

HIK fylder 100 år

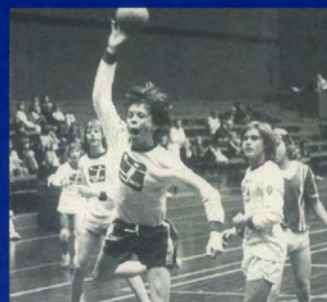
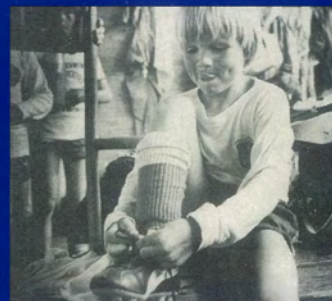
En klub på:

Grus

Græs

Gulv

Glat is

Hellerup Idræts Klub 1950-2000

Hellerup Idræts Klub, Hartmannsvej.

HIK fylder 100 år

Hellerup Idræts Klub 1950 – 2000

Indhold

Forord	5
HIK ser dagens lys	7
Klubbens anlæg	12
Et nyt HIK ser dagens lys	25
Livet i HIK	27
Medlemmerne laver revy	32
Bordtennis i HIK	34
Bridge i HIK	36
HIKs æresvæg	39
Klubbens formænd 1950-2000	44
Æresmedlemmer	48
Tennis	51
Tennis i 1950'erne: Guldalderen	53
Tennis i 1960'erne: En rig tid	57
Tennis i 1970'erne: Op- og nedture	63
Tennis i 1980'erne: Fra krise til konstruktiv satsning	75
Tennis i 1990'erne: Talenter står på spring	85
Venskabskampe	95
Veterantennis i HIK	99
HIK Tennis Oldboys	100
Torben Ulrich	102
Fodbold	105
Fodbold – ungdom	107
Fodbold – senior	134
Damefodbold	153
HIK Fodbold Oldboys	155
Ole Madsen	156
Håndbold	159
HIK får en håndboldafdeling	161
Masser af medaljer	169
HIK Håndbold landsholdsspillere	189
Michael Fenger	190
Ishockey	193
HIK får en ishockeyafdeling	195
Ungdomsafdelingen ser dagens lys	197
Skøjteprinsesser i HIK	201
Team Panasonic fødes	209
100-års jubilæumsfest	213
100-års jubilæumsreception	217
Farvel til Phistersvej	219
Stikordsregister	221

Bogen er udgivet i anledning af
Hellerup Idræts Klubs 100-års jubilæum.

Redaktion: Torben Dahl, Steen Harvig,
Poul Frederiksen, Sandor »Sonny« Neumann,
Michael Thielsen, Leif Truelsen og
Pinn Vadstrøm.

Foto: Torben Böttcher, Henrik Nielsen,
Ole Thorsøe m.fl.

Øvrige bidragsydere: Niels Berg,
Dorte Ekner, Ove H.-G. Hoff,
Birgit Hoffmeyer, Søren Højberg,
Erik og Poul Henning Jensen,
Claus Jørgensen, Kaj Mieritz,
Jørgen Silcowitz og Jørgen Ulrich.

Konsulent: Journalist Martin Wex.

Udgivet med støtte fra NYKREDIT og
TUBORGFONDEN.

Bogen er trykt på:
130 g MultiArt silk
Omslag: 300 g Invercote

Skrifter:
Garamond og Helvetica

Hellerup Idræts Klub
Hartmannsvej 37
2900 Hellerup

Grafisk produktion:
Ellis Print ApS, Albertslund.

ISBN: 87-988367-0-6

Kære læser!

I 1994 besluttede HIKs bestyrelse, at klubbens jubilæumsfond, som har sine midler fra et ekstra-kontingent fra medlemmerne, skulle anvendes til udgivelsen af en jubilæumsbog i anledning af klubbens 100-års jubilæum den 10. december 2000. I 1950 blev der udgivet en bog, som omhandlede klubbens første halvtreds år, og det var derfor naturligt, at en ny bog skulle fortælle HIKs historie fra 1950 til 2000.

Da vi for cirka tre år siden begyndte at kulegrave klubbens gamle annaler og resultatlister fra de seneste halvtreds år, viste det sig desværre, at materialet et stort stykke hen ad vejen er meget mangelfuldt. Ikke alle sportslige begivenheder og resultater har derfor fundet deres rette plads i bogen, men vi mener dog – takket være hjælp fra ældre medlemmer af klubben – at vi har fået de væsentligste begivenheder og navne med.

Vi har delt bogen op i fem afsnit, som kan læses uafhængigt af hinanden. Første afsnit handler om klubben generelt, fra stiftelsen i år 1900 til år 2000. Andet afsnit er helliget tennisafdelingens udvikling, derefter kommer fodboldafdelingen, håndboldafdelingen fra dens fødsel i 1970 og ishockeyafdelingen fra dens spæde start i 1965 til dens sortie i 1996.

HIK har igennem de sidste halvtreds år haft mange store profiler, som sportsligt i mange sammenhæng har været med til at markere HIK. Nogle skiller sig mere ud end andre, og tre personligheder er så markante, så indiskutabelt store inden for deres sportsgren, at de fortjener en særlig omtale. Vi har derfor fundet det naturligt at profilere Torben Ulrich (tennis), Ole Madsen (fodbold) og Michael Fenger (håndbold).

Vi ønsker alle vore læsere rigtig god læselyst.

Redaktionen

Strandvejen gennem Hellerup kort før 1900. Paa Billedet ses det gamle Bomhus, der laa ud for Enden af Hellerupvej. Nord for dette (skjult paa Billedet) laa et lille straatækt Hus paa Hjørnet af Strandvejen og Ny Strandvej (nu Strandparksvej). Derefter laa tilhøjre Strandmarken (hvor H. I. K.s første Sportspladser blev anlagt i 1901) fra Strandvejen til Sundet. Til venstre paa Billedet Hellerupvejs Udmunding i Strandvejen og (bag Træerne) Søndre Onsgaard. Se Petroleumslygtepælene og Hestespurvogns-Liniens bugtede Spor.

HIK ser dagens lys

Gentofte Kommune var ved århundredskiftet en udpræget landkommune. Enkelte mindre villaområder blandede sig med store marker, der lagde sig som et frodigt bånd om de mange bondegårde. En tur fra København til Hellerup var lidt af en rejse, og man skulle endda betale bompeng for at komme ind i Hellerup. I området mellem Onsgårdsvej og Strandparksvej lå Strandmarken. Og det var denne mark – afgrænset mod nord, vest og syd af grøfter mod Strandvejen og de to sideveje og mod øst af »Bade-Møllers» gamle hus og badeanstalt som en kreds af unge sportsmænd fra Hellerup i år 1900 kastede deres kærlige blikke på.

I spidsen for denne kreds stod Ernst Schultz, bogholder og allerede en kendt idrætsmand inden for atletik og svømning. Sammen med to andre fremmødte stiftede han onsdag 10. december 1900 *Hellerup Idræts-Klub*, og de tre besluttede at rette en forespørgsel til aktieselskabet Hellerup Strandpark om leje af Strandmarken til sportslig udfoldelse. Forespørgslen blev

imødekommet, og det følgende forår blev der anlagt et idrætsanlæg bestående af en fodboldbane, tre tennisbaner, en 200 meter fodløbsbane samt en idrætsbane til spring- og kasteøvelser. Desuden et mindre haveanlæg og krocketbaner. Kronen på værket blev indkøbet af et klubhus – for 50 kroner dog med den klausul, at sælgeren og

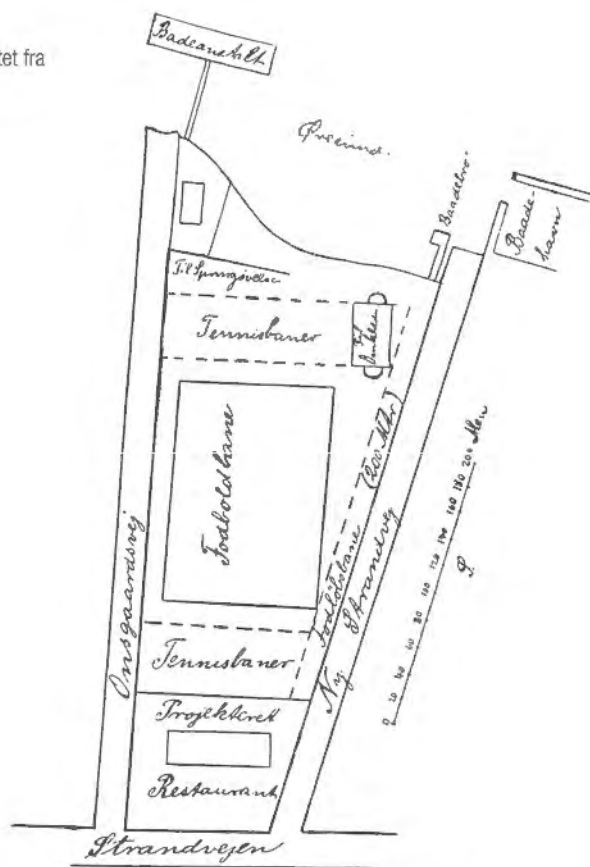

Ernst Schultz,
klubbens
første formand,
1900.

HIKs første sportsgren:
Svømning, 1901.

Strandparkprojektet fra 1901.

Et hold fodbold drenge på den store fodboldbane på Strandparksvej, 1902.

hans familie kunne benytte HIKs krocketbane vederlagsfrit.

I maj 1901 meldte HIK, der på det tidspunkt havde cirka 100 medlemmer, sig ind i Dansk Idræts-Forbund, og klubbens matchkomité besluttede sig for, at klubbens spilledragt skulle være himmelblå benklæder og hvid trøje med et stort himmelblåt H midt på brystet. Denne sportsdragt gjaldt dog ikke for tennisspillerne. Senere er det himmelblåt H blevet erstattet af vores velkendte klublogo placeret ud for hjertet.

Ernst Schuitz (1879-1906)

HIKs første formand, Ernst Schuitz, var et kendt ansigt i den danske offentlighed. En dygtig idrætsmand, der ved de olympiske lege i Paris i år 1900 blev nummer tre i 400-meterløb. Han satte også dansk rekord i 200-meterløb med 24,0 sekunder.

Desværre mistede Ernst Schuitz livet i en al for tidlig alder. Han druknede i 1906 i Roskilde Fjord i forsøget på at redde en kammerat fra at drukne. Kort tid efter skrev Peter Vogtle nekrolog for Ernst Schuitz i Distriktsbladet:

»Han var en allround sportsmand. Han var stifter af HIK, ja stifter af al sportsliv i

Hellerup. Han dyrkede løb, fodbold og svømning, og alt med iver. Når Ernst Schultz var med, vidste man, at det gik med liv og lyst. Man vidste sig også sikker på, at de, der var med på sportspladsen, bestilte noget.«

Nye sportsanlæg kommer til

Rammen om HIKs historie er på mange måder de sportsanlæg, som HIK mere eller mindre frivilligt har været nødt til at flytte til og fra. Det var i HIKs første halvtreds år, at klubbens nuværende tre sportsanlæg – Havnen, Phistersvej og Hartmannsvej – blev etableret. Sportsanlæg som den dag i dag danner rammen om de fleste af klubbens aktiviteter, såvel på sportsarenaerne som uden for.

Ud over disse tre sportsanlæg er der inden for de sidste halvtreds år kommet yderligere tre anlæg til, men her er HIK ikke alene – de er ikke på samme måde »vores«. Kildeskovshallen, hvor håndboldafdelingen holder til, og Gentofte Stadion, hvor en del af fodboldholdene spiller deres kampe og træner sommer og vinter, og som nu rummer både græs, græsløsbane, grusløsbane og kunstgræsløsbane, samt Gentofte Isstadion, hvor den nu udskilte ishockeyafdeling trænede og spillede deres kampe.

HIK 1900-1950

I december 1902 meddelte Gentofte kommunalbestyrelse HIK, at Hellerup Strandpark skulle udstykkes til villaparceller. Det betød, at HIK ville miste sin fodboldbane og banerne til fri idræt. Ganske vist hed det sig, at kommunen ville opfylde et stort areal ude i stranden, hvor man mente, at der ville kunne anlægges en ny fodboldbane, men det hele var ganske svævende og usikkert.

I efteråret 1904 stod HIK uden hverken fodboldbane eller idrætsbaner. Kun de tre tennisbaner havde overlevet udstykningen, og bestyrelsen var nødt til at forhandle med kommunen om nyanlæg af sportspladser.

I februar 1905 fremlagde Gentofte Kommune et stort projekt for Hellerup Strandpark, som omfattede et stort parkanlæg, en lystbådehavn og et haveanlæg. Idrætspladsen skulle deles i to afdelinger. Nærmest havneområdet skulle der anlægges fem tennisbaner omkring en lille træpavillon til omklædning og endelig en fodboldbane på den resterende del af pladsen.

1. juli 1905 var de fem tennisbaner anlagt, mens det trak ud med pavillonen, og fodboldbanen lå hen i det uvisse. Få

måneder senere solgte kommunen det areal, der var tiltænkt at skulle bruges til fodboldbane. Også dette område skulle bruges til bebyggelse. HIKs fodboldspillere og idrætsmænd spredtes derfor i 1905 for alle vinde, og der skulle gå otte år, inden det ved egen hjælp lykkedes at skabe en ny fodboldafdeling, og elleve år, inden kommunen præsterede den lovede fodboldbane.

I 1909 begyndte kommunen anlægningen af Hellerup Strandpark og opførelsen af Hellerup Lystbådehavn, som blev indviet i 1913.

Ny Hellerup Boldklub stiftes 1912

Den 21. maj 1912 samledes en kreds af borgere i Hellerup med det formål at drøfte oprettelsen af en ny fodboldklub. Der var delte meninger, om man skulle søge om optagelse i HIK. Man ønskede ikke at gøre sig afhængig af tennisspilleres ledelse, og derfor valgte man at stifte den nye fodboldklub under navnet Hellerup Boldklub. Den nye klub satte ind med dynamisk energi. Allerede en måned efter starten havde den lejet et areal ved Tuborgvej,

umiddelbart vest for den nuværende Mindelund.

Den 9. juli 1912 vedtog Gentofte Kommune at anlægge en sportsplads ved Phistersvej med tennisbaner, sportspavillon og en stor fodboldbane. Anlægningen førte kort efter til forhandlinger om en sammenlutning af Hellerup Boldklub og HIK. Den 30. april 1913 var sammenslutningen en realitet under navnet: Hellerup Idræts Klub.

Fodboldspillerne holdt hele 1913 til på banen ved Tuborgvej, og i foråret 1914 flyttede HIKs fodboldafdeling til en bane anlagt ved Tranegårdsvej. Samtidig var kommunen gået i gang med at opføre anlægget på Phistersvej, hvor der efter planen skulle anlægges en fodboldbane, en pavillon og fire tennisbaner, som senere blev udvidet med yderligere otte tennisbaner.

Det var oprindeligt meningen, at tennisbanerne i Havnen skulle udlægges som park, når sportsanlægget ved Phistersvej stod færdigt i 1915, men man nøjedes med at nedlægge én bane til fordel for en sandkasse.

Tennishal og nyt hovedsæde

Klubbens bestyrelse havde siden slutningen af tyverne barslet med tanken om en tennishal. Det var dog først i begyndelsen af trediverne, at planerne tog fart, og det var i allersidste øjeblik. Bebyggelsen havde lukket sig tæt om anlægget på Phistersvej, og den eneste mulighed, der var tilbage, hvis hallen skulle ligge i nærheden af anlægget på Phistersvej, var den grund på Hartmannsvej, hvor hallen ligger i dag. Kommunen viste sig interesseret i planerne og var også villig til at støtte projektets finansiering.

Et spagt forsøg på at få tennisafdelingen samlet på Phistersvej – ved at inddrage de tre fodboldbaner til hal, klubhus og uden-dørs baner mod at overlade fodboldafdelingen grunden på Hartmannsvej – vandt ikke gehør i bestyrelsen.

I efteråret 1934 var bestyrelsen klar til at

tage fat på projektet, og man havde for længst allieret sig med den kendte arkitekt Arne Jacobsen. Selve grundstensnedlæggelsen fandt sted 18. august 1935, og hallen og det nye klubhus blev indviet i januar 1936. Hele det store anlæg, grund og inventar stod klubben i knapt en halv million kroner.

Med indvielsen af det nye hovedsæde på Hartmannsvej var HIK i 1950 en rigtig storklub. HIK havde nu sportsfaciliteter, der kunne hamle op med de bedste sportsanlæg i Danmark. Klubben rådede over tre anlæg: Havnen med fire tennisbaner, Phistersvej med to fodboldbaner og tolv tennisbaner, og Hartmannsvej med tre indendørs og otte udendørs tennisbaner. Klubben ejede selv anlægget på Hartmannsvej, mens Havnen og Phistersvej tilhørte kommunen.

MONBERG & THORSEN

INGENIØRER & ENTREPRENØRER
KØBENHAVN

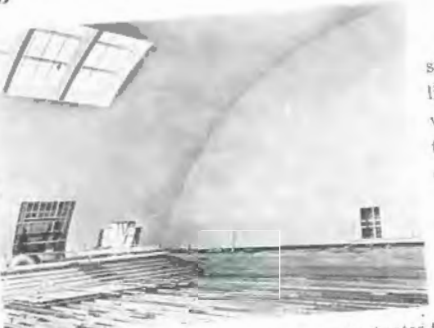

Isolering af Tennis- og Badmintonhaller

Insulite

som indvendig
Beklædning

sikrer Hallerne Kølighed om Sommeren, værner mod Varmetab om Vinteren, byder Klubben større Brændsels-Økonomi og giver en forbedret Akustik.

H. J. K. Høi, Hartmannsvej.
Indvendig beklædning med 3.000
kvadr. f. INSULITE

Distribuerings- og Salgscenter for Skandinavien og Balticum:
Plesner Davidsen & Co. A/S
FREDERIKSGADE 11 — KØBENHAVN K. — TELEFON 12,815

Klubbens anlæg

Havnen

Klubbens tennisanlæg på Strandparksvej, Havnen, har siden det blev etableret i 1901 altid været et meget populært anlæg at spille på og besøge i ledige stunder. Det skyldes dels dets smukke beliggenhed ved Øresund, men også de personer, der i årenes løb har været inspektører på anlægget. Her hersker »provinsidyl«, og mange har i årenes løb betegnet anlægget som et af de mest charmerende i Danmark, og noget er der nok om snakken.

Det nuværende klubhus i Havnen blev opført i 1908. Det var oprindeligt indrettet med kontor for både klubbens opsynsmand og Hellerup Lystbådehavns havnefoged. Da Hellerup Sejlklub i 1972 flyttede til Palladium Films lokaler på Strandparksvej, flyttede havnefogeden med, og HIK overtog havnefogedens kontor.

På og omkring anlægget er der ikke sket de store forandringer de sidste halvtreds år. De få drejer sig alene om det indvortes. Ikke mindst var det populært, da bestyrelsen i 1967 bevilligede 1200 kroner til indkøb af en elektrisk varmtvandsbeholder til baderummene. Denne varmtvandsbeholder blev så populær, at den nogle år

senere måtte udskiftes med en større. I det oprindelige klubhus fandtes ikke toiletter, så klubbens tennisspillere var henvist til de offentlige toiletter i bunkeren på Onsgårdsvej. Først i 1982 blev der rådet bod på det, da kommunen bevilgede to toiletter til klubhuset, et til damerne og et til herrerne. I 1991 blev det også muligt at ringe til og fra Havnen. Teknologien havde gjort sit indtog!

Tennisbanerne i Havnen var i halvtredserne også et yndet udflugtsmål om vinteren. Når vinteren tillod det, blev banerne oversprøjtet med vand, så de kunne bruges som skøjtebaner. Der var endda opsat lysstandere, så det også var muligt at løbe på skøjter om aftenen.

Det kom som lidt af et chok for klubbens bestyrelse og medlemmerne, da Gentofte Kommunes tekniske forvaltning i 1972 meddelte, at man havde planer om at nedlægge tennisanlægget i Havnen for at give plads til en parkeringsplads på arealet. Det var Hellerup Sejlklub, som – efter at de var flyttet ind i Palladium Films studier på Strandparksvej – ønskede en parkeringsplads tæt ved Havnen.

Bestyrelsen tog straks kontakt til kommunalbestyrelsen, og projektet blev kort tid efter taget af bordet. Senere blev der oprettet en parkeringsplads på Onsgårdsvej, tæt ved Strandvejen. Havnen var reddet.

Trivsel i Havnen

En af grundene til, at Havnen altid har været meget populær, er som nævnt de inspektører, der i årenes løb har været på anlægget, og som har forstået at hygge om medlemmerne udover naturligvis at sørge for, at tennisbanerne altid var i orden.

I 31 år, fra 1949 til 1980, havde legendariske Aksel Rehberg og hans kone Gerda ansvaret for Havnen. Aksel havde en stor forkærlighed for dette anlæg, for medlemmerne og for fuglene, som han også tog sig kærligt af. Aksel nåede endda at blive verdensberømt i Danmark, da Berlingske Tidende i 1978 bragte en stort opsat artikel om hans daglige fodring af fuglene, som

Vinteridyl i Havnen, 1981.

Aksel Rehberg og hans elskede duer, 1978.

han gav mad ved at tage en kiks i munden og lade fuglene komme og spise af kiksen, direkte fra hans mund.

Aksel satte en stor ære i at holde banerne åbne, så længe det overhovedet var muligt at spille tennis udendørs. I 1978 lukkede Aksel således først banerne den 4. november. Aksel Rehberg døde i 1980.

Året efter ansatte bestyrelsen et nyt inspektørpar: Poul og Bertha Madsen. De var begge pensionister og blev et meget respekteret og afholdt inspektørpar i Havnen. På grund af sygdom måtte de efter ti gode år trække sig tilbage.

I 1991 tiltrådte et nyt ægtepar som inspektører for anlægget, Ruth og Per Thomsen. De blev straks meget populære hos medlemmerne, og Havnen blomstrer i dag som aldrig før af liv og glade mennesker. Og fuglene bliver der også stadig sørget for.

Phistersvej 1920.

Landskamp på bane 5
på Phistersvej, 1932.

Phistersvej

Phistersvej har sit navn efter skuespilleren Joachim Ludvig Phister (1807-96), der var en meget anerkendt skuespiller på Det Kongelige Teater.

I januar 1915 stod anlægget på Phistersvej klar til indflytning. Tennisspillerne var langt fra begejstrede for tanken om at skulle spille tennis på Phistersvej. Havnen var for dem stedet, hvor man spillede tennis.

Der var i 1915 307 medlemmer i HIK. Kontingentet for tennisspillere var 16 kroner om året og for fodboldspillere 12 kroner. Allerede dengang var der forskel på tennis og fodbold. Pavillon eller Klubhuset, som det hed i daglig tale, blev HIKs hovedsæde i de kommende tyve år. Her var på første sal indrettet en stor dagligstue for medlemmerne samt bestyrelsesværelse. Tennisanlægget havde tolv baner.

I 1924 fik HIK sin første opvisningsbane for udendørs tennis. Det var den nuværende bane 5 på Phistersvej, der blev moderniseret efter de allerfineste og dyreste engelske principper for anlæg af opvisningsbaner. Langs den ene side blev der indrettet plads til ståtribune, men forholdene var ret så primitive. Banen var dog anset for at være en af de bedste opvisningsbaner i københavnsområdet og dannede rammen om mange Davis Cup-kampe og danske mesterskaber.

Klubben får vokseværk

Efterhånden som fodboldafdelingen og især juniorafdelingen voksede, blev omklædningsforholdene for fodbold- og tennisspillerne mere og mere umulige på Phistersvej.

Bestyrelsen, med Einer Ulrich i spidsen, udarbejdede derfor i 1938 et projekt omfattende en fuldstændig ombygning af klubhuset på Phistersvej samt en tennisopvisningsbane på bane 5 med fast tribune med plads til 1500 tilskuere. Der skulle endvidere bygges et nyt klubhus i træ til tennisspillerne. Omkostningerne blev anslået til 85.000 kroner. Det var planen, at

Phistersvej 2000.
Pavillonen.

kommunen skulle bære omkostningerne, men forslaget vandt ikke gehør i kommunalbestyrelsen og blev lagt i skuffen – men ikke glemt.

Der skulle gå næsten tyve år, før der skete noget med klubhuset på Phistersvej. Først i 1958 blev det muligt at foretage den meget tiltrængte ombygning af pavillonen og opføre to nye bygninger med omklædningsrum til klubbens mange fodbold- og tennisspillere. I 1964 blev der igen foretaget en mindre ombygning af klubhuset.

Ny opvisningsbane på Phistersvej

I 1947 blev der fremlagt en plan om at nedlægge tre af tennibanerne på Phistersvej. Banerne lå ud mod Almevej og skulle give plads til en ny opvisningsbane, Centre Court, med plads til 1200 tilskuere. Klubbens økonomi var trængt og bestyrelsen opfordrede derfor klubbens medlemmer til at bidrage med pengegaver eller rentefrie lån. Medlemmerne bakkede ideen op, og med tilskud fra kommunen blev det muligt at sætte projektet i gang.

Det blev foreslået at overrisle Centre Court og bruge den til ishockeybane om vinteren. Københavns Skøjteløberforening (K.S.F.) havde opfordret HIK til at gå ind i

ishockeysporten, men hverken fodbold- eller tennisafdelingen var interesseret, da man var bange for, at det ville gå ud over den almindelige træning.

Der skulle gå tre år, før den nye centre court var klar til indvielse 13. maj 1950.

De nye omklædningsrum
stod klar i 1958.

Centre Court var fra 1950 og de næste mange år rammen om mange store tennisoplevelser. Dansk Tennis Forbund afholdt meget gerne danske mesterskaber og Davis Cup-kampe på HIKs smukke centre court, og klubbens medlemmer kunne glæde sig over, at HIK i denne periode vandt mange danske mesterskaber og var rigt repræsenteret på landsholdet.

Det sidste rigtigt store tennisarrangement med en stopfyldt Centre Court var Davis Cup-kampen mod Sovjetunionen i 1967.

Kunststofbaner på Phistersvej

Det er ikke de store ændringer, der er sket i de sidste halvtreds år med klubbens øvrige tennisbaner på Phistersvej. Et mindre intermezzo indtraf dog i firserne.

Kommunen besluttede i 1981 – meget imod medlemmernes ønske – at ændre fire grusbaner til kunststofbaner. I 1983 blev yderligere to baner ændret til kunststofbaner. Ønsket var at mindske vedligeholdelsesudgifterne, men for tennisspillerne var det ikke et gode. Massive protester fra medlemmerne – såvel elitespillere som motionister – gjorde, at bestyrelsen allerede året efter henvendte sig til kommunen

for at få grusbanerne tilbage. Der skulle dog gå yderligere et år, før alle baner undtagen én igen var grusbaner.

Fodboldbanerne på Phistersvej

For fodboldspillerne har forholdene på Phistersvej været alt andet end gunstige. Fodboldbanerne har lige siden de blev anlagt i 1915 været en akilleshæl i HIK. Hele anlægget på Phistersvej er anlagt på en gammel mosegrund, med hvad deraf følger af problemer. I 1927 købte kommunen arealet ved Maglemosevej, hvor der blev etableret to fodboldbaner, men de i alt tre fodboldbaner var heller ikke dengang tilstrækkeligt.

Først i 1966 blev der åbnet mulighed for en ekstra bane, idet kommunen gav klubben tilladelse til at anvende Maglegårds-skolens bane. Denne bane var for lille til turneringskampe, hvorfor klubbens bestyrelse repræsenteret ved Fritz Otte i 1967 begyndte forhandlinger med kommunen om at lukke Mantziusvej for derved at få det fornødne areal til rådighed. Dette ville kræve et tilsagn fra syv grundejere fra Mantziusvej, at der skulle være plads til en sti for gående og cyklende samt en vendeplads for biler. Dette projekt blev ikke til

noget. I stedet blev det foreslået at lægge to fodboldbaner på tværs af den store bane, men dette projekt blev heller ikke til noget, da det blandt andet indebar, at der skulle fældes nogle træer.

Klubbens divisionshold, som siden 1915 til stor glæde for mange af medlemmerne havde haft Phistersvej som hjemmebane, begyndte i tresserne at spille deres hjemmekampe på Gentofte Stadion, hvilket gav lidt luft på Phistersvej. De øvrige afdelinger, med undtagelse af de alleryngste, har siden tresserne også måttet dele deres HIK-fodboldliv mellem banerne på Phistersvej og Gentofte Stadion.

Pasning og opsyn på Phistersvej

Anlægget på Phistersvej har lige fra start krævet pasning og opsyn. Det gjaldt både den ret så sarte fodboldbane, tennisbanerne og klubhuset. Derfor blev der ansat et inspektørpar, der i alle årene har været en særlig cocktail af »Herskab og Tjenestefolk«. På nogle områder og over for store dele af medlemsskaren det bestemte opsynspar, hvis ordrer og regler man var nødt til at rette sig efter – og på andre områder de tjenende ånder, der står på pinde for at servicere trænere, ledere og medlemmer. Jobbet har helt givet skiftet karakter over tiden.

Ved indgangen til halvtredserne hed værtsparret William Hansen og frue. I kiosken på Phistersvej huserede fru Hansen, kaldet »mother«. Her kunne man købe på klods, og i mangel af bedre blev det skyldige beløb skrevet på låget af negebollerne eller kassen til havregrynskagerne. Fru Hansen havde fuldt tjek på, hvem synderne var. Hos fru Hansen kunne man også leje tennisketsjere og bolde, og det var bare om at stå på god fod med hende, for så fik man bedre materiale. Fru Hansen forlangte også, at man stillede op i rent tøj, snavset fodboldtøj blev ikke accepteret. Man skulle være ren og pæn når man skulle spille tennis. For at supplere sin indtægt åbnede fru Hansen også en te-restaurant i sin mands opsynslokaler. Hr. og fru Hansen nåede at være på Phistersvej i 37

år, inden de gik af i 1958. Deres job var mangesidet og uden adgang til hjælpemidler i større udstrækning. Alt måtte klares med arm- og benkraft. Fodboldbanen skulle passes – vandes med vandkande eller vandslange, tennisbanerne skulle fejes og vandes, græsplæne og rosenbede skulle nippes og passes, klubhuset og dets omklædningsrum skulle holdes rene, der skulle fyres op og repareres hist og pist.

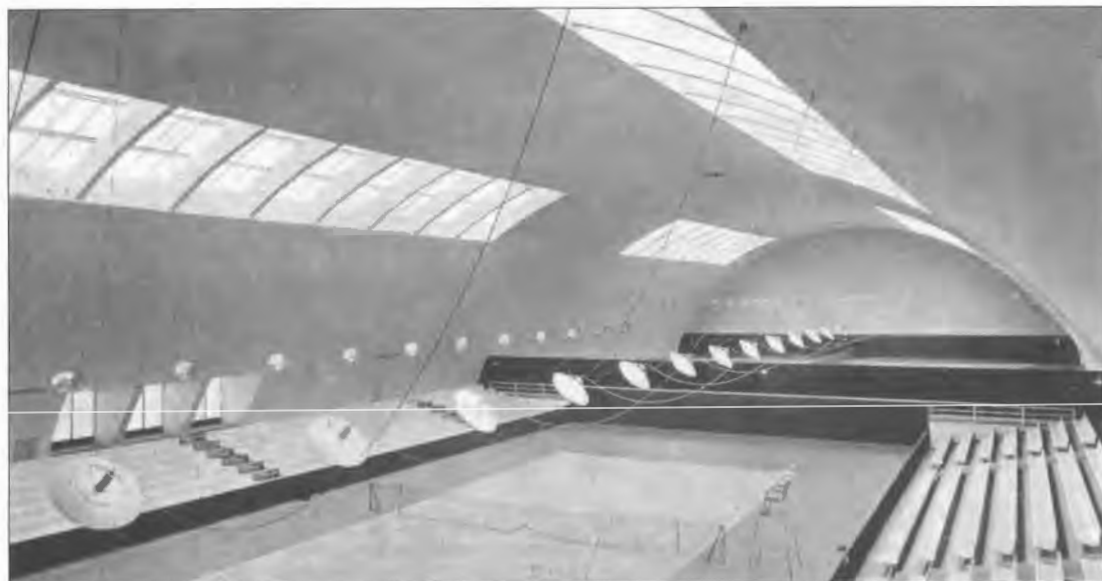
William stod desuden for kontingentopkrævningen, hvilket foregik på cykel ud til de enkelte medlemmers bopæle.

De efterfølgende inspektørpar overtog gradvist flere og flere hverv, men afgav også andre. Fodboldbanernes pasning blev overtaget af gartnere – tilbage var kun opkridningen. Der blev ansat banefolk til at passe tennisbanerne, før man til sidst gik over til at forvente, at medlemmerne selv kunne feje og tænde for den automatiske vanding. Tøjkask og telefonpasning for forespørgsler om træning og modtagelse af afbud blev hovedindholdet i hverdagen udover rollen som sjælesørger og trøster for de stadig yngre kunder, der fandt vej til slikudsalgets forjættede land.

Opsynsmandsrollen veg senere tilbage for rollen som slikmutter og servicemedarbejder – og naturligvis som vært for baglokalets indforståede snak om fodbold og HIK. Markante inspektørpar var Jørgen og Åse Christensen, Niels og Hanne Bøcker Petersen, Finn og Lise Sivertsen, Erling og Emmy Jørgensen. Det var således ægtepar, der passede biksen, indtil den nuværende inspektør, Bo Frimann, blev ansat i 1995.

Hartmannsvej

Da bestyrelsen i 1934 besluttede, at klubben skulle have en tennishal og et nyt hovedsæde på Hartmannsvej, var det egentligt klubbens tanke, at hal og bygning skulle ligge i sydenden af grunden, men kommunen foretrak den nuværende placering. En udendørs opvisningsbane var indtegnet i det oprindelige projekt belig-

gende, hvor der nu er parkeringsplads, men denne ide blev sparet væk.

Den sportsinteresserede offentlighed var ved indvielsen i januar 1936 meget begejstret for HIKs nye anlæg på Hartmannsvej. En avis beskrev anlægget som »HIKs Eventyrpalads«, og det var med til at understrege det rigtige i at vælge Arne Jacobsen som arkitekt på projektet. Det er i øvrigt værd at notere sig, at bænkerne i den nye hal blev skænket af fodboldafdelingen efter førsteholdets flotte sejr i pokalfinalen i 1935. Den sportslige indvielse af hallen fandt sted i foråret 1936 med en klubmatch mellem København og Paris i en propfyldt hal.

I årene frem til anden verdenskrig var der livlig aktivitet på tennisbanerne såvel udendørs som indendørs. Det kneb dog i begyndelsen med at udleje alle indendørsbanerne, men det skulle blive bedre senere. I 1940 kom anden verdenskrig, og hallen fik i slutningen af krigen en central og helt anden rolle.

Krigen og kælderens på Hartmannsvej

I august 1943 besluttede en kreds af Gentofte-borgere, at tiden var kommet til at gribe aktivt ind i frihedskampen. Da hovedparten af disse var medlemmer af

HIK blev Hartmannsvej valgt som møde og samlingssted. En sportsklub var en god dækkelse til møder og lignende.

I fyrekælderens blev der etableret en skydebane til øvelser, og der blev oprettet våbendepot i skunken i tennishallen. Tennistasken blev brugt som uskyldig og velegnet camouflasje til transport af våben til og fra klubben. Klubbens daværende inspektør Jacobsen og hans familie boede på førstesalen på Hartmannsvej og blev hurtigt engageret i frihedskampen. Uden deres fantastiske hjælp havde det ikke været muligt at bruge HIK som mødested for de aktioner, blandt andet sabotager, der blev planlagt i HIKs dagligstue. Hos familien Jacobsen var der altid en reservenøgle til klubben til rådighed, når våben skulle hentes eller genanbringes i depotet i hallen, og skulle det være nødvendigt, kunne man også søge tilflugt her om natten. Hvis der var fare på færde blev en vase i Jacobsens vindue flyttet, hvilket var signalet om at komme væk hurtigst muligt.

Skønt mange af klubbens medlemmer vidste, at der foregik modstandsarbejde i klubben, og mange havde visse formodninger om, hvem der var engageret, slap der aldrig noget ud. I slutningen af krigen, foråret 1945, rykkede en skare forhulede

Tennishallen som lazaret
i 1945.

flygtninge ind i klubbens bygninger på Hartmannsvej. Tennishallen blev brugt som lazaret for flere hundrede flygtninge, og dagligstuen på første sal blev brugt som hospital og lægeværelse. Dette satte naturligvis sit præg på klubbens dagligdag. Bygningerne og hallen blev først frigivet i sommeren 1946.

Hal og bygninger var ved frigivelsen i en sørgelig forfatning og nærmest at betragte som ruiner, og det blev en bekostelig affære for klubben at restaurere hallen og klubhuset. Det kunne kun lade sig gøre takket være en meget stor indsats fra medlemmernes side med at rydde op efter tyskerne.

Anden verdenskrig var ikke uden ofre for HIK, og tre agtede medlemmer måtte lade deres liv i kampen for Danmarks frihed. En mindetavle med deres navne blev opsat i forhallen på Hartmannsvej. 8. december 1946 foregik en ny og meget stemningsfuld indvielse af hallen og anlægget på Hartmannsvej. Indvielsen blev overværet af daværende kronprins Frederik og kronprinsesse Ingrid.

Hal og boblehaller i HIK

I midten af tresserne begyndte boblehaller at skyde op overalt på idrætsanlæg rundt om i landet. Bestyrelsen så her muligheden for at få opfyldt et længe næret ønske om at få udvidet muligheden, for at flere kunne komme til at spille indendørs tennis, og indledte i foråret 1965 forhandlinger med leverandører af boblehaller. I december 1965 meddelte bestyrelsen, at man havde planer om at blæse en boblehal op på Hartmannsvej allerede fra den kommende sæson, og at interesserede medlemmer kunne melde sig til klubbens kontor.

I september 1966 stod den nye boblehal klar, men det var ikke uden problemer, at den blev taget i brug. Boblehallen havde fået et asfalt-underlag, som allerede efter en måned måtte lægges om. Den mest mærkbare fejl var, at asfalten smittede af på boldene, således at boldene efter en halv times spil var helt røde og ikke til at skelne fra omgivelserne.

Allerede i efteråret 1967 røg luften ud af boblehallen, da en kraftig storm tog fat i hallen og væltede den. Skaden var så stor, at boblen ikke kunne repareres, men til al held dækkede klubbens forsikring, så en ny hal kunne rejses nogle måneder senere.

Syv indendørsbaner,
heraf fire i de
to boblehaller, 1987.

I efteråret 1971 forårsagede en ny storm over landet, at luften i boblehallen sivede ud, men denne gang kunne hallen repareres og var kort tid efter spilleklar igen.

Bestyrelsen begyndte på dette tidspunkt så småt at diskutere, om det på længere sigt var økonomisk forsvarligt at fortsætte med boblehallen i HIK.

I efteråret 1973 barslede bestyrelsen med et projekt, der omfattede en ombygning af hallen fra tre til fire eller fem baner og en udvidelse og forbedring af lokaleforholdene.

En opførelse af en ny permanent hal på arealet ved parkeringspladsen indgik også i projektet, men Gentofte Kommunes anlægsudvalg satte sig imod denne tanke. Én ting var bestyrelsen dog enig i, at en ny hal placeret i forlængelse af den daværende hal ville skæmme resten af anlægget og gøre det for indelukket!

Da bestyrelsen ikke kunne finde midler til at finansiere et ombygnings- og udvidelsesprojekt af anlægget på Hartmannsvej, besluttede man i stedet at opføre en dobbelt-boblehal, som sammen med den gamle boblehal betød, at HIK i 1974 havde i alt seks indendørs-baner, hvilket var ganske uhørt i andre tennisklubber.

I 1980 var der igen tanker fremme om

at ombygge hallen til fem baner og nedlægge boblehallerne. Det var de nu meget høje oliepriser, der gjorde opvarmning af boblehallerne så urimelig dyr, at økonomien i boblehallerne ikke længere kunne hænge sammen. Den lille boblehal trængte desuden til at blive skiftet ud, og en foreslået ombygning ville beløbe sig til 2,5 millioner kroner.

Den 7. januar 1981 trodsede 75 tennismedlemmer vinterkulden og indfandt sig i Maglegårdsskolens gymnastiksal for at diskutere problemet med indendørsbanerne og høre mere detaljeret om bestyrelsens planer. På mødet var der en meget livlig debat om det fremlagte forslag, og efter to en halv times diskussion var der klart flertal for at bevare den stationære hal til fem baner. Et meget aktivt tennismedlem, Erik Trinnerup (Trille), havde følgende indlæg på mødet:

»Bevidst eller måske i højere grad ubevidst er den hal simpelthen HIK. Når man kommer ind i klubben og åbner døren til bane 1 overvældes man, forbavses og glædes. Venner! Dette er HIK. Dette er atmosfære. Man får simpelthen lyst til at spille tennis. Når man spørger, hvornår bane 1 (opvisningsbanen) er dejligst, må man med Tuborg svare: 'Hver gang'.«

Ny tennishal under opbygning, 1993.

Ny tennishal på Hartmannsvej

På trods af oliekrise og svag økonomi ved drift af boblehaller, besluttede bestyrelsen at udsætte en ombygning af hallen og i stedet investere i en energirigtig dobbelt-boblehal, så klubben fra efteråret 1981 rådede over i alt syv indendørsbaner.

I 1987 ændredes banebelægningen i de to boblehaller til kunststof græsbaner.

Bestyrelsen, med Jørgen Ballhausen som formand, måtte i 1992 konstatere, at tiden for boblehallerne var ved at rinde ud. Interessen blandt medlemmerne for at spille indendørs tennis var stigende, og bestyrelsen besluttede derfor, at tiden nu var inde til at foretage en ombygning af hallen til fem baner, og opførelse af en permanent hal til erstatning for de to boblehaller.

Klubbens formand Jørgen Ballhausen og Gentofte kommunes borgmester Hans Toft ved standshejsningen af den nye hal, 1993.

Tennishallen, 2000.

Ny tilbygning på
Hartmannsvej, 1975.

Ved at inddrage to udendørsbaner blev der skabt plads til opførelse af en ny hal med tre baner. Samtidigt blev det gamle trægulv erstattet med et tæppeunderlag.

Med nedlæggelse af klubbens meget berømmede opvisningsbane fraskrev HIK sig muligheden for fremover at afholde de store populære tennisturneringer, landskampe og internationale stævner, men tiden er nok også løbet fra den form for tennisarrangementer. I stedet kan klubbens mange tennismedlemmer glæde sig over de gode muligheder, der nu er for at spille indendørs tennis.

Hele byggesagen beløb sig til fire millioner kroner og kunne kun gennemføres ved, at Gentofte Kommunes kommunalbestyrelse hjalp klubben med den økonomiske side af sagen. Ildsjælen i HIK for dette projekt var bestyrelsesmedlem Jens Brock. Det var en stolt bestyrelse, der 1. november 1993 kunne præsentere klubbens medlemmer for det færdige resultat.

Klubhuset

Hovedbygningen på Hartmannsvej har siden indvielsen i 1936 gennemgået forholdsvis små bygningsmæssige forandringer. Den største forandring i husets 64-årige historie skete i 1967. Bestyrelsen besluttede dengang, at der skulle laves en tilbygning til hovedbygningen, som skulle omfatte en udvidelse af lejligheden på første sal, samt en trænerlejlighed i stueeta-

gen. Endvidere skulle ombygningen omfatte en udvidelse af kontorlokalet. Opgaven blev løst af arkitekt Poul Dehlholm, som i øvrigt også på dette tidspunkt sad i klubbens bestyrelse. Ombygningen beløb sig til 350.000 kroner og var afsluttet i efteråret 1968.

Som en virkelig nyskabelse i klubben blev der i 1972 installeret en fællessauna i tilknytning til omklædningsrummene, hvilket var i tidens ånd! Klubbens indgangsparti fik i 1978 det look, som vi kender i dag.

Det havde i mange år været et stort ønske hos medlemmerne, at der i tilknytning til restauranten på første sal var en udendørs terrasse. I 1991 tog en kreds af tennis-, fodbold- og håndboldmedlemmer initiativ til at realisere et projekt med en halvfjerds kvadratmeter vinkel-formet terrasse. Med sponsor-bidrag og medfinansiering fra klubben, lykkedes det i løbet af tre måneder at få terrassen gjort klar til brug.

Et forslag om at udbygge restauranten, så det ville være muligt fra restauranten at kigge ind i tennishallen, har i årenes løb været fremført flere gange, sidste gang i 1997 – men er ikke blevet realiseret.

Restauranten

Skiftende bestyrelser har de sidste halvtreds år brugt mange timer og kræfter på at få restauranten på første sal til at fremstå som et naturligt samlingspunkt for alle klubbens medlemmer. Et sted hvor man havde lyst til at mødes og hygge sig med et måltid mad og noget at drikke.

Rækken af restauratører er lang. Fra at være et sted, hvor der primært blev solgt smørrebrød (håndmadder) til medlemmerne, blev det i 1975 pludseligt muligt – ud fra et fyldigt menukort – at få både forretter, hovedretter og desserter serveret ved bordene af et kyndigt personale. Manden bag dette var Ole Røjebæk. Foruden sin kone og tre børn, medbragte han også en rigtig kok. Bestyrelsen var meget skeptisk over for at få en rigtig restaurant. Kunne dette lade sig gøre i HIK? Ole Røjebæk fik gjort al tvivl til skamme og skabt et meget

Restauratør Ole Røjbæk
laver rigtig
restaurant i klubben.
1976.

populært tilholdssted for klubbens medlemmer. Ole tog initiativ til mange, meget populære klubbefester i restauranten med levende musik og underholdning, og der var fuldt hus hver gang.

I 1977 søgte Ole Røjbæk – desværre for klubbens medlemmer – nye udfordringer med en ny og større restaurant i Københavns centrum.

Den nye linie for driften af restauranten var imidlertid nu lagt, og siden fulgte Jørgen Philip, Benny og Marianne, Yvonne og Torben Hocke samt Frode og Jette Brock.

I 1998 tiltrådte restauratør Jacky Bernard og hans personale, som i to år drev restauranten med stor dygtighed til mange medlemmers store tilfredshed.

Klubbens administration

Bestyrelsen har altid fra klubbens kontor forsøgt at have et højt serviceniveau over for klubbens medlemmer. Det har altid været muligt for tennismedlemmerne at ringe og reservere baner, en medlemsservice ikke mange klubber har. I halvtredserne, tresserne og indtil 1972 blev kontoret dygtigt ledet af Ruth Ole Olsen. I halvfjerdserne og firserne var endvidere ansat fru Thordahl, fru Breisling og fru Nielsen, som udførte et meget stort stykke arbejde for klubben.

I 1972 mente bestyrelsen, at tiden var inde til at udvide klubbens administration med en nyoprettet stilling som forretningsfører. Baggrunden for dette tiltag var de nye tider i dansk idræt, hvor professionelle tilstande hos sportseliten gjorde sit indtog i klubberne. Som klubbens første forretningsfører blev midlertidigt ansat Poul Bech, som efter en aktiv karriere på klubbens divisionshold i fodbold havde virket som kasserer i klubbens bestyrelse i flere år. Poul sluttede som forretningsfører i 1976.

At det ikke er verdens letteste job at være forretningsfører i HIK, viser de mange, der i årene efter fulgte i dette job. I dag har man delvis opgivet at have en forretningsfører. Arbejdsopgaverne er overtaget af bestyrelsen og klubbens baneinspektør. Den daglige administration styres i dag af Merle Marcussen, Jette Egstrand og Randi Schirakow.

Uriasposten

Det kan være lidt af en uriaspost at være baneinspektør i HIK. Ud over at have det overordnede ansvar for alle klubbens anlæg, skal man også være bestyrelsens forlængede arm i alverdens gøremål i den daglige drift af klubben. I perioden fra 1958 til 1975 blev dette vanskelige arbejde varetaget af Benny Rosenkrantz. Benny var

i disse år synonymet på HIK, såvel i klubben som uden for. Ikke et arrangement i klubben – det være sig sportsligt som i festligt lag – blev gennemført uden Bennys tilstedeværelse. Og så var Bennys kone Inga en værdsat restauratør på dette tidspunkt. Benny blev afløst af Anker Matz som også nåede at blive en populær skikkelse i klubben, inden han i 1981 søgte til KB. Fra 1981 har baneinspektøren i HIK heddet Ernst Bøcher, som i øvrigt har en karriere bag sig som divisionsspiller på klubbens fodboldhold med 200 kampe. Ernst er samtidig leder for de vekslende banepassere – et job der er et yndet sæsonjob hos unge HIKere.

Benny Rosenkrantz, klubbens populære inspektør i 17 år, 1973.

Et nyt HIK ser dagens lys

Ungdomstilvæksten i Gentofte Kommune vil i de kommende år være så stor, at kommunen i 1999 iværksatte »Projekt SKUB« – skoleudbygningsprojektet. Dette projekt betyder, at HIKs nabo, Maglegårdsskolen, skal udbygges og moderniseres, og det vil komme til at berøre HIK.

HIKs fodboldafdeling har i mange år haft et behov for større og bedre omklædnings- og opholdsfaciliteter samt bedre trænings- og spilleforhold, især for klubbens ungdomsspillere.

Kommunen har på det sportslige plan vedtaget en budgetramme, der skal gøre det muligt for HIK og Maglegårdsskolen at være forberedt på fremtiden og skabe bedre forhold for især klubbens fodboldafdeling.

Med Gentofte Kommune som bygherre blev der i foråret 2000 fremlagt to projekter, som omfattede et nyt fodboldanlæg på Phistersvej og et nyt tennisanlæg på hjørnet af Hartmannsvej og Bregnegårdsvej. 29. august 2000 var der licitation på anlægene, og 25. september blev lokalplanen for områderne vedtaget. Kort tid derefter begyndte byggeriet af det nye tennisanlæg på Hartmannsvej og ombygningen af

Phistersvej. De nye anlæg forventes klar til brug i foråret år 2001.

Flere fodboldbaner og ny hal

På Phistersvej nedlægges tennisbanerne og klubhuset samtidigt med, at Phistersvej lukkes. Det vil give plads til i alt tre fodboldbaner. Der opføres en ny hal på hjørnet af Maglemosevej og Bregnegårdsvej. Hallen skal bruges af Maglegårdsskolen, HIK Håndbold og Fodbold.

Tennisafdelingen får mulighed for at spille minitennis, og der bliver også plads til andre af kommunens indendørs-sportsgrene. Udover omklædningsfaciliteter skal hallen indeholde opholdsfaciliteter for fodboldafdelingen, samt diverse rekvisitrum.

Skråt over for de nuværende tennisbaner på Hartmannsvej bliver der anlagt ni nye tennisbaner, en slåmur og en pavillon, som skal være samlingspunktet for det nye anlæg. Den ene af tennisbanerne bliver en center court med plads til 300 tilskuere. Der indrettes ikke omklædningsrum i pavillonen, og medlemmerne skal derfor benytte omklædningsrummene i klubhuset på Hartmannsvej.

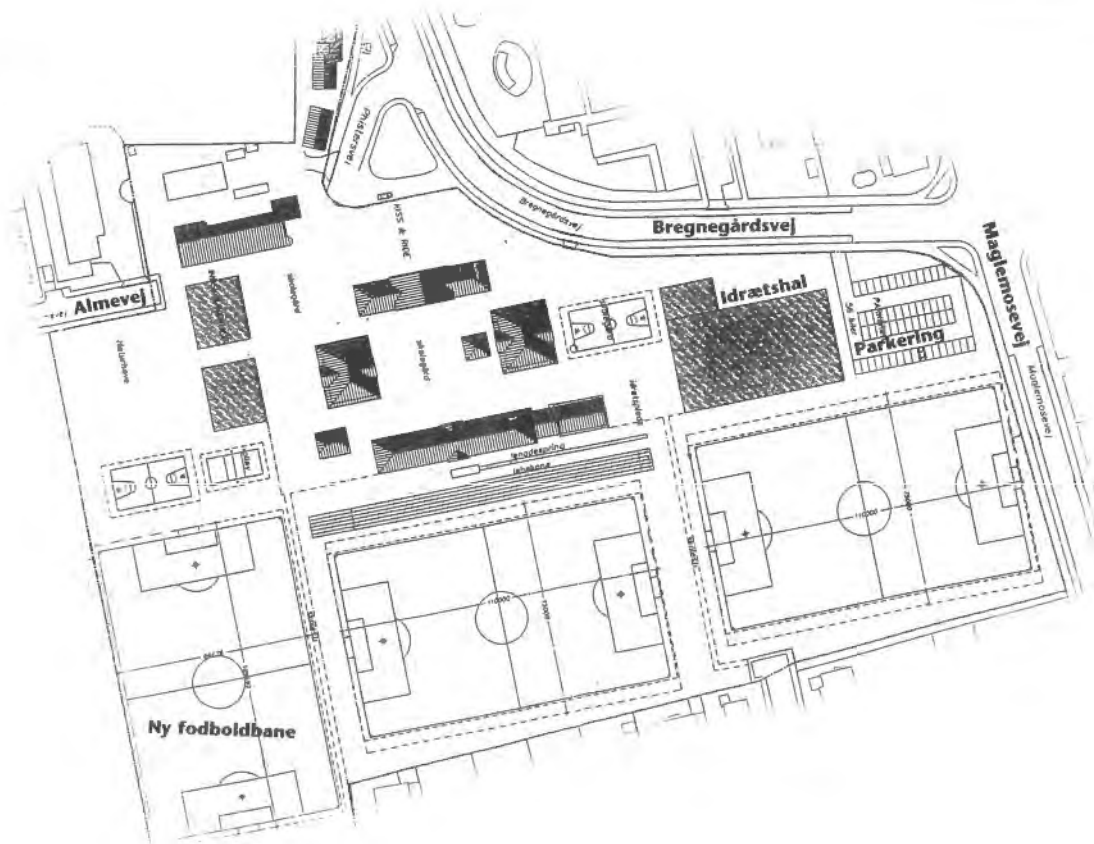

Her skal ligge den nye fodboldbane. Januar 2001

Det nye Hartmannsvej skyder op. Januar 2001

HIKs nye fodboldanlæg.

HIKs nye tennisanlæg.

Livet i HIK

Klubånd

I klubbens jubilæumsbog fra 1950 giver en gammel kendt HIK fodboldspiller og leder, Erik Steenstrup, sin version af, hvordan livet i en idrætsklub også kan anskues. Her følger et lidt omskrevet og forkortet uddrag af indlægget:

»HIKs klubliv formes og udfolder sig i mange henseender som en miniature af samfundet. Medlemmerne lever på deres terræn som et lille folk på deres landområde. Medlemmerne har i HIKs bestyrelse deres regering med en »statsminister«, »fagministre« og »ministre uden portefølje«. Medlemmerne har i den årlige generalforsamling deres folketing, der vedtager love og ind- og afsætter de styrende personer. HIKs bestyrelse kæmper som en stat bestandigt for at forsvare og helst udvide sit »landområde«. Klubbens medlemmer drager så ofte som muligt ud for at slå andre klubbers medlemmer i mange og drabelige kampe.

På tennisbanen ser man de to eneres kamp mod hinanden med de mange kendte træk, som på alle livets områder karakteriserer tvekampen. På fodboldbanen ser man den enkeltes indsats i samarbejdet, hvorunder han eller hun ubehjælpeligt demonstrerer nøjagtig de samme egenskaber, som han eller hun lægger for dagen i det almindelige samfundsliv. Og i klublivet som i samfundslivet ser man den evigt kloge, slideren, spasmageren og alvorsmanden, den demoraliserende slaphas og den energiske type, der ildner kammeraterne til dåd, ægger de svindende kræfter til ny anspændelse.

Man ser nogle komme for at nyde, andre for at yde, nogle for hvem klubben kun betyder lidt adspredelse, andre som går op i klubbens tilværelse med liv og sjæl. Og så er der klikker og intriger og underjordisk arbejde og magtgrupperinger, der er kortsynede og langsynede, formalister, idealister, realister og egoister.

Det unge medlem og medlemmerne i al almindelighed, der har levet stærkt med i klublivet, vil ikke i samfundslivet møde noget forhold, som han eller hun ikke i det små har været ude for i klublivet. Derfor spiller den klubånd og tradition, som bestyrelsen, lederne og trænerne formår at skabe en meget stor rolle.»

Her halvtreds år senere er dette billede af HIK og dens betydning for medlemmerne stadig lige aktuel. HIK har altid været i den lykkelige situation, at den har kunnet rekruttere dygtige og entusiastiske frivillige ledere i de forskellige afdelinger. Ledere, som har været villige til at ofre mange timer af deres fritid til glæde for klubbens store medlemskreds. Flere af disse ledere har endda virket i flere afdelinger. Mange af dem er i dag fuldt fortjent at finde på klubbens æresvæg.

HIK i nyere tid

Ligesom alle andre idrætsklubber med flere idrætsgrene under samme tag, har HIK i årenes løb haft sine bryderier med at få medlemmer til at lægge hjerte og sjæl i alle idrætsgrene inden for sin klub. Man føler nu mest for sin egen sportsgren, men mange af klubbens medlemmer glipper sikkert med øjenlågene et par gange, når en anden af klubbens idrætsgrene fejrer triumfer eller er i svære vanskeligheder. Det gjaldt i hvert fald i de første år, efter at Håndbold og Ishockey gjorde deres entre i HIK.

Der skulle laves om på klubbens organisation, så de nye idrætsgrene kunne få plads i klubbens bestyrelse og plads i klubbens budgetter, men struktur gør det ikke alene.

Den trofaste kerne, der møder som faste tilskuere til HIKs kampe, hvad enten det er til fodbold-, håndbold-, ishockey- eller tennis kampe, har meget stor betydning for at binde de nye og gamle idrætsgrene sammen. Det er også i store træk de selv samme, der møder frem på klubbens årlige

generalforsamling og er med til – både i ord og ved afstemninger – at sikre HIK som det fortsatte arnested. Det er på mange måder et usynligt, men meget vigtigt netværk, som på denne måde er med til at skabe en klubånd og et klubsammenhold i HIK.

Manglende sammenhold

I de sidste tredive år har et årligt tilbagevendende diskussionsemne på klubbens generalforsamlinger, i klubbens bestyrelse og blandt mange af medlemmerne naturligt været, hvordan det er muligt at få medlemmerne til at komme hinanden mere ved på tværs af de sportslige aktiviteter i klubben og samtidigt få medlemmerne til at acceptere, at HIK er andet end lige netop den sportsgren, de nu har valgt.

Det har især været tennisafdelingens medlemmer, som har følt sig forurettet, primært baseret på deres kontingentydelse til klubben. Mange har ment, at en for stor del af deres kontingent går til at dække de øvrige afdelingers udgifter.

At få klubbens oprindeligt to, senere fire, afdelinger til at have fælles fodslag til et klubsammenhold har som sagt været en akilleshæl i klubben og ført til mange heftige debatter på de årlige generalforsamlinger.

Interessen for at følge førsteholdene i de forskellige afdelinger har alle årene været meget ringe blandt klubbens cirka 3000 medlemmer. HIK har i den retning altid været ret enestående. Det har ikke været usædvanligt, at der til førsteholdenes hjemmekampe har været flere tilskuere fra de gæstende hold end HIKere.

I 1972 skrev klubbens fodboldungdomsleder, Poul Frederiksen, i klubbladet:

»Nu må det snart være på tide, at HIK mander sig op til noget af det, den gerne skulle være: Nemlig en storklub, hvor fire afdelinger er samlet til én klub. Det kan kun ske, hvis de fire afdelinger mødes og kommer i kontakt med hinanden. Ellers må man konstatere, at det har været en total misforståelse at samle fire afdelinger i én klub. Derfor HIKere – mød op til vore sportslige arrangementer og mød hinanden i HIKs lokaler – så kedelige er de og deres indhold af mennesker ikke.«

I årenes løb har klubbens formænd på de årlige generalforsamlinger utallige gange opfordret medlemmerne til at komme til HIKs sportslige arrangementer, for derigennem at styrke klubånden og klubsammenholdet.

I slutningen af halvfjerdserne og begyndelsen af firserne var der nærmest krigsstemning mellem nogle af tennisafdelingens medlemmer og de øvrige afdelinger. En kreds af tennismedlemmer ønskede tennisafdelingen udskilt som en selvstændig klub. Især følte tennismedlemmerne, at ishockeyafdelingen var en for stor økonomisk belastning for klubben. Tennisafdelingens holdning var dog ikke bestyrelsens holdning.

Historiske generalforsamlinger i nyere tid

Generalforsamlingen i 1980 havde stort fremmøde, cirka 250 var mødt, primært for at drøfte ishockeyafdelingens tilhørsforhold til klubben. Bestyrelsen havde forudset den store interesse for generalforsamlingen og havde flyttet mødestedet fra klubbens restaurant på Hartmannsvej til Maglegårdsskolens gymnastiksal. Det blev en meget følelsesladet og dramatisk general-

Generalforsamling i restauranten i 1975.

Generalforsamling på
Maglegårdsskolen i
1980.

forsamling. Fodbold- og håndboldafdelingens medlemmer var mødt talstærkt frem for at støtte ishockeyafdelingen, og udbryderne fra tennisafdelingen mødte meget lidt sympati fra de øvrige fremmødte.

På et tidspunkt måtte generalforsamlingen suspenderes, da bestyrelsen ønskede et »summemøde«. Efter dette lille møde meddelte klubbens formand, Jørgen Nordin, at bestyrelsen ville trække sig, hvis forslaget fra tennisafdelingen blev vedtaget. Så galt skulle det dog ikke gå. Med stor majoritet blev forslagene om at udskille ishockeyafdelingen fra resten af klubben og eventuelt at oprette en separat tennisklub nedstemt.

I den forbindelse skrev klubbens formand, Jørgen Nordin, i 1980 i klubbladet:

»Min opfattelse er, at HIK er en idrætsklub, hvor medlemmerne har mulighed for at dyrke forskellige idrætter. Vi har i klubben mange medlemmer, som både dyrker tennis og fodbold eller både tennis og håndbold. Der er også andre kombinationer, men de fleste dyrker kun én idræt. Fælles for dem er imidlertid, at de er medlemmer af HIK – ikke af én eller flere afdelinger.

Når diskussionen går om afdelingerne og deres betydning og værdi for klubben,

er det (næsten) altid, fordi et eller flere medlemmer tror, at klubbens økonomi (eller i de mere egoistiske tilfælde netop deres idrætsgrens økonomi) ville stå sig ved, at der blev foretaget en eller anden form for udskilning.

Dette er dels næppe sandt og dels ikke særlig relevant.»

Generalforsamling i 1984

I 1984 oplevede klubben atter en dramatisk generalforsamling, og igen var det en lille kreds af tennisspillere, som satte sindene i kog. I al hemmelighed havde en kreds af tennismedlemmer holdt møder for på årets generalforsamling at få indvalgt to tennismedlemmer på de »frie« bestyrelsespladser, det vil sige de pladser, der ikke er afdelingsrelaterede. Baggrunden var blandt andet årsregnskabet, som man mente burde være mere gennemsigtigt. Igen med det udgangspunkt, at tennisafdelingens medlemmer – efter kredsens mening – betalte for driften af de andre afdelinger. Kredsen mente også, at tennisafdelingen burde sidde på flere bestyrelsespladser, set i relation til antallet af tennismedlemmer i klubben.

Uden bestyrelsens kendskab havde man

udsendt løbesedler til tennismedlemmerne med opfordring til at møde op på generalforsamlingen for at få indvalgt to tennismedlemmer i bestyrelsen. Der var rekordstort fremmøde til generalforsamlingen i 1984. Cirka 400 mødte frem, og de blev placeret på bane 1, centre courten, i tennishallen. De fik til fulde forventningerne om spænding og dramatik indfriet – mange vil nok mene unødigt meget.

Da klubbens formand, Jørgen Nordin, i sin beretning kom ind på bestyrelsens opfattelse af den måde, kredsen af tennismedlemmer havde handlet på før denne generalforsamling – med hemmelige møder og løbesedler – blev det startsignalet til en lang og til tider uværdig debat, som generalforsamlingen godt kunne have været foruden. Bestyrelsen tog klar afstand fra dette spil i kulissen og opfordrede til en saglig og ikke følelsesladet debat.

Under debatten om regnskabet, om fordelingen af indtægter og udgifter på de fire afdelinger, koncentrerede man sig om de metoder, der lå til grund for fordelingerne, men en konklusion af entydig karakter nåede man ikke. En lang og heftig debat opstod under punktet: «Valg af bestyrelse». Efter skriftlig afstemning fik tennisafdelingen med et snævert flertal indvalgt de to ønskede tennismedlemmer til bestyrelsen, Jørgen Ballhausen og Reidar Klausen. Dette betød at Jørgen Silcowitz og Preben König – begge fra fodboldafdelingen – måtte forlade bestyrelsen. Begge vendte dog nogle år senere tilbage til klubbens bestyrelse.

Klokken 00:15 kunne formanden endeligt takke dirigenten, Erik Spang Larsen, for hans udholdende arbejdsindsats, og mødet sluttede med det traditionelle HIK-hurra!

Spørgsmålet var nu, om den nye sammensætning af bestyrelsen ville komme til at betyde en revolution i forhold til den hidtidige linie, bestyrelsen havde ført.

Revolutionen udeblev, og de følgende år viste helt klart, at det ikke var et spørgsmål, om det er medlemmer fra den ene eller anden afdeling, der sidder i besty-

relsen, men kun er et spørgsmål om bestyrelsesmedlemmernes forhold til og forståelse for klubben i al almindelighed.

Generalforsamling i 1989

I 1989 var der igen uro i kulissen. Tennisafdelingen havde udfærdiget et skrift, som foreslog tennisafdelingen udskilt fra de øvrige afdelinger som »Hellerup Elite Tennis«. På det årlige tennismøde samme år var der blandt de fremmødte medlemmer stor kritik af forslaget, og det vandt ikke genklang hos medlemmerne.

I klubbladet foråret 1989 lagde bestyrelsesmedlem fra tennisafdelingen, Søren Højberg, op til debat om klubbens fremtid. Baggrunden for dette var blandt andet at finde i de kraftigt voksende professionelle tilstande i klubbens fire afdelinger med indkøb af elitespillere, som førte til store økonomiske problemer for klubben.

Søren Højberg opstillede tre alternative muligheder for klubbens fremtid dog med den tilføjelse, at de var groft simplificerede.

Alternativ 1. HIK bevarer status med fire afdelinger og uændrede ambitionsniveauer.

Alternativ 2. HIK bevarer fire afdelinger, men sænker ambitionsniveauet til rent motionsniveau.

Alternativ 3. HIK opløses reelt. Tennisafdelingen genopstår som eliteklub. De tre andre afdelinger enten fusionerer med andre klubber eller nedlægges.

Hertil tilføjede Søren Højberg – som sin eneste og uforbeholdne mening – at alternativ 1 ikke var brugbart med den stramme økonomiske politik, som klubben nødvendigvis måtte føre.

Debatten om klubbens fremtid med baggrund i Søren's oplæg udeblev naturligvis ikke, men det optog nu ikke særligt mange medlemmer.

I klubbladet marts 1990 tog Claus Jørgensen fra fodboldafdelingen til genmæle: med indlægget »Hvad mener bestyrelsen«. Claus Jørgensen skrev følgende:

»Denne debat har nu været i gang i over et halvt år, uden at vi har hørt, hvad bestyrelsen egentligt tænker i denne sag – det

ville være interessant at høre. Ligeledes: Hvad er HIKs målsætning? At skabe et godt miljø og gode betingelser for os alle at dyrke vor sportsgren under? At HIK bliver en økonomisk stærk klub, der giver overskud? At eksperimentere med et risikabelt eliteprojekt uden hensyntagen til konsekvenserne for helheden? Eller hvad?»

Claus Jørgensen tilføjede senere i indlægget:

«Jeg bør måske bemærke, at jeg personligt helt klart er tilhænger af at bevare HIK som vor klub med de fire afdelinger, men med et differentieret ambitionsniveau for afdelingerne afpasset efter forhold og muligheder. Altså en 'mellemløsning'.»

Generalforsamling i 1990

På klubbens generalforsamling, tre uger efter Claus' indlæg i klubbladet, indledte klubbens formand, Ivan Hattens, sin beretning med at sige:

«Klubbens bestyrelse er nu endelig kommet til enighed i beslutningen om at bevare et samlet og stærkt HIK. Hver afdeling tildeles et fast grundbeløb/hudget, og hvis man udgiftsmæssigt overskrider dette budget, må den enkelte afdeling selv skaffe de resterende penge. Der er endnu ikke indgået forhandlinger om beløbsstørrelsen til de forskellige afdelinger, og der er heller ikke truffet beslutning om, hvilke sanktioner der skal træde i kraft i tilfælde af overtræk.»

Bestyrelsen lagde med denne nye linie op til en strammere styring af de enkelte afdelingers udgifter og samtidigt nogle bestyrelsesmøder, hvor det for de enkelte afdelinger også i stor udstrækning var et spørgsmål om at have argumenterne i orden.

I årene herefter næsten forstummede diskussionen om, hvorvidt HIK skulle have én eller flere afdelinger. Af og til dukkede diskussionen op igen, men ikke i samme omfang som i firserne. Det skyldes måske, at ishockeyafdelingen i 1996 – efter eget ønske – forlod HIK og tog navnet IC Gentofte.

HIK har i år 2000, 3200 medlemmer.

Klubblad

En måde at skabe klubånd og klubfølelse på, er ved at have et klubblad. I halvtredserne fandtes der ikke noget klubblad i HIK. Meddelelser til klubbens medlemmer foregik ved halvårslige udsendelser samt ved opslag på klubbens opslagstavler. Det havde i mange år ligget bestyrelsen stærkt på sinde at få et klubblad, men det havde været svært at finde medlemmer, som ville gå helhjertet ind i arbejdet med at lave et blad.

I 1964 meldte Henning Nielsen (Fessor) fra fodboldafdelingen sig som redaktør, og i 1964 udsendte klubben det første klubblad. Fessor var redaktør i to år, hvorefter Erik Petersen – også fra fodboldafdelingen – overtog posten. Bladet udkom dengang fire gange om året. Rækken af redaktører er ikke ubrudt – for indimellem lukkede bestyrelsen bladet ned på grund af økonomien. Rækken af skiftende redaktører tæller Poul Frederiksen, Jens Andreasen og Bo Gjetting. I starten af firserne indgik bestyrelsen samarbejde med et reklamefirma, som tilbød at trykke bladet og udsende det til medlemmerne uden udgift for klubben. Det var planen at bladet skulle udkomme ti gange om året!! Ansvar for bladet blev overdraget til Erik Bagger fra fodbold- og håndboldafdelingen og Torben Dahl fra tennisafdelingen. I fem år lykkedes det at holde liv i bladet uden udgifter for klubben, men i 1985 sluttede samarbejdet, og klubben stod igen uden klubblad.

I 1987 dukkede bladet op igen. Nu med Edward Carstensen fra tennisafdelingen som redaktør. Siden gik hvervet videre til Hanne Petersen, Jens Brock, Peter Mogens og sidst Kristian Vilhelm Nielsen, som i dag fortsat er redaktør af bladet. Klubbladet ser nu ud til at have fundet et fornuftigt økonomisk leje. Æren for det tilfalder i første omgang Ole Schaff-Haarbye og fodboldformand Steen Wall-Andersen, som har fået en række sponsorer til at støtte bladet økonomisk.

Medlemmerne laver revy

Set i historisk perspektiv var generalforsamlingen i 1952 – med de sædvanlige uoverensstemmelser og rivaliseringer imellem fodbold- og tennisafdelingen især om økonomien – ingen undtagelse fra de tidligere års generalforsamlinger. Og dog. En kreds af medlemmer fra fodboldafdelingen tillod sig at foreslå, at man som et middel til at skabe et mere levende klubliv og en bedre kontakt mellem afdelingerne skulle lave en revy med deltagelse af medlemmer fra både tennis- og fodboldafdelingen.

Bestyrelsen bøjer af

Bestyrelsen var ret skeptisk, men der var dog enighed om at støtte ideen, hvis den kunne realiseres. Foregangsmanden i at få en HIK-revy på benene var Claus Jørgensen, førsteholdsspiller på klubbens fodboldhold. Han havde samlet en lille gruppe, som i nogen tid havde diskuteret ideer, emner, planer samt praktiske muligheder for spillested og også mulige deltagere fra både tennis og fodbold. Den energiske gruppe bestod i opstartfasen af Claus Jørgensen, Sven Boch Andersen og Erik Boye, som så hen ad vejen lod sig supplere.

Da HIKs bestyrelse som nævnt var særdeles skeptisk og bestemt ikke ville risikere en fiasko, måtte Claus Jørgensen – efter at de fleste tekster havde taget form – stille hjemme hos formand Eugen Olsen og præsentere et helt oplæg til revyen og endog fremføre et righoldigt udvalg og numre, spille sketche og synge viser! Enhver må kunne forestille sig, hvor utrolig komisk hele denne seance har været, men Eugen Olsen morede sig kongeligt og erklærede sig sikker på, at det blev en spændende og varieret forestilling serveret, som han sagde »med stil og pli og tilsat herlige stikpiller«. Da bestyrelsen heller ikke ønskede at tage nogen chancer med økonomien, måtte et udførligt budget forevises, for »audiensen« var forbi.

Klar til premiere i 1953

I december 1953 havde HIK-revyen premiere i den gamle, atmosfærefyldte teatersal på Skovriderkroen. Denne teatersal havde i øvrigt i trediverne og fyrrerne været spillested for adskillige berømte revyer med mange af datidens store stjerner, blandt andet en af de allerstørste: Osvald Hel-muth.

Den energiske revygruppe var efterhånden blevet suppleret med mange hjælpere til de mange varierede opgaver: Pianister, sufflører, malere osv. Henry Astrup gav den som talentspejder blandt tennispigerne til revyens kor! Endelig lykkedes det Claus Jørgensen at få sin gamle klassekammerat Henning Moritzen, som også har spillet både fodbold og tennis i HIK, til at instruere i den sidste fase. I alt var over tredive af klubbens medlemmer fra såvel tennis- som fodboldafdelingen involveret i at lave en revy, som fire aftener – med totalt fulde huse – nærmest væltede Skovriderkroen.

Blandt de involverede i revyen var – udover den lille gruppe – de tre pianister Aase Bolton, Henrik Thomsen og Jørgen Lemche samt Birthe Bruun, Einer Ulrich, Jørgen Brabrand, Agnete Rich, Helge Behrndt, Rita Hollænder (Miss Danmark 1953), »Pulsen«, Bernhard Ginsburg, Jens Rasted og Gert Ziener. HIK-revyen 1953 blev en så stor succes både publikums-mæssigt og økonomisk, at mange talte om, at det skulle være en årligt tilbagevendende begivenhed.

Ny revy klar i 1957

Der skulle dog gå fire år før en ny HIK-revy så dagens lys, og atter var det Claus Jørgensen, som var den store drivkraft bag revyen. I 1957 var det igen teatersalen på Skovriderkroen, som var spillestedet, og denne gang blev revyen instrueret af en anden af Claus Jørgensens bekendte, nemlig skuespilleren Louis Miehe-Renard.

Revyen blev atter opført over fire aftener og blev igen en kæmpesucces. Mange nye navne fra tennis- og fodboldafdelingen havde fået lyst til at deltage i revyen, men

også mange fra den forrige revy var med igen. Blandt de nye ansigter var fra tennisafdelingen: Leif Truelsen og Jørgen Rich. Endelig fra fodboldafdelingen kendte navne som Erik Pantmann, Harry Stolle, Henning Ringheim, Bent Klein og Hereward Bolton.

Revyen gav igen et fint overskud, og dette gik blandt andet til at købe et pianete til dagligstuen på Hartmannsvej. Billetterne blev solgt fra klubbens kontor og kostede mellem fire og syv kroner, inklusive baltegn. Efter denne nye revysucces spurgte mange, hvornår der mon næste gang ville blive arrangeret en HIK-revy?

Revy for sidste gang

Der skulle igen gå fire år, før det nok engang lykkedes den energiske Claus Jørgensen at få stablet en HIK-revy på benene, og igen i Skovriderkroens teatersal med Louis Mieh-Renard som instruktør. Det var i store træk den samme stab som i 1957, der stod bag den nye revy i 1961. Af nye navne på scenen kan nævnes Bent Schaldemose, Jørgen Silcowitz og Lis Jørgensen.

Det er vist ikke nødvendigt at sige, at revyen atter blev en stor succes. Der var igen i 1961 totalt udsolgt de fire aftener, revyen gik over scenen, og hver aften sad 400 festklædte, forventningsfulde publikummer klar til musik, fest og farver.

Ingen tvivl om at disse revyer fik klublivet i HIK til at blomstre i disse år og fik klubsammenholdet på tværs af afdelingerne, tennis og fodbold, til at vokse. I 1964 prøvede en af de faste medvirkende i de tre foregående revyer, pianisten Henrik Thomsen, at samle en kreds af medlemmer til en ny revy, som det var planen skulle opføres i 1965, men Henrik Thomsens gode initiativ lykkedes desværre ikke. Revyen i 1961 blev derfor den sidste HIK-revy i klubbens første et hundrede år.

Den berømte sangtrio, Peters Sisters, her forevigt i HIK-revyen i 1957, Henning Ringheim, Claus Jørgensen og Sven Boch Andersen.

»Kønnenes kamp« fra HIK-revyen i 1961.

Bordtennis i HIK

Bordtennis har været meget tæt på at være formelt optaget som en HIK-sportsgren. Faktum er i hvert fald, at HIK har deltaget officielt i Dansk Bordtennis Unions turneringer, så i deres øjne har vi også været en bordtennisklub. Men bordtennis nåede aldrig at få det officielle stempel inden for sine egne HIK-mure med sæde i bestyrelsen. Bordtennisspillet tog i midten af tyverne – i hvert fald i organiseret form – sin begyndelse i form af dagbladet B.T.s uofficielle DM. Det var hovedsageligt fodboldklubber, der meldte hold til turneringen. Fodboldklubberne brugte nemlig bordtennisporten til at samle og aktivere fodboldspillerne i den lange vinterpause. Sådan var det også i HIK, der mødte agtværdige fodboldklubber som KB, AB, B 93 og Frem samt de svenske klubber Helsingborg og Malmø FF.

HIKs hjemmekampe foregik normalt på førstesalen i klubhuset på Phistersvej, mens kampene mod svenske klubber fore-

gik i festlokalerne på Hellerup Park Hotel (nu restaurant Saison). På HIKs hold spillede senere koryfæer fra klubbens fodboldafdeling som Alf Nielsson (formand for HIK 1974-75), Erik Spang Larsen (i en lang årrække dirigent ved HIKs generalforsamlinger) og Carl Malmqvist (klubbens meget afholdte baneinspektør i halvtredserne og tresserne).

Individuelt drev Fritz Otte – ved siden af at være målmand på HIKs førstehold i fodbold – det længst ved at blive udtaget til bordtennislandsholdet. Den første bordtennisepoke i HIK varede ved til udgangen af halvtredserne, hvor HIK sammen med de øvrige fodboldklubber forsvandt som seniorklub i bordtennis. HIK Bordtennis sluttede denne epoke på toppen med at vinde københavnmesterskabet for juniorhold. Af ungdomsspillere fra dengang kan nævnes: Ole Frølund, Henning Ringheim, Uffe Bjørn Hansen, Ivan Hattens, Søren Højberg og Henrik Johansen.

Vinderne af ungdomsbordtennismesterskaberne: Preben Laursen, Søren Halsted og Allan Birger Pedersen, 1964.

Efter en pause på knap ti år dukker bordtennis igen i 1958 op som HIK-idræt. Den direkte anledning var opførelsen af de nye omklædningspavilloner på Phistersvej. Det blev fortrinsvis ungdomsspillerne fra fodboldafdelingen, der blev tiltrukket af bordtennis som vintersportsgren.

I 1963 besluttede en kreds af fodbold-ungdomsledere sig for igen at melde hold til i København Bordtennis Unions turneringer. Først et enkelt drengehold, senere udvidet med flere drengehold og et juniorhold. Størst interesse var der dog nok om HIK-mesterskaberne, der alene i 1964 tiltrak 160 deltagere. Vinderne af klubmesterskaberne blev dette år: Senior: Bendt Holger Petersen; Junior: Preben Laursen; Dreng: Allan Birger Pedersen; Og lilleput: Søren Halsted.

HIKs fodboldspillere var ikke helt dårlige til bordtennis. I 1964 nåede juniorhol-

det frem til pokalfinalen i KBTUs turnering, hvor man dog tabte til den tids forenede bordtennisklub Zero. De bedste individuelle resultater i bordtennisafdelingens historie blev opnået i 1965, hvor Peter Dahlgren og Preben König i en stor turnering i Roskilde blev henholdsvis nummer tre og syv. Bordtennis forsvandt endeligt som organiseret HIK-sport i slutningen af tresserne.

Der var på et tidspunkt efter 1975 forhandlinger i gang mellem HIK og Kildeskovens Bordtennis Klub – som GSIF, Gentofte Statsskoles Idrætsforening nu kaldte sig – om sidstnævntes optagelse i HIK, men det blev kun ved snakken. Tanken var ellers ret naturlig set i lyset af, at en betydelig del af Kildeskovens medlemmer også var eller havde været medlem af HIK.

Bridge i HIK

Umiddelbart efter indvielsen af klubbens nye hovedsæde på Hartmannsvej i 1936, tog en kreds af tennisspillere med Ebba Thielsen i spidsen initiativ til, at bridge kom på programmet i HIK. Spillestedet var dagligstuen på første sal, og det blev straks meget populært at spille bridge i HIK, som hver tirsdag aften, fra september til april, samlede cirka halvtreds deltagere.

I de næste 25 år var bridgespillet en fast tilbagevendende vinteraktivitet for klubbens medlemmer, og på nær en kort periode under krigen, hvor bridgespillerne måtte flytte til lokalerne på Phistersvej, var tilholdsstedet dagligstuen på Hartmannsvej.

Bridge var også blevet en populær vinterbeskæftigelse i andre af Københavns store traditionsrige boldklubber, B 93, AB, og KB. Kort efter krigen tog KB initiativ til, at der blandt bridgespillerne i disse klubber blev udkæmpet en holdturnering. Turneringen led imidlertid en stille død med ABs udflytning til Bagsværd i 1965, hvor den blev spillet for sidste gang, i øvrigt med HIK som vinder.

Nomadetilværelse for bridgespillerne

I midten af tresserne opstod der diskussion om bridgespillernes tirsdagsaftener i restauranten på Hartmannsvej. Dels var nogle af klubbens øvrige medlemmer utilfredse med, at restauranten var blokeret en gang om ugen, og restauratøren klagede over, at salget var beskedent. »De drikker jo kun en kop te og spiser en ostemad på en hel aften,« som det blev sagt.

Enden på det hele blev, at man flyttede bridgespillet til Skovriderkroen, hvor man spillede ved siden af keglebanen. Der var imidlertid klamt og fugtigt, og efter en kort afstikker til restauranten på Charlottenlund Fort endte bridgespillerne i restauranten på Gentofte Stadion, hvor man holdt til i fem år.

Bridgespillernes utrættelige leder, Budde Kondrup, en habil tennisspiller, fandt i 1979 nogle hyggelige lokaler i Damernes Roklub i Hellerup Havn. Her kunne man både se og mærke havluften. Efter tre år holdt man atter flyttedag. Først til Tove Beildorffs bridgesalon på Annasvej, hvor man spillede i ti år, så til Egmontkollegiet

Bridge på
Hartmannsvej, 2000.

og endelig til Toves nye bridgesalon på Østerbrogade. Her holder en lille trofast skare HIKere stadig til, og påmindelse om tilhørsforholdet til HIK er markeret ved, at en HIK-vimpel er ophængt i lokalerne. Efter etableringen i bridgesalonen på Østerbro er en gammel tradition blevet taget op, nemlig bridgekampen mod B 93, som HIK nu møder to gange om året.

Efter Budde Kondrups død i 1998 blev ledelsen af bridgeklubben overtaget af en af efterkrigstidens markante tennisprofiler, den nu 88-årige Poul Henning Jensen, der har været med i HIK-bridge siden starten i 1936.

Bridgen vender tilbage til Hartmannsvej

I 1994 begyndte en ny bridge-epoke i HIK. To tennisspillere, Peter Simonsen og Ove H.-G. Hoff, tog initiativet til en ny bridge-fraktion, som hver anden tirsdag vinteren igennem samler cirka halvtreds bridgespillere på Hartmannsvej. Kredsen består af klubbens medlemmer, ægtefæller og venner. Der spilles i de to tilstødende lokaler til restauranten. Måske bliver bridgen i HIK en dag så formaliseret, at der nedsættes et bridgeudvalg, i lighed med de øvrige afdelingers udvalg, og at man genoptager samarbejdet med andre klubber.

Henry Astrup – alias
Mr. HIK. Æresmedlem i
1978.

HIKs æresvæg

I klubbens bestyrelsesværelse på Hartmannsvej er ophængt billeder af i alt 81 medlemmer, som i årenes løb har fået tildelt HIK-medaljen.

Den tildeles medlemmer, som gennem årene har ydet et stort arbejde som frivillige ledere, trænere eller på anden vis har været med til at kaste glans over klubben, for eksempel som vinder af et danmarksmesterskab eller som spiller på et udvalgt hold.

Det er klubbens bestyrelse, som indstiller kandidaterne til medaljen, og uddelingen sker som regel ved klubbens årlige generalforsamling.

Medaljen, som er af sølv og bæres i et blå-hvidt bånd, viser på forsiden HIK-emblemet og er på bagsiden indgraveret med dato og årstal for overrækkelsen. Første gang medaljen blev uddelt, var ved klubbens 25-års jubilæum i 1925.

1925

Inga Sperling

Klub- og danmarksmester i tennis i tyverne.

Axel Sperling

Klubmester i tennis og næstformand i klubben i tyverne. Han var også den første speaker til tennis i dansk radio.

Henning Larsen

Klubmester i single i perioden fra 1915 til 1928. Landsholdsspiller der i 1923 vandt i Davis Cup over den legendariske franske spiller Rene Lacoste.

Erik Steenstrup

Divisionsspiller i fodbold i perioden 1914-16. Senere juniorinspektør i fodboldafdelingen. Sluttede som aktiv fodboldspiller som tres-årig.

Adolph Frederiksen

Fodboldspiller helt tilbage fra klubbens start. Kasserer i klubbens bestyrelse i mere end tredive år. Sluttede i 1951.

Axel Marcussen

Bestyrelsesmedlem og fodboldjuniorinspektør i tyverne.

Kay Kästel

Bestyrelsesmedlem og fodboldinspektør i tyverne.

Svend Aage Mortensen

»Kniven«. En dynamisk anfører på klubbens divisionshold i fodbold i trediverne.

Øgenavnet kom fra hans tilråb til sine medspillere: »Kom så giver vi dem kniven drengene«. Nitten år i spillerudvalget og 25 år som formand for fodbold oldboys.

1930

Else Schmidt

Danmarksmester i tennis flere gange i trediverne og fyrrerne. Klubmester i perioden 1935-50.

Guido Brandt

Klubmester og tennisinspektør i trediverne.

Arnold Jensen

»Nold«. Fodboldspiller, træner og juniorinspektør i tyverne.

Louis Olsen

Repræsenterede HIK på Københavns byhold i 1929.

1940

Leslie Bolton

Klubbens første fodboldlandsholdsspiller. Det var i 1938.

Poul Butenschøn

En af hovedkræfterne bag tennishallens tilblivelse.

Alf Nilsson

119 kampe på klubbens divisionshold i fodbold i tyverne og trediverne. Klubmester i juniortennis. Formand for klubben 1974-75.

Harry Stolle

Fodboldleder og bestyrelsesmedlem i fyrrerne og halvtredserne.

Einer Ulrich

Danmarksmester og klubmester i tennis flere gange i årene fra 1929 til 1945. Spillede 74 Davis Cup-kampe. Var formand for klubben fra 1938 til 1943.

Claude Vincent

Fodboldspiller, juniorinspektør og bestyrelsesmedlem i halvtredserne.

1943**Erik Spang Larsen**

Divisionsspiller i fodbold med 221 kampe. I halvtredserne medlem af bestyrelsen. I perioden fra 1960 til 1986 fast dirigent på klubbens årlige generalforsamlinger.

1950**Eugen Olsen**

Klubbens formand i 27 år over to perioder fra 1929 til 1931 og igen fra 1943 til 1966.

Hereward Bolton

Bestyrelsesmedlem og formand for fodboldafdelingen fra 1943 til 1963.

Bernhard Ginsborg

Juniorinspektør i fodboldafdelingen i halvtredserne.

Henry Astrup

»Mr. HIK«. Fodboldleder fra 1942 til 1982. Henry er nok den HIK'er, der har fulgt klubbens forskellige idrætsgrene tættest. Æresmedlem i 1978.

Erik Henning Jensen

Bestyrelsesmedlem fra 1943 til 1971. Tennisformand og i en lang periode klubbens næstformand. Æresmedlem i 1974.

Jørgen Rich

Tennisleder i fyrrerne og bestyrelsesmedlem og tennisformand i tresserne.

Kaj V. Poulsen

Bestyrelsesmedlem og klubbens kasserer fra 1951 til 1961

Per Hven

Tennisleder i fyrrerne.

1951**Poul Henning Jensen**

Bestyrelsesmedlem i fyrrerne og halvtredserne med klubbens anlæg som ansvarsområde.

1953**Lisa Gram Andersen**

Danmarksmester og klubmester i tennis i perioden fra 1942 til 1962.

Holger Larsen

Tolv år som fodboldleder i fyrrerne og halvtredserne.

1956**Ivan Jessen Petersen**

Spillede 276 divisionskampe i fodbold i fyrrerne og halvtredserne.

Helge Hansen

Var udtaget til deltagelse på fodboldlandsholdet ved OL i 1948, men var så uheldig at brække benet umiddelbart inden afrejsen. Spillede 258 kampe på klubbens divisionshold.

1958**Torben Søderberg**

Bestyrelsesmedlem i halvtredserne.

Jørgen Brabrand

Medlem af tennisspilleudvalget i halvtredserne.

Paul Dehlholm

Bestyrelsesmedlem i tresserne og halvfjerds-
serne.

Birthe Bruun

Medlem af tennisspilleudvalget i flere
perioder. Første gang i 1950. Endvidere
medlem af bestyrelsen som formand for
tennisafdelingen i tresserne.

Ole Jensen

Divisionsspiller med 294 kampe. Dansk
mester og landsholdsspiller i badminton.

Mogens Schultz Hansen

Spillede 269 divisionskampe i fodbold.

Torben Ulrich

Klubmester og danmarksmester i tennis.
Har spillet 102 Davis Cup-kampe.

Jørgen Ulrich

Klubmester og danmarksmester i tennis.
Har spillet 54 Davis Cup-kampe og vundet
det franske og tyske mesterskab.

Søren Højberg

Klubmester og danmarksmester i tennis.
Var senere kaptajn for Davis Cup-holdet
Formand i klubben 1972-73.

Bent Schaldemose

Medlem af tennisspilleudvalget i halvtred-
serne og tresserne.

Ebba Thielsen

Kom i 1938 ind i tennisspilleudvalget som
den første kvinde

Kaj Larsen

Fodboldinspektør i halvtredserne.

Preben Larsen

»Big Ben«. Divisionsspiller og fodboldleder
i tresserne og halvfjerds-serne. 119 kampe
på klubbens førstehold.

Knud Tranekjær

Medlem af fodboldspilleudvalget i halv-
tredserne.

Ralf Ginsborg

»Rolle«. Landsholdsspiller i 1952. Spillede
180 kampe på divisionsholdet. Deltog i
1952 ved OL i Helsingfors.

Erik Schultz

»Tiller«. 204 kampe på klubbens divisions-
hold. Senere leder i fodboldafdelingen.

1961**Henry Sørensen**

Bestyrelsesmedlem i halvtredserne.

1962**C. J. Dideriksen**

Bestyrelsesmedlem i halvtredserne.

Ole Madsen

Landsholdsspiller og klubbens første pro-
fessionelle fodboldspiller. Spillede 196
kampe på klubbens divisionshold.

1963**Fritz Otte**

Målmand i fyrrerne og halvtredserne på
klubbens divisionshold i fodbold. I tresser-
ne og halvfjerds-serne i klubbens bestyrelse
som formand for fodboldafdelingen.

Jørgen Silcowitz

Divisionsspiller, fodboldleder og bestyrel-
sesmedlem i halvfjerds-serne, firserne og
halvfemserne. Æresmedlem i 1995.

1965**Jørgen Trojel**

Formand for tennis oldboys i tresserne.

1966**Henning Nielsen**

»Fessor«. Bestyrelsesmedlem i flere perio-
der, senest i halvfjerds-serne. Har været for-
mand for fodboldafdelingen og ishockeyaf-
delingen.

Børge Jensen

Divisionsspiller i fyrrerne og halvtredserne
med 161 kampe. Senere leder i ungdoms-
afdelingen. Formand for fodbold old-boys.

1967

Erik Pantmann

Kasserer for bestyrelsen i halvfyrdserne.

Torben Rasmussen

Ungdomsinspektør i fodboldafdelingen i halvfyrdserne.

Felix Vang

Klubbens formand 1966-72 og 1973-74.

1968

Erik Petersen

Ungdomsleder i fodboldafdelingen i halvfyrdserne og firserne.

1970

Uffe Bjørn Hansen

Divisionspiller i fodbold i halvfyrdserne og firserne. Opnåede 356 kampe.

Milly Vagn Nielsen

Klubmester og danmarksmester i tennis. Vandt sit første klubmesterskab i 1948 sammen med Lisa Gram Andersen.

1975

Knud Mørk

Klubbens første landsholdsspiller i ishockey. I firserne formand for ishockeyafdelingen.

1980

Ove Johnsen

Ungdomsleder, især for de yngste fodbold-drenge, i halvfyrdserne og firserne.

Dorte Ekner

Klubmester og landsholdsspiller i tennis i halvfyrdserne og firserne.

1985

Jørgen Nordin

Formand for klubben fra 1978 til 1986.

Michael Fenger

Klubbens første landsholdsspiller i håndbold og indehaver af landskampsrekorden for herrer med 234 A-landskampe.

Anders Hey

Divisionsspiller i fodbold. Har spillet 288 kampe. Bestyrelsesmedlem i firserne. Formand for fodbold oldboys i firserne.

1987

Lennart Strøm og Jens Rasted

Lennart og Jens var i halvtredserne begge ungdomsledere i fodboldafdelingen. I halvfyrdserne og firserne har de sammen fungeret som klubbens revisorer.

1988

Ivan Hattens

Formand for klubben fra 1986 til 1991.

Jørn König

Fodboldleder siden 1961. Stadig aktiv fodboldleder.

1990

Jørgen Ballhausen

Formand for klubben fra 1991 til 1998.

Jan Carlsen

Divisionspiller i fodbold og ishockey i tredserne og halvfyrdserne. Formand for ishockeyafdelingen i firserne.

1992

Preben König

Divisionspiller i fodbold. Spillede 312 kampe. Bestyrelsesmedlem i firserne og halvfemserne. Stadig aktiv i bestyrelsen.

Poul Frederiksen

Leder i fodbold ungdomsafdelingen siden begyndelsen af halvfyrdserne. Modtog i 1996 Gentofte Kommunes Idrætspris. Stadig aktiv fodboldleder.

1993

Jens Brock

Divisionsspiller i fodbold. Medlem af bestyrelsen fra 1986. Stadig aktiv i bestyrelsen.

1994

Jonna Meyer

Tennisleder og formand for tennisafdelingen i firserne.

Per Garhøj

Divisionsspiller i fodbold. Er med 381 kampe den spiller, der har spillet flest kampe på klubbens førstehold. I halvfemserne fodboldleder i seniorafdelingen.

1999

Søren Smedegaard

Formand for klubben fra 1998.

Jesper Kampmann

Divisionsspiller i håndbold. Formand for håndboldafdelingen siden 1990. Stadig aktiv i bestyrelsen.

Klubbens formænd 1950-2000

Eugen Olsen	1950-1966
Felix Vang	1966-1972
Søren Højberg	1972-1973
Felix Vang	1973-1974
Alf Nilson	1974-1975
Torben Jantzen	1975-1978
Jørgen Nordin	1978-1986
Ivan Hattens	1986-1991
Jørgen Ballhausen	1991-1998
Søren Smedegaard	1998-

HIKs bestyrelser fra 1950 til 2000

Hvert år i marts holder klubben sin generalforsamling i dagligstuen på Hartmannsvej – hvis da ikke andet taler for et større lokale. Tennishallen og Maglegårdsskolens gymnastiksal har også været anvendt til generalforsamlinger.

Fremmødet til klubbens generalforsamlinger har de sidste halvtreds år fulgt normen fra andre foreningers generalforsamlinger, nemlig et meget beskedent fremmøde.

Nedenfor er klubbens formænd gennem de sidste halvtreds år omtalt, ligesom de

siddende bestyrelsesmedlemmer i de forskellige perioder er nævnt.

Eugen Olsen epoken: 1943-66

Eugen Olsen var i sine unge dage en aktiv fodbold- og tennisspiller, der spillede på mange af klubbens repræsentative hold. Eugen Olsen nåede i sin 23-års regeringsperiode at sætte mange fingeraftryk på klubbens udvikling, som på dette tidspunkt havde 2230 medlemmer. Han var manden bag renoveringen af tennishallen efter den østtyske flygtningeinvasjon. 1100 personer boede i over ét år i hallen fra efteråret 1944. Det var under Eugen Olsens ledelse, at Phistersvej i 1958 fik en meget længe ønsket og tiltrængt ombygning og tilbygning med nye omklædningsfaciliteter og en ny Centre Court.

Felix Vang epoken: 1966-72 og 1973-74

Det var en stor arv Felix Vang skulle løfte efter Eugen Olsens 23 år som klubbens formand, men Felix Vang viste sig at være en værdig aftager til posten.

Han havde været aktiv fodboldspiller i HIK siden klubbens spæde start og dyrkede senere tennis på motionsplan.

Bestyrelsen i 1950.

Fra venstre:
fodboldjuniorinspektør
Claude Vincent, kasserer
Adolph Frederiksen,
bestyrelsesmedlem
Per Thielsen,
næstformand Torben
Søderberg, formand
Eugen Olsen, anlægs-
inspektør Poul Henning
Jensen, fodboldinspektør
Hereward Bolton og ten-
nisinspektør Erik Henning
Jensen.

Det var i Felix Vangs første periode, at bestyrelsen besluttede at optage to nye sportsgrene i HIK og samtidigt udvide bestyrelsen med to medlemmer. I 1969 blev ishockey optaget med Mogens Petersen som ishockeyformand, og i 1971 kom håndbold til med Bo Gjetting som håndboldformand.

I Felix Vangs perioder som formand sad i bestyrelsen udover ovennævnte: Erik Henning Jensen som næstformand, Erik Pantmann som kasserer og Poul Dehlholm som anlægsinspektør. Fodboldafdelingen var i Felix Vangs perioder skiftende repræsenteret ved: Fritz Otte, Torben Rasmussen, Jørgen Silcowitz, Henning Nielsen, Bent Garhøj; og tennisafdelingen ved: Birthe Bruun, Bent Schaldemose, Jørgen Rich, Jørgen Ulrich, Thorkild Nyholm og Torben Dahl.

I 1973 blev Erik Pantman afløst som kasserer af Poul Beck.

Søren Højberg 1972-73

Søren Højberg, som havde en fortid som fodboldspiller og landsholdsspiller i tennis, overtog formandsposten i 1972, men på grund af travlhed i sit arbejde måtte han takke af efter et år. Felix Vang indvilligede i at træde til igen, men kun for et år.

I bestyrelsen blev Bent Garhøj afløst af Aage Frandsen som fodboldformand, Per Olsen afløste Mogens Petersen som ishockeyformand og Anders Hey trådte ind som bestyrelsesmedlem.

Alf Nilsson 1974-75

Alf Nilsson var før anden verdenskrig en af klubbens bedste målmænd og tillige en dygtig tennisspiller med flere klubmesterskaber. Alf Nilsson måtte på grund af svigtende helbred allerede efter et år trække sig fra formandsposten.

I bestyrelsen overtog Ole Høeg Hagen næstformandsposten efter Erik Henning Jensen, som på generalforsamlingen blev udnævnt til æresmedlem af klubben.

Torben Jantzen epoken: 1975-78

Torben Jantzen spillede i hele sin ungdom

og seniortid fodbold i HIK og opnåede mange kampe på klubbens førstehold. Det var i Torben Jantzens tid som formand, at fodboldafdelingen fik professionelle tilstande, og sammen med klubbens næstformand Niels Johan Petersen var han med til at sætte dagsordenen for fodboldafdeling-

Gamle og nye – Felix Vang og Søren Højberg, 1972.

Torben Jantzen og Jørgen Nordin, 1978.

ens videre rejse i den professionelle verden. Niels Johan Petersen havde i 1976 afløst Ole Høeg Hagen som næstformand.

Jan Hoffmeyer havde i 1975 afløst Per Olsen som ishockeyformand for året efter at overdrage posten til Knud Mørk. Per Ole Bach afløste Thorkild Nyholm som tennisjuniorinspektør.

I 1976 sagde Bo Gjetting farvel som håndboldformand og overlod posten til Einar Hytten, og Erik Bagger afløste Dag Tage Andersen i bestyrelsen. Jørgen Ulrich udtrådte ligeledes af bestyrelsen i 1976.

Jørgen Nordin epoken: 1978-86

Jørgen Nordin var i klubsammenhæng et forholdsvist ubeskrevet blad i HIK, da han blev valgt som formand. Jørgen Nordin spillede rimeligt ubemærket flittigt tennis på klubbens anlæg, men alligevel blev han – til al held for HIK – »opdaget«. Niels Johan Petersen blev i 1980 afløst som næstformand af Bo Gjetting, som igen havde meldt sig under fanerne.

I Jørgen Nordins epoke begyndte de store bryderier mellem tennismedlemmerne og klubbens øvrige afdelinger, ligesom klubbens professionelle fodboldafdeling måtte stå for skud. Det var primært de økonomiske aspekter, der bragte sindene i kog hos medlemmerne, hvilket blandt andet kom til udtryk på nogle dramatiske generalforsamlinger (omtalt andetsteds i bogen). Jørgen Nordin fik dog på sin diplomatiske facon løst problemerne, og afdelinger endte med at holde sammen.

I Jørgen Nordins periode skete der store udskiftninger i bestyrelsen. I 1980 vendte Jørgen Silcowitz tilbage, Ole Frølund overtog formandsposten som fodboldinspektør, og Niels Harboe blev tennisformand.

I 1982 overtog Finn Vadstrøm ledelsen af håndboldafdelingen efter Einar Hytten, Ole Vejre blev ishockeyformand efter Knud Mørk, Erik Martin Larsen erstattede Niels Harboe som tennisformand, og Ivan Hattens blev bestyrelsesmedlem efter en kort periode i tennisudvalget.

I 1984 skete der lidt af en revolution i bestyrelsen med hele fire nye medlemmers

indtræden. Michael Elkjær Andersen blev tennisformand, Henrik Steffensen fodboldformand, og til bestyrelsen valgtes desuden Reidar Klausen og Jørgen Ballhausen fra tennisafdelingen. Jørgen Silcowitz forlod bestyrelsen, men vendte i 1986 tilbage.

Ivan Hattens, 1987.

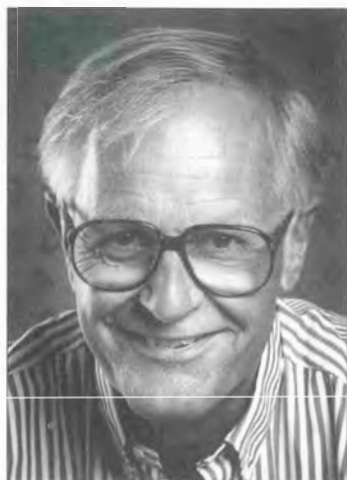
Ivan Hattens epoken: 1987-90

Ivan Hattens begyndte sin fodboldkarriere i HIK som lilleput, mens han som yngling og senior spillede i B1903. Efter afsluttet fodboldkarriere vendte Ivan tilbage til sin barndomsklub, denne gang som tennisspiller.

I 1986 blev Jesper Lundgren tennisformand efter Michael Andersen, Preben Kønig blev fodboldformand, og Jens Brock blev indvalgt i bestyrelsen. I 1988 overtog Jan Carlsen formandsposten i ishockeyafdelingen, og i 1990 blev Jesper Kampmann håndboldformand og Søren Smedegaard indvalgt i bestyrelsen.

Jørgen Ballhausen epoken: 1991-98

Jørgen Ballhausen var som ung både fodbold- og tennisspiller i HIK, og det fortsatte i seniortiden. Det var i Jørgen Ballhausens epoke, at klubben i 1996 sagde farvel til ishockeyafdelingen, og det var også i denne periode, at klubben fik en ny permanent ekstra indendørshal med fire tennisbaner.

Jørgen Ballhausen.

I 1992 blev Jens Brock næstformand, og i 1994 blev Stefan Myralf valgt til ishockeyformand. I 1995 trådte Kristian Vilhelm Nielsen (Krette) til som bestyrelsesmedlem i stedet for Jørgen Silcowitz, som på årets generalforsamling blev udnævnt til æresmedlem af klubben.

I 1995 fik ishockeyafdelingen igen ny

formand, den sidste i HIK-regi, nemlig Jan Eppers. I 1997 blev Frederik Ipsen tennisformand i stedet for Jesper Lundgren, og Steen Mogensen blev bestyrelsesmedlem. Søren Højberg trådte ud af bestyrelsen i 1991.

Søren Smedegaard 1998-

Søren Smedegaard havde, før han blev indvalgt i klubbens bestyrelse, spillet både fodbold og håndbold i HIK. I dag er det tennisspillet, han dyrker.

I 1998 blev Birgit Hoffmeyer tennisformand, og Thomas Wex fodboldformand. Steen Mogensen stoppede i bestyrelsen i 1999 og blev erstattet af Lissi Larsen. Samme år overtog Steen Wall-Andersen posten som fodboldformand.

Ved generalforsamlingen i år 2000 blev der for første gang talt om nedlæggelse af tennisbanerne på Phistersvej for at give plads til nogle nye fodboldbaner. Phistersvej tennisbanerne skal i stedet anlægges på kommunens grund ved siden af Messiaskirken på Hartmannsvej. De to nye anlæg skulle stå klar i foråret år 2001.

Bestyrelsen i år 2000.
Fra venstre:
Preben König, Jesper
Kampmann, Birgit
Hoffmeyer, Søren
Smedegaard, Lissi
Larsen, Jens Brock og
Steen Wahl-Andersen.

Æresmedlemmer

Jørgen Silcowitz

Jørgen Silcowitz – HIKs andet og senest udnævnte æresmedlem – er, hvad alle både inden og uden for HIK vil kalde en ægte HIKer. HIK har altid været hans klub. Efter i alle ungdomsårene at have spillet i HIKs hvide trøje fulgte en lang karriere som seniorspiller, der også førte til kampe på førsteholdet som forsvarers ankermand.

Idrætsklubber er nært forbundet med et forpligtende fællesskab, hvor det er naturligt at engagere sig uden for banen. Det har Jørgen Silcowitz gjort i et helt enestående omfang. En lang tid som formand for det A-spilleudvalg, som under skiftende fodboldseniorformænd og trænere bestemte, hvilke spillere der skulle optræde på HIKs første- og andethold. Jørgens mest aktive periode som fodboldleder var i treserne og halvfjerdsene, hvor det var klubbens demokratisk valgte folk – de frivillige ledere – der bestemte den slags.

Fodbold var Jørgens egen idræt, men få har som Jørgen i ord og aktiv gerning talt for, at HIK var mere end en god fodbold-

klub. Jørgen har igennem mange perioder siddet i HIKs bestyrelse på et af de mandater, der som deres vigtigste opgave har haft at sikre HIK som en helhed. Og det levede Jørgen op til i de brydninger, der naturligt opstår i en idrætsklub som HIK med flere ambitiøse idrætsgrene samlet. Var man op til den årlige generalforsamling i bekneb for en 'hel HIKer', vendte man sig ofte til Jørgen – og ikke forgæves. Hver gang der skulle træffes større beslutninger, har Jørgen været med og han har taget aktiv del i debatten og i løsningen af de efterfølgende opgaver.

Jørgen er naturligvis med på holdet, når HIKs første fodboldveteranhold spiller, men ellers har langdistanceløb – en overgang fremme i toppen af dansk maratonløb – været Jørgens sportslige efterår. Ofte sammen med venner fra HIK. Også mere tunge opgaver har Jørgen påtaget sig: Da HIK begravede et andet af sine æresmedlemmer, Henry Astrup, var det naturligt, at det blev Jørgen, der holdt HIKs takketale ved kisten, og at det var Jørgens søn, Christopher, der stod fanevagt.

Erik Henning Jensen

Da HIKs bestyrelse for nogle år siden besluttede at nedsætte et jubilæumsudvalg og udgive en jubilæumsbog, var den første, som meldte sig som bidragyder med stof og materiale, Erik Henning Jensen. Jubilæumsbogen skulle for alt i verden have den vinkel med, at HIK var og er mere end en idrætssklub. HIK er stedet, hvor generationen, der oplevede krigen i sin pure ungdom, fandt sit andet hjem, hvor venskaber blomstrede, og hvor store lederskikkelser – Felix Vang og Eugen Olsen – fik lagt afstand til tidligere tiders personkonflikter og konflikter mellem klubbens afdelinger.

Erik Henning Jensens betydning for HIK kan ikke overvurderes. Da klubbens daværende formand, Jørgen Nordin, i 1982 ved Erik Henning Jensens halvfjerds-års fødselsdag skulle gøre status over Erik Henning Jensens idrætslige engagement, måtte også Jørgen Nordin opgive på halvvejen, for som han sagde, »af tidsmæssige årsager«. Nævnt blev det dog, at Erik

Henning Jensen har været medlem af HIKs bestyrelse i 28 år, heraf de atten som næstformand, foruden medlem af forbundets bestyrelse, medstifter af KTU, kaptajn for tennislandsholdet, både damer, herrer og Davis Cup-holdet, arbejdet i kommunen, idrætsudvalget, fritidsnævnet, fritidskommissionen, SIG og også engageret sig i det internationale arbejde.

Erik Henning Jensen er indbegrebet af »engelsk gentleman« både af udseende, men sandelig også i sin indstilling til tingene og i sin omgang med andre mennesker. Det var ham, der påtalte det, når Kong Frederik IX spillede med bar overkrop på Phistersvej, og det var Erik Henning Jensen, der slog i bordet, da man lidt ubetænksomt stillede en Coca-Cola-automat op ved siden af mindetavlen i hallen på Hartmannsvej.

Heldigvis er der stadig store lederskikkelser i dansk idræt, men typer som Erik Henning Jensen ses kun med mange års mellemrum.

Tennis

1950 - 2000

D.L.T.F.'s daværende kasserer, Eigil Thielsen, lykønsker familien Ulrich (Torben, Einer og Jørgen) med familiens Davis Cup kamp nr. 200. I alt spillede familien 230 Davis Cup-kampe for Danmark – Torben 102 og Jørgen 54. Einer Ulrich spillede i alt 74 Davis Cup kampe, ligesom han mange gange repræsenterede Danmark i Nordisk Cup og i landskampe.

Tennis i 1950'erne: Guldalderen

1950'erne er med rette blevet kaldt dansk tennis' guldalder. Ikke en kliché, men et faktum. I dag – mange år senere – kan man med vemod se tilbage på det gyldne tiår. Tiderne har forandret sig – ikke mindst tennissporten har gennemgået en fantastisk udvikling på alle niveauer – og det er bemærkelsesværdigt, at dansk tennis rent faktisk dominerede – om ikke verdenstennisen i halvtredserne – så dog den europæiske tennis. Det skyldtes naturligvis ikke alene vores dominerende spillere, Kurt Nielsen (KB), men i høj grad også HIK-brødrene Torben og Jørgen Ulrich, der stod for en mængde blændende resultater i tiåret.

Indledningsvis kunne man fundere lidt over, hvad der konstituerer og karakteriserer den fremragende – for ikke at sige komplette – tennisspiller. Ordet komplet er måske for stort et ord at bruge. Det ligger tæt op ad klichéen genial, der bestemt ikke skal anvendes i denne sammenhæng, og som vel kun kan hæftes på ganske få tennisspillere i historien. Tøvende og forsigtigt dukker nogle navne frem på erindrings skærm: Bill Tilden, Pancho Gonzales, Rod Laver, Bjørn Borg, John McEnroe og Pete Sampras. Men havde/har de ikke mangler og svagheder? Den unge Tildens problemer med baghånden, Borgs netspil, Sampras' besværligheder på grus... Bringer disse overvejelser og erindringer én videre i karakteristikken af de store HIKere fra halvtredsernes gyldne æra?

Jo, såmænd: Torben Ulrichs kælnes og sublime boldleg. Talentet gjorde ham i stand til at slå alle slag med en legende lethed, men samtidig var han *slideren*, der på sin egen – sin helt egen – facon netop dyrkede boldlegen som det essentielle. Torben anvendte sin kunstneriske attitude til at skabe øvelser, der gjorde de sure ofte sene nattetimer til, ja – den rene og glade leg. Hans boldekvilibristiske øvelser har altid bragt minder frem om en anden ven-

strehåndsspiller, som også satte absolutte, kunstneriske krav til sit spil: John McEnroe. Jørgen Ulrich, der med sin kropsbygning, elegance og slagstyrke måske er et af de største talenter, dansk tennis har fostret. Og Søren Højberg, der havde sin styrke i flugtpillet og sin for nemme timing, men som generelt karrieren igennem stod noget i skyggen af Kurt Nielsen og brødrene Ulrich.

Søren Højberg og
Jørgen Ulrich.

Fire tennispiger, som har præget dansk tennis gennem årene.

Fra venstre ses Lisa Gram Andersen, Vera Johansen, Milly Vagn Nielsen, og Millys datter Bente.

International succes

Går man lidt tættere på begivenhederne og resultaterne i tiåret, var den helt store periode begyndelsen og midten af halvtredserne. Det danske Davis Cup-hold med Kurt Nielsen og Torben Ulrich slog selveste Frankrig; og i årene fra 1950 til 1956 vandt Danmark uden afbrydelser Nordisk Cup; i årene 1952-55 tillige samtlige landskampe mod Sverige (der stillede med fremragende spillere som Lennart Bergelin, Torsten Johansson og Sven Davidson), og i samme tidsrum (1952-55) satte danskerne sig tungt på Kings Cup-trofæet. I 1953 kulminerede glansperioden, med at vi for tredje gang nåede Europafinalen i Davis Cup. Og sådan kunne man blive ved. Det glædelige lå ikke alene i resultaterne og de imponerende sejre, men også i, at to verdensklassespillere blev suppleret »nedefra«, fra de yngre rækker.

Som sekstenårig trådte Jørgen Ulrich frem over for ingen ringere end Torsten Johansson (mangeårig svensk landsholdsspiller og Davis Cup-veteran), der i en tæt match besejrede teenageren i den legendariske handicapturering, Shell-turneringen. Pressen flød over med begejstrede overskrifter: »Han er fænomenal...«, stod der i Aftenbladet 27. oktober 1952. I Dagens

Nyheter kunne man 2. november 1952 – efter finalesejren i Kungens Kanna – læse: »Hans boldfornemmelse, smidige følsomhed i slagene, hans allerede modne baghånd, virkningsfulde flugtning og hans piskesmælds-server er ingredienser, som vi aldrig tidligere har set i en sekstenårigs register... den næste danske storsjerne«. Konklusionen på tennisåret, der skulle følges op af et endnu bedre, blev formuleret af Knud Lundberg: »Danmark er Europas stærkeste tennisnation«.

Søren Højberg træder ind på scenen

Tidligere på året (1952) havde endnu en HIK'er vist, at nye navne var på vej. Attenårige Søren Højberg imponerede med blændende spil mod svenskernes nye stjerne, Ulf Schmidt, og i sommerens Nordisk Cup trådte Søren Højberg ind som erstatning for Kurt Nielsen. I landskampen i august fik han sit store gennembrud med en sensationel sejr over Finlands garvede landsholdsveteran, Pentti Forsman.

Fra og med efteråret 1952 stod Danmark med en tenniskvartet af international karat: Tre vaskeægte HIK'ere og en KBer. At der var grøde i toppen af dansk tennis skyldtes ikke alene »de fire«, men også en lang række flotte præstationer på damesiden, og ikke mindst af HIK'ere. Da Dansk Lawn Tennis Forbund i oktober 1952 publicerede sin rangliste for sæsonen 1952-53 figurerede hele fem HIK'ere i top ti: Lisa Gram Andersen (1), Milly Vagn Nielsen (2), Agnete Friis (6), Jytte Nielsen (8) og Agnete Rich (9). På herresiden var det naturligvis Torben Ulrich (2), Jørgen Ulrich (3) og Søren Højberg (4). Året efter (1954) var Torben Ulrich nummer otte på europaranglisten. Andre HIK'ere på halvtredsernes ranglister var Jannik Ipsen, Per Thielsen og Arne Velschow Rasmussen.

HIK fik i løbet af halvtredserne et væld af danmarksmestre (her kun mestrene hos seniorerne): Lisa Gram Andersen (24 mesterskaber i single og double), Torben Ulrich (14), Jørgen Ulrich (9), Milly Vagn Nielsen (7), Agnete Friis (6), Else Prochownik (fra 1956 Else Schmidt, 5),

Søren Højberg i aktion.

Søren Højberg (3), Jannik Ipsen (2) og Dora Dahl (1). Agnete Friis (senere Varn) blev danmarksmester både i tennis og i badminton inden for samme uge.

Resultaterne i Wimbledon var også imponerende i halvtredserne. Kurt Nielsens enestående resultater bør naturligvis fremhæves (finalist i herresingle i 1953 og 1955), men der var også udmærkede præstationer af Torben Ulrich: anden runde 1951, anden runde 1955, første runde 1958 og tredje runde 1959, hvor han tabte til vinderen fra 1950, Budge Patty, USA. Jørgen Ulrich nåede i 1958 til tredje runde, der også blev endestationen i 1959, hvor han blev slået af mesteren fra 1958, Ashley J. Cooper fra Australien. Søren Højberg blev både i 1958 og 1959 slået ud i indledende runde. Milly Vagn Nielsen nåede kvartfinalen i damedouble i 1958 sammen med Jennifer Hoad fra Australien. Af andre toppræstationer på den internationale scene bør Jørgen Ulrichs sejr ved de tyske indendørsmesterskaber i 1958 nævnes.

Det danske damelandshold: Vera Johansen, Milly Vagn Nielsen, kaptajnen Erik Henning Jensen og Else Schmidt (tidl. Prochownik)

Jørgen Ulrich – tyve år
gammel i 1955.

Tennis i 1960'erne: En rig tid

Set med danske tennisøjne – og specielt fra en HIK-vinkel – blev tresserne en rig og spændende periode med masser af imponerende resultater såvel nationalt som internationalt. Den stærke, HIK-dominerede kvartet med Kurt Nielsen (KB), Torben Ulrich, Jørgen Ulrich og Søren Højberg fortsatte profileringen og markeringen af dansk tennis, men også på damesiden var der klar Hellerup-dominans: I januar 1960 vandt Ulla Riise knebent over Milly Vagn Nielsen, mens Jørgen Ulrich på herresiden besejrede Torben Ulrich ved det danske indendørsmesterskab i en tæt femsætter. Også i doublerne var der HIK-vindere: Jørgen Ulrich i herredouble sammen med Kurt Nielsen og Lisa Gram Andersen i damedouble sammen med Vera Johansen.

Med andre ord begyndte året fornemt, og det var med optimisme, at der blev set

frem til de skandinaviske mesterskaber i HIK-hallen godt en uge senere. Og forventningerne blev til fulde indfriet: Torben nåede finalen efter fremragende spil, og kun tilfældigheder forhindrede ham i at tage trofæet med hjem. Han tabte med mindst mulige margin – 7-5 i femte og afgørende sæt – til den svenske coming man, stortalentet Jan Erik Lundquist, der ved årets slutning var nummer ni på verdensranglisten. Ti dage senere triumferede Jørgen i Paris. Han blev fransk indendørsmester i herresingle ved at slå blandt andre den tjekkiskfødte Jaroslav Drobný og englænderen Billy Knight. Jaroslav Drobný, der også repræsenterede Egypten og England, var i sin blændende karrieres efterår, men havde fra 1946 til 1955 konstant ligget i verdens top ti. Han var endda nummer ét i 1954, blandt andet efter at

For sjette gang har Danmark vundet King's Cup, tennisprisen, der blev indstiftet af Gustav V af Sverige før krigen. Den originale »cup« forsvandt i krigsårene, men Gustav VI Adolf skænkede en ny »cup«, som blev overrakt den danske holdkaptajn Einer Ulrich af stifterens olde- og giverens barnebarn, Prinsesse Benedikte. Fra venstre ses: Søren Højberg, Jan Leschly, Einer Ulrich, Jørgen Ulrich og Carl Edvard Hedelund.

have vundet Wimbledon. Jørgen viste hele talentets rækkevidde og satte den »aldrende«, 34-årige tennisekvilibrist på plads. En præstation, der gav genlyd i hele tennis-verdenen.

Ved sommerens udendørsmesterskaber derimod blev det blot til én titel til HIK: Pia Balling løb med sejren i damesingle. Men som HIKer havde man alligevel meget at glæde sig over. Den kommende tennissgeneration tog adskillige titler hjem på ynglinge- og juniorfronten ved Peter Prochownik, Anette Heine, Sys Westh, Lisbeth Heine og Arne Lund.

I 1961 fortsatte HIK-dominansen nationalt med hele elleve titler ved DM (indendørs og udendørs), og på den internationale arena gentog Jørgen Ulrich triumfen fra Paris og de franske mesterskaber ved at genvinde titlen i herresingle og også vinde i mixeddouble med sin belgiske makker, Christiane Mercelis.

Den nationale fløde

Videre i tresserne skummede HIKerne den nationale fløde: Det blev til utallige DM-titler på både seniorsiden og i ungdomsrækkerne: I 1962 blev det til tolv mesterskaber (inde og ude), i 1963 (11), 1964 (10), 1965 (18), 1966 (15), 1967 (13), 1968 (16) og 1969 (10). Igennem tresserne vandt HIK langt over hundrede titler på alle niveauer. Der var ikke alene tale om dominans, men nærmere enevælde.

Som en slags afløser for Vagn Jacobsenpokalen indstiftedes i 1967 DM i tennis for hold, hvor HIK tog titlen samme år, mens det blev til tredjepladser i både 1968 og

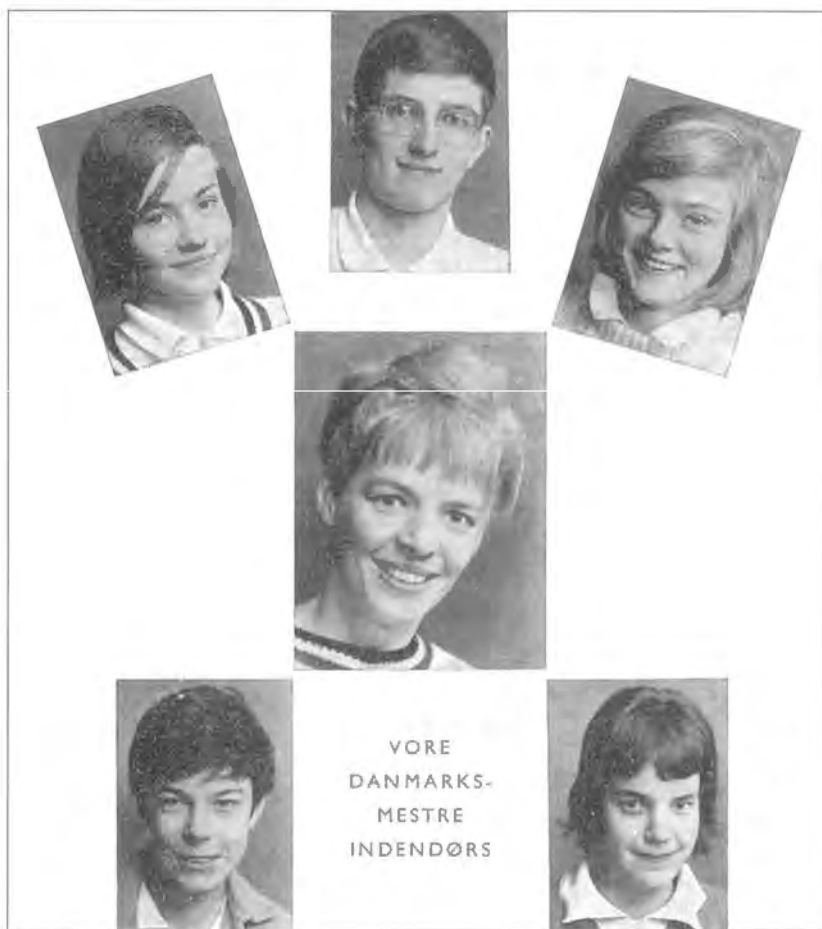
1969. HIK var stormagten i dansk tennis – urørlig på dansk grund: »Inden for tennis-sporten har HIK i den sidste snes år været den dominerende klub. På årets ranglister har vi altid haft over halvdelen af de ti bedste damer og herrer. Sættes i dag et landshold for enten damer eller herrer, vil alle pladserne være besat af HIK-medlemmer. Det er glædeligt at have fulgt denne udvikling, som vi håber vil holde fremover, idet disse dygtige sportskvinder og -mænd med deres kunnen vil virke inspirerende på ungdommen, blandt hvilken der spores mange dygtige spillere.« (Erik Henning Jensen i klubbladet, december 1962)

Basis blev lagt med en imponerende indsats ikke alene på spillersiden, men også med meget dygtige trænere som Mogens Timmermann og senere Ross Jones. Klubmesterskaberne i tiåret blev naturligvis domineret af den samme fornemme »garde« af spillere, ligesom den danske rangliste var spækket med HIKere. Ved afslutningen af sæsonen 1962 var der tre herrer og tre damer på listen: Jørgen Ulrich, Jan Leschly (HIKer i en kort periode, der vandt sit første DM i herresingle som HIKer i 1963) og Søren Højberg hos herrerne; Pia Balling, Lisa Gram Andersen og Else Schmidt (tidligere Prochownik) hos kvinderne. Da ranglisten for 1963-64 blev offentliggjort af Dansk Lawn Tennis Forbund i november 1963 var otte HIKere blandt landets elleve bedste spillere. Jan Leschly toppede hos herrerne, mens Pia Balling indtog førstepladsen for tredje gang i træk. Efter tredive år på listen figurede Else Schmidt ikke længere blandt de bedste.

Igen i 1964 blev de skandinaviske mesterskaber afholdt i HIK. I april var det en begejstret Paul Dehlholm, der skrev i klubbladet: »Turneringen, der blev afholdt i den sidste uge af januar i HIK, blev en meget stor succes for klubben. For det første mødtes to HIKere i herresinglefinalen, nemlig brødrene Ulrich. For det andet var der flere tilskuere til tennis, end man har set de sidste ti år, hvilket vil sige 13-1400. Jørgen vandt tre sæt mod ét over Torben.

Tre gange Ulrich:
Jørgen – Einer – Torben.

Nogle af klubbens profiler i midten af tresserne:
Birgit Sørensen, Stig Johansen, Mari-Ann Bloch Jørgensen,
Pia Balling (i midten), Ebbe Wagner Smitt og Dorte Ekner.

Jan og Jørgen vandt herredoubten suverænt. Uden at forklejne nogen af vore andre spillere kan vi slå fast, at tre fjerdedele af alle tilskuerne kom for at se Torben Ulrich. Det var en sand nydelse at se Torbens inspirerende spil igen.»

Året efter var der DM indendørs i HIK: »I Torbens og Jørgens fravær var det ikke svært for Jan Leschly at vinde tre rækker. Vi havde dog den tilfredsstillelse, at mange andre HIKere klarede sig godt. Først og fremmest Claus Storm Pallesen, der useedet nåede finalen.« (Paul Dehlholm i klubbladet, februar 1965)

På ranglisterne fra oktober 1965 var halvdelen af spillerne fra HIK. Det mest imponerende var den 38-årige Torben Ulrichs suveræne placering som nummer ét. Torben spillede det år over halvfjerds

kampe og vandt flere internationale turneringer, hvor han slog nogle af verdens bedste spillere. Desuden vandt han DM udendørs. Mari-Ann Bloch Jørgensen sprang lige fra at være B-spiller ind på ranglisten efter sin sejr ved DM udendørs.

Ungdommen tager udenlands

Fra midten af tresserne kom der for alvor grøde i det, man kunne kalde internationale tiltag inden for ungdomsrækkerne, promoveret af den legendariske, svenske landholdsspiller Torsten Johansson, der i januar 1967 var medarrangør af et stort ungdomsstævne i Malmø. Begivenheden blev en blanding af kampe og intensiv, effektiv og professionelt styret træning.

Blandt mange lovende resultater i ungdomsrækkerne bør Lars Elvstrøms »interna-

tionale gennembrud» i en juniorklubmatch mellem HIK og Gøteborg i november 1966 særligt fremhæves. Det var en væsentlig årsag til, at man pludselig øjnede en mulig renæssance for U18-spillerne. De gyldne tider med poderne Torben Ulrich, Jørgen Ulrich og Søren Højberg lå mere end femten år tilbage, og Stig Johansen var tidligt ude med anerkendelsen:

»HIKs eneste sejr fik vi, da Lars Elvstrøm meget overraskende slog Johan Herlitz, der er rangeret som nummer syv på den svenske juniorrangliste. Det var dagens absolut bedste kamp, og spændende var det også, hvilket sejrscifrene 4-6, 14-12 og 6-1 jo også tydeligt viser. Lars spillede i denne kamp vel nok det bedste, han har spillet indtil nu, og kampen kan betegnes som hans internationale gennembrud, hvis man kan tale om et sådant blandt juniorer.« (Klubbladet, marts 1967)

Som sagt blev tresserne en fantastisk tid for adskillige HIKere, og kaster vi et sidste blik på ranglisten for 1961-1969 er det fuldstændigt enestående – men også symptomatisk for HIK-dominansen, at Pia Balling figurerer som nummer ét hele otte ud af ni gange med 1969 som det dårligste år, hvor hun »blot« var toer. Til sammenligning kan man notere hos mændene, at Jørgen Ulrich i samme tidsrum toppede listen fire gange og Torben Ulrich én gang. Kommer tresserne nogensinde tilbage? Set med HIK-solbriller var det ti år i paradiset solbeskinnede have.

Trojkaen går fra sejr til sejr

Danmark vandt King's Cup i 1960 med trojkaen Kurt Nielsen, Torben og Jørgen Ulrich. Finalen fandt sted i Stockholm, og det danske hold slog blandt andre Italien og Frankrig. I Wimbledonturneringen nåede Jørgen til fjerde runde, hvor han tabte til Barry McKay fra USA efter at have elimineret Rafael Osuna, Mexico, i tredje (samme Rafael Osuna lå nummer ét på

verdensranglisten i 1963). Torben tabte i indledende runde til verdens nummer seks, Roy Emerson, Australien. I double-rækkerne gik det mindre godt. Ægteparret Bodil og Jørgen Ulrich tabte i første runde til R. Clarke, New Zealand og Bobby Wilson, England.

I 1961 sejrede Jørgen Ulrich og Jan Leschly i Nordisk Cup, mens Wimbledon det år blev mindre vellykket. Jørgen vandt dog trøstturneringen – Wimbledon Plate – ved i finalen at besejre Naresh Kumar, Indien. I 1962 vandt Danmark på ny King's Cup (med Jørgen og Jan), og Jørgen blev fransk indendørsmester. Jørgen og Jan blev skandinaviske mestre i herredouble i 1963. I 1964 fik dansk tennis – især i Wimbledon – et comeback til eliten. Jørgen Ulrich nåede frem til ottendedelsfinalen i herresingle, hvor han tabte til tyskeren Wilhelm Bungert (verdensranglistens nummer fire), mens Torben nåede tredje runde, hvor 1963-vinderen Chuck McKinley, USA (verdens nummer fem) blev stopklods.

På juniorfronten deltog de to HIKere

Torben Ulrich lynskudt på banen i midten af tresserne.

Mari-Ann Bloch Jørgensen, som tabte i anden runde, og Stig Johansen, der i sin første match måtte se sig besejret af tjekken Jan Kodes, som ni år senere – i 1973 – vandt i en ren østfinale over Alex Metrevelli fra Sovjetunionen. Senere på året triumferede 36-årige Torben Ulrich ved at nå til fjerde runde i US Open. Verdens nummer ét, Roy Emerson fra Australien, besejrede danskeren og vandt trofæet nogle dage senere.

Pia Balling og Ulla Riise deltog også: Ulla tabte i første runde, mens Pia måtte strække våben i anden runde til briterne Ann Haydon (Jones), der i tresserne konstant befandt sig i verdenstennisens top ti. I 1965 og 1966 vandt Danmark Nordisk Cup med Jørgen og Torben som anker-mænd, mens Wimbledonpræstationerne var på det jævne, selv om forventningerne til Torben i 1965 havde været store, fordi han i den estimerede Queens-turnering i London kort forinden havde besejret verdens nummer to, Fred Stolle, efter fabelagtigt spil. Torben Ulrich røg dog ud i anden runde, hvor han tabte til Neale Fraser, Australien (Wimbledonmesteren fra 1960). Mari-Ann Bloch Jørgensen var med i juniorrækken, men hun tabte sin indledende kamp til den senere vinder, Olga Morozowa, Sovjetunionen, med 8-6, 6-4.

I 1966-udgaven af juniorenes Wimbledon tabte Birgit Sørensen (Hoffmeyer) i første runde til G. Vyplasi fra Østrig, mens Peter Uldall i juniorsingle må se sig slået af M. Bolle, Belgien. I 1967 var Jan Leschly, der nu repræsenterede KB, seedet som nummer syv i Wimbledon, men han måtte forlade turneringen efter anden runde. I ungdomsrækkerne tabte Dorte Ekner i sin første singlematch til den senere vinder.

Torben og Jørgen blev vindere af henholdsvis Båstad-turneringen i Sverige (Torben med Leschly som makker) og de vesttyske mesterskaber (Jørgen med den australske doublespecialist, Fred Stolle, ved sin side). I 1968 nåede Torben – i en alder af fyre år – finalen i de canadiske mesterskaber, hvor han tabte til Krishnan fra

Indien. I 1969 blev Jørgen Ulrich og Jan Leschly uofficielle europamestre indendørs i double, og Torben blev professionel for en overgangssum af cirka sytten øre. Dansk tennis' største entertainer, boldjonglør, legebarn, kunstner, musiker, skribent samt en hel del andet gjorde på sin stilfærdige hippiefilosofiske facon opmærksom på hykleriet inden for amatørtennisen, og at den professionelle tennissport burde blive ved jorden – eller gruset – også rent pekuniært. Behøver man at tilføje: det lykkedes ikke.

Ungdomstennis i 1960'erne

I begyndelsen af tresserne var tilbuddet til nyindmeldte juniorer at møde op mellem klokken to og fire på Hartmannsvej, hvor klubbens træner, Mr. Page – en herre midt i tresserne – organiserede slagets gang: At slå bolde. Der var vel cirka tyve-tredive juniorer, men ikke alle holdt ud hele sommeren igennem. De mest ihærdige blev tilbudt en times vintertræning om måneden.

I midten af tresserne blev Mogens Timmermann ansat til at varetage juniortræningen. Man startede med et mere struktureret juniorarbejde, hvilket betød otte timers træning om vinteren til hele juniorafdelingen. Senere blev det muligt at spille lørdag aften på bane 3, og det blev endda tilladt at spille i hallen søndag aften. Den øgede træningskapacitet indendørs gav stor tilgang fra andre klubber: Stig Johansen (Virum), Merete Hoff (tidligere Berning, Helsingør), Mikael Bernhoft (Hørsholm-Rungsted), Mari-Ann Bloch Jørgensen (senere Klougart, Lyngby) og Peter Uldall (Gentofte). Mange flere kunne nævnes, men det var disse spillere, der prægede juniortennis i HIK i tresserne.

Juniortiden i HIK gav bekendtskab med adskillige trænere: Mogens Timmermann var træner i et par år og blev siden efterfulgt af Jørgen Ravn, Sidney Upton, Reino Nyssönen og Ross Jones. Australske Ross Jones var blevet gift med danske Lis, og de skulle nu bo i Danmark. Ross var uddannet apoteker, men havde lyst til at prøve kræfter med trænerjobbet,

så da han læste i avisen, at HIK manglede en træner, henvendte han sig, fik jobbet og blev hurtigt en kendt skikkelse i klubben. Ross kastede sig over juniorarbejdet med en utrolig entusiasme, og han var en spiller, der i mange år fyldte godt op på klubbens førstehold. Ross var tilknyttet HIK i ti år, men havde nogle perioder i Gøteborg, hvor han arbejdede som træner. Han var også et smut i Australien, men vendte hurtigt tilbage til Skandinavien.

I midten af halvfjerdserne fik klubbens daværende tennisjuniorinspektør Thorkild Nyholm og klubbens tennistræner Ross Jones ideen til at starte HIKs tennisskole. »Skolen« var åben for alle aldersklasser og blev straks en meget stor succes. Udover Ross Jones deltog klubbens »ældre« juniorspillere som trænere. Skolen har siden været et årligt tilbagevendende tilbud til især klubbens nye tennismedlemmer.

De juniorer, som var i klubben i tresserne, var foruden de nævnte: Ebbe Wagner Smitt, Jens Hertz, Lars Elvstrøm, Michael Ford, Jannik Steen Hansen, Birgit Hoffmeyer (tidligere Sørensen), Dorte Ekner, Dorthe Bøgelund, Elsebeth Schønau, Susanne Traberg, Niels Harboe og Steen Egholm. Ross formåede at stable nogle klubkampe på benene mod svenske klubber, og mange fik deres udenlandske debut ved disse lejligheder.

Tennis i 1970'erne: Op- og nedture

I halvfjerdserne kom Thorkild Nyholm til som juniorformand. Han gjorde sig mange tanker om, hvordan mulighederne kunne forbedres, og det betød blandt andet, at spillerne begyndte at konditionstræne på kasernen ved Svanemøllen. Ungdomsspillerne var i halvfjerdserne spillere som Anne Meyer, Lars Kristian Nyholm, Janni Nielsen, Ida Langermann, Lene Bering, Susanne Munck, Christian Max Møller, Peter Knap, Bo Marburger, Carsten Gregers, Torsten Gregers, Bo Rasmussen, Kim Hornemann, Kristian Budtz Olsen, Bente Dyrberg og Christian Tønnesen.

Tennisåret 1970 startede på det jævne, når man erindrer HIK-dominansen de tidligere år: Ved DM indendørs blev Gitte Ejlerskov (tidl. Grage) dansk mester i dame-single, mens Mari-Ann Bloch Jørgensen og Dorte Ekner tog sig af damedoublet. I juniorrækken var der ingen HIK'ere øverst på podiet, mens der i drengedouble var en førsteplads til deling: Bo Rasmussen vandt rækken sammen med KB'eren Niels Rathlev.

Ved DM udendørs senere på året gik det ikke meget bedre: Gitte Ejlerskov måtte dele damedoubletitlen med Inger Buchwald (Hareskov), og Jørgen Ulrich vandt herredoublet sammen med Jan Leschly. I de yngste rækker var der ingen titler til HIK, og det samlede udbytte kunne registreres på én hånd: Fem danske mesterskaber. Det må have gjort ondt, når man ved tressernes udgang på det nærmeste badede i medaljestøv.

De skandinaviske mesterskaber blev symptomatiske for det generelle – men måske ikke helt uventede – dyk for ikke alene tennis i HIK, men dansk tennis i det hele taget, en fiasko. Mari-Ann Bloch Jørgensen stillede nærmest utrænede op, Dorte Ekner nåede ingen vegne, mens Lars Elvstrøm, der tabte begge sine matcher i kvalifikationsturneringen, i Tennisbladet fik følgende reprimande af landsholdskollegaen Tom Christensen (KB):

I 1970 tog tennisudvalget initiativ til en nyskabelse i klubben: Åben bane. Hver onsdag aften sommeren igennem blev det muligt for alle medlemmerne at komme og spille tennis uden i forvejen at have tegnet bane. Det foregik på anlægget på Hartmannsvej. Spilleudvalget udarbejdede aftenen igennem spilleprogram, og de fremmødte havde så her mulighed for at møde og spille med andre end dem, de normalt spillede med. Åben bane afholdes nu også om vinteren på søndage i hallen på Hartmannsvej.

»Lars spillede, som kun han kan spille. Hans indsats i den første kamp nærmede sig det pinlige, mens han så til gengæld i den næste kæmpede og spillede, som gjaldt det en finale i Wimbledon. Det ville jo være nemmere, om han kunne finde den gyldne middelvej og så i de *vigtige* kampe svinge sig op på de højder, som hans slagteknik berettiger ham til.« (Tennis, marts 1970)

Årets DM for hold blev en spændende affære, som først fandt sin endelige vinder i den afsluttende rundes sidste kamp: Ved 4-4 i den samlede stilling skulle Gitte Ejlerskov og Lars Elvstrøm spille den afgørende mixeddouble mod KB'erne Vera Johansen og Carl-Edvard Hedelund. KB'erne vandt 6-4, 6-4, og HIK måtte nøjes med andenpladsen med KB foran sig og Århus 1900 bag sig. Trods alt en kærkommen sølvme-

dalje efter en tynd ouverture til årtiet. På årets ranglister optrådte en række HIKere: Jørgen Ulrich (2) og Lars Elvstrøm (8), mens Michael Bernhoft, Henning Fuchs, Carsten Hauch og Peter Uldall var »mester-rækkespillere uden rangering«, som det hed. Hos kvinderne delte Gitte Ejlerskov første/andenpladsen, mens Mari-Ann Bloch Jørgensen delte tredje/fjerdepladsen. Dorte Ekner var nummer fem.

Nederlagets stund

I 1971 nåede Torben Ulrich frem til tredje runde i Wimbledon, hvor han tabte til spanieren Andres Gimeno. Jørgen Ulrich måtte forlade arenaen allerede efter første runde. I de øvrige store turneringer, hvor Jørgen Ulrich var fast HIK-repræsentant, tabte Danmark alt: King's Cup til Polen (0-5), Nordisk Cup til Norge (1-4), Finland (2-3), Sverige (0-5) og Davis Cup til

Vesttyskland (1-4). Hos kvinderne gik det ikke meget bedre: Med »faste« HIKere som Gitte Ejlerskov og Mari-Ann Bloch Jørgensen blev Danmark nummer to efter Sverige. Jannik Steen Hansen var på det danske juniorlandshold, der blev nummer tre ved Nordisk Cup.

Med det tennismæssige dyk i 1970 viste 1971 sig fra en lysere side: Ved DM indendørs for såvel seniorer som juniorer hjemtog HIK hele ti mesterskaber (nogle af dem var »delte« doubletitler), og i DM for hold blev der byttet rundt på første- og andenpladsen. Denne gang med HIK som etter og KB som toer.

Da årsberetningen for 1970 formuleredes af Thorkild Nyholm, hed det sig, at »det vil være på sin plads her at rette en hjertelig tak til Ross Jones for dygtigt, energisk og tålmodigt arbejde. Vi har ingen stortalenter, men unge spillere med større eller mindre anlæg. Men vi har også brug for gode klubspillere«. Med andre ord var tidligere tiders ambitionsniveau dalet en smule. Kunne man her øjne den første spæde kim til tennisspillets fald fra de himmelske højder i HIK?

Året begyndte med en særlig cadeau: Da klubben 20. januar 1971 holdt klubfest, blev Einer Ulrichs Mindelegat uddelt. Ekstra Bladets Svend Nielsen rapporterede: »Som den første modtog Lars Elvstrøm en eftertragtet præmie, Einer Ulrichs Mindepokal, da HIK i aften holdt klubfest. Pokalen, der er skænket af »People to People« som tak for mange dansk-amerikanske klubmatcher, blev overrakt af Einer Ulrichs søn, Jørgen. 'Pokalen uddeles hvert år til en, der har gjort noget usædvanligt,' sagde Jørgen Ulrich. 'Du, Lars, er altid parat til at træne med de unge, og du er aldrig bange for at give en håndsrækning. Du har de kvaliteter, som pokalen skal være et udtryk for...'.« (Ekstra Bladet 21. januar 1971)

»I dagene 20.-26. februar afholdtes HIKs store, årlige indendørsturnering, som på flere måder adskilte sig fra tidligere års arrangementer. Turneringen havde taget navneforandring fra Magasin-turneringen til

Lars Elvstrøm, sensationel vinder af Texaco Cup, 1973.

Texaco Cup... Finalen stod mellem den danske mester Jørgen Ulrich og Jan Leschly, hvis sidste optræden på dansk jord det var, inden han blev »rejsende i tennis«. En kamp, der var set hen til med megen spænding og forventning (der var også cirka 500 tilskuere i hallen), blandt andet fordi Jørgen tidligere havde vist fin form (tysk mester, Slazenger Cup osv.). Kampen blev da også velspillet og spændende, oveni købet begge dele i sidste og afgørende sæt. Jørgen vandt kampen og den nye, evigt vandrende pokal med 4-6, 6-3, 6-4, 3-6 og 7-6. Finalen i damesingle blev en kort historie med Gitte Ejlerskov som en klar vinder med 6-2, 6-2 over den svenske junioreuropamester, Lina Hultén.» (Tennis, marts 1971)

20. marts og 17. april spillede HIKs juniorer (samt et par »lån« fra KB) mod Göteborg Lawn Tennis Klub og Kronprinsens Tennisklub (Malmø) som led i den flerårige uddannelsesplan, der blev lagt for klubbens ungdomsspillere. Ross Jones var ankermanden bag projektet, og de unge HIKere klarede sig udmærket mod de svenske spillere (flere af dem var højt placerede på ranglisterne i Sverige). Senere på året sendte Dansk Tennis Forbund et hold lovende ungdomsspillere til Båstad. Jannie Nielsen, Christian Bundesen, Bo Rasmussen og Lars Kristian Nyholm repræsenterede HIK. Jannie Nielsen vandt pigedoublen sammen med Helle Sparre (KB). Ved årets slutning var Jørgen Ulrich nummer ét på herreranglisten, Lars Elvstrøm nummer fem/seks, mens Gitte Ejlerskov toppede hos kvinderne. Dorte Ekner var nummer fem og Milly Vagn Nielsen nummer seks.

I Wimbledon tabte Jørgen Ulrich sin anden match efter at have vundet over den statsløse Stephan Kondelka. Turneringen var således hurtigt overstået for de danske farver (Jan Leschly tabte i første runde). På »holdsiden« nåede Danmark – med Jørgen Ulrich på holdet – finalen i King's Cup (spillet i København i december 1970), hvor det dog blev til et nederlag mod Frankrig (1-2). Et af årets få højde-

Anlægget i Havnen har været spillestedet for mange mindre tennisarrangementer, og gæstende klubber har altid sat pris på, at en klubkamp kunne afvikles i Havnen. I 1970 besluttede tennis-spilleudvalget, at Havnen skulle danne ramme om en ny HIK-sommerturnering: »Havneturnering for byligger«. Turneringen blev en meget stor succes, og på trods af, at den blev afholdt i juli måned, deltog mere end et hundrede medlemmer. Siden hen har den hvert år medio juli over en forlænget weekend været en tilbagevendende begivenhed, hvor et hundrede medlemmer hygger sig med tennis og frokost i det grønne.

Jan Leschly i problemer
– på og uden for banen.

punkter var Jørgen Ulrichs sejr ved det åbne tyske indendørsmesterskab – tretten år efter, at han vandt det første gang.

Drama om DM

I 1972 fik DM for hold et besynderligt forløb, da matchen mellem KB og HIK strandede på en problematik om Jan Leschlys status som spiller: Var han amatør eller professionel? HIK protesterede mod Leschlys deltagelse på KBs hold, og matchen blev ikke færdigspillet. På papiret delte HIK og KB mesterskabet – i nogle måneder.

»Mesterskabet – som det fremgik af flere referater – vil blive afgjort, når en protest indgivet af HIK mod Jan Leschlys deltagelse på KBs hold er behandlet. Indtil videre (oktober 1972) er damekampene spillet, og HIK fører med 3-2. Herrekampene vil ikke blive spillet, og mesterskabet tilfalder KB, hvis protesten afvises, ellers HIK.« (Politikens Hvem Hvad Hvor, 1973)

I marts 1973 faldt så den endelige afgørelse: »Kendelse afsagt den 29.3.1973 af Dansk Idræts-Forbunds amatør- og

ordensudvalg i sag nr. 2/1973: Hellerup Idræts Klub mod Københavns Boldklub... Thi bestemmes: Den påankede kendelse stadfæstes, dog at Danmarksturneringen for hold af 2. september 1972 mellem Hellerup Idræts Klub og Københavns Boldklub anses for vundet af Hellerup Idræts Klub med resultatet 8-2. P.u.v. E. Mikkelsen, formand.«

HIK blev med andre ord dansk mester for andet år i træk, med KB og Lyngby på de følgende pladser. Ved DM indendørs og udendørs for alle kategorier løb HIKerne med tretten førstepladser, hvoraf flere var til deling med spillere fra andre klubber. Stabiliteten fra året før var således bevaret. I dagene 29. januar til 6. februar afholdtes de 29. Internationale Skandinaviske Mesterskaber på HIKs anlæg. Fra martsnummeret af Tennis citeres forløbet:

»I tredje runde så man turneringens bedste kamp, der gang på gang bragte klapsalverne ned over banen. Den spillede mellem kvalifikationsspilleren Bjørn Borg, Sverige, og Jan Kukal, statsløs. Den talentfulde svensker viste under denne kamp, at hans psyke i hvert fald ikke vil hindre ham i at blive Nordens næste stor-spiller.«

Grøde var der i aktiviteterne i HIKs tennisafdeling, og juniorafdelingens formand, Thorkild Nyholm, slog til lyd for »Øre-stadspokalen for hold«, hvor danske og svenske hold skulle kæmpe om titlen. Det intensiverede interskandinaviske tennis-samarbejde var i støbeskeen.

I sommermånederne maj og juni stillede HIK op i den såkaldte Europa Cup, først mod Dählhölzli, Bern-klubben, der rådede over Schweiz' næstbedste mandlige spiller, T. Stalder. Alligevel vandt et velmotiveret og stærktspillende HIK-hold med hele 7-2. Turen gik derefter til Bruxelles, hvor der skulle spilles med nogle af de bedste belgiske spillere, men også denne match endte med HIK-gevinst, 6-3. Tennisbladet fejrede HIK-triumfen med et flot forsidebillede af Europa Cup-heltene (Tennis, august 1972): Henning Fuchs, Lars Elvstrøm, Ross Jones, Ebbe Wagner Smitt,

Claus Storm Pallesen, Søren Højberg, Michael Bernhoft, Peter Uldall, Jørgen Ulrich og Carsten Hauch.

Europa Cup'en i Vestberlin

Kvartfinalematchen mod Budapest endte med et klart nederlag til HIK på 1-8, og kampen om femtepladsen mod svenskerne fra Kungliga-klubben resulterer ligeledes i förlust, 2-7. Finalen blev vundet af et meget stærkt fransk hold over et ligeledes stjernespækket tysk hold. I Tennis (august 1972) noterede Søren Højberg galgenhumoristisk: »Gad vide, hvor mange »uægte« medlemmer, der er på flere af de udenlandske hold. Europa Cup-turneringen er en kæmpe prestigesag for mange klubber – og lande – og efter at have set Jan Leschly op til flere gange købe chokolade til sin børnehave i HIK, er der tilsyneladende rigelig baggrund for at tilbyde ham temporært medlemskab i klubben på visse »strategiske tidspunkter« næste år (hvis da ikke KB tager blodhævn for vor sejr sidste år!).»

I Wimbledon blev Jørgen Ulrich – efter tyve år som Wimbledon-spiller – elimineret allerede i første runde af den stærke peruvianer Alex Olmedo, mens Torben Ulrich nåede til anden runde. Bjørn Borg vandt juniorherresinglen. I første runde af Davis Cup vandt Danmark over Finland i en tæt

match, 3-2, med Lars Elvstrøm på holdet, mens det blev til nederlag mod polakkerne i anden runde (0-5). Første runde af King's Cup gav en sejr over nordmændene (4-1), med Jørgen Ulrich på det danske hold, mens danskerne tabte til Vesttyskland (2-3) i anden runde. Hos damerne løb Danmark med tredjepladsen i Nordisk Cup. Pia Baling Stockmann var efter flere års fravær tilbage på det danske hold.

Lars Elvstrøm slår Bjørn Borg

De lyse toner fortsatte i 1973. På forsiden af HIK-bladet, nummer 1, 1973, finder man et billede af Lars Elvstrøm, der er fanget i en koncentreret, »følt« flugtning, og under fotoet lyder det: »Lars Elvstrøm, sensationel vinder af Texaco Cup«. Hvorfor var den sejr så sensationel? Hvem deltog? På side seks kommer svaret: Billedet af Bjørn Borg og teksten, der lidt tørt konstaterer: »Bjørn Borg, Sverige, som tabte finalen i Texaco Cup til Lars Elvstrøm«.

Peter Uldall skriver under overskriften: »Texaco 1973: Lars' gennembrud«. »Mange

Bjørn Borg, Sverige, som tabte finalen i Texaco Cup til Lars Elvstrøm.

var skeptiske, da Lars Elvstrøm drog af sted til Australien i efteråret. Får han noget som helst ud af det, spurgte man. Får HIK og forbundet noget som helst ud af de tilskud, han fik til turen? Svaret på disse spørgsmål kan i dag besvares med et øredøvende JA MON IKKE...Finalen blev en uforglemmelig oplevelse...». (Tennis, april 1973).

1973 begyndte ellers blødt for HIK med DM indendørsresultater på det jævne: Jørgen Ulrich nåede ganske vist finalen, men han tabte, og det samme gjorde Gitte Ejlerskov, der dog tog revanche i dame-double, hvor hun vandt sammen med Mari-Ann Klougart (tidl. Bloch Jørgensen, nu Lyngby). En mindre overraskelse stod Jannie Nielsen for ved at nå samme dame-doublefinale med makkeren Anne Mette Sørensen (B 93).

Det lidt matte indendørsklima på seniorsiden blev kraftigt forandret i påskedagene, hvor HIK arrangerede DM for ungdom, der blev en meget stor succes for klubbens egne spillere. HIK blev for første gang i

mange år den mest vindende klub ved et junior DM. Kristian Budtz-Olsen blev dobbelt mester, idet han vandt drengesingle og -double. I mixeddouble blev han nummer to sammen med Tina Enghoff. Lars Kristian Nyholm vandt junior-herredouble og blev sammen med Birgitte Hermansen, ATK, nummer to i mixeddouble. Bente Dyrberg og Birgitte Hermansen blev nummer to i junior-damedouble. Det samme blev Ida Langermann og Tina Enghoff i pigedouble.

DM for hold sluttede med en imponerende sejr på fem kampe, ni point og 41-9 i sæt over den evige rival, KB. Tennis-sæsonen 1973 sluttede med udmærkede resultater ved junior DM i Aalborg i august, hvor HIK hjemtog tre førstepladser. Det fine tennisår kulminerede, da forbundets ranglister forelå: HIK havde sytten senior- og juniorspillere på listerne. En enkelt lå nummer ét: Lars Elvstrøm.

Ungdommen gør rent bord

1974 åbnede med DM indendørs i HIK, men uden HIKere øverst på skamlen. En

For tredje år i træk vinder af DM for hold.

Fra venstre: Henning Fuchs, Søren Højberg (kaptajn), Peter Uldall, Jørgen Ulrich, Dorte Ekner, Lars Elvstrøm, Gitte Ejlerskov (skjult), Michael Bernhoft og Ebbe Wagner Smitt.

skuffende start på det nye år. Skuffelsen varede dog kort, idet klubbens yngre og yngste talenter tog ketsjeren i den anden hånd ved DM indendørs. I Tennis, maj/juni 1974, lød overskriften: »Ungdoms-DM – HIKs DM«. HIK vendte tilbage fra B 93-hallen med hele ni mestre. Desværre blev succesen ikke gentaget ved sommerens DM udendørs, hvor kun Lars Kristian Nyholm og Kim Hornemann sluttede pænt.

Ved senior DM måtte HIK tage til takke med en »halv« sejr i herredouble til Lars Elvstrøm sammen med Tom Christensen fra KB, og sejr i mixeddouble, hvor Lars Elvstrøm og Dorte Ekner endnu engang demonstrerede deres suverænitet. DM-trofæet gik til KB med HIK på en skuffende fjerdeplads. Lidt oprejsning fik klubben dog ved KTU-mesterskaberne, der blev spillet på hjemmebane, med sejre i herresingle til Carsten Gregers, damesingle til Dorte Ekner samt damedouble til Dorte Ekner og Lotte Sølbeck fra KB. På landsholdsplan var der stort set intet at glæde sig over, bortset fra en pligtsejr i første runde af Davis Cup over Monaco (3-2) og en sejr over Grækenland (ligeledes 3-2) med Lars Elvstrøm på holdet. På ranglisterne dette år tabte HIK-spillerne som ventet en smule højde: Kim Hornemann var nummer ét hos drengene, mens alle andre indtog sekundære placeringer.

Ved DM indendørs og udendørs i 1975 blev Lars Elvstrøm mester i single og double, og holdturneringen sluttede med en beskedent fremgang i forhold til 1974, idet HIK tog sig af tredjepladsen. Ved ungdomsmesterskaberne bevarede HIKerne stabiliteten med flotte resultater af Kristian Budtz-Olsen, Ida Langermann, Lene Bering, Susanne Munck og Peter Knap. Ved den nyetablerede Prins Henrik Cup, en juniorturnering, der havde deltagelse af mange udenlandske navne, blev der i dagene 4. til 9. august vist fremragende tennis på Phistersvej. Wimbledons juniormester Chris Lewis fra New Zealand sejrede hos mændene, mens damesinglen blev vundet af Viveca Andersson, Sverige.

Flere HIKere sluttede året på Tennis

Forbundets ranglister. Tre lå nummer ét: Lars Elvstrøm (herresenior), Ida Langermann (damejunior) og Lone Bering (piger). Sytten HIKere optrådte på listerne.

Lene Bering og Susanne Munck slapper af efter deres flotte præstationer.

Peter Knap:
Rart med en vand
efter matchen.

Dorte og Lars efter sejren
i mixeddouble »Kan det
være mere dejligt?«

Stort år for Lars Elvstrøm

1976 begyndte med en stor, glædelig overraskelse ved de skandinaviske mesterskaber i HIK: Lars Elvstrøm vandt en imponerende sejr over franskmænden J.F. Caujolle i herresingle, mens Dorte Ekner vandt damedoublen sammen med Mari-Ann Klougart. Begge fulgte de flotte sejre op med tilsvarende sejre ved DM. Lars Elvstrøm vandt endda også herredoublen sammen med en stærkt spillende Carsten Gregers.

King's Cup blev det år gennemført under andre former: »Turneringen fik i år en ansigtsløftning, idet de implicerede parter havde vedtaget en ny turneringsform, hvor alle lande mødtes to gange i de forskellige divisioner, og alle kampe afvikledes over en weekend. Danmark havde udtaget et bruttohold på seks mand og tilføjede siden tre mere, da Henrik Nabe blev syg og Peter Greve meldte fra grundet flytning. Holdkaptajn Kurt Nielsen brugte så følgende spillere: Lars Elvstrøm (HIK), Tom Christensen, Carl-Edvard Hedelund, Finn Christensen, Ole Monberg og Carsten Gregers (HIK). Sidstnævnte fik en fin debut i doublen i Århus og fik siden sin landskampsnål ved matchen i HIK.

Kulturminister Niels Mathiasen, protektor for Prins Henrik Cup og selv meget interesseret tennisspiller på motionsplan, overrækker her førstepræmien til Chris Lewis, New Zealand.

Derudover skal vi blot nævne, at Lars Elvstrøm vandt alle sine singler. Danmark sluttede sidst, og Schweiz vandt vor division II.» (Tennis, april 1976)

Texaco Cup, som udelukkende havde

Dorte Ekner og Mari-Ann Klougart lykønskes af deres finalemodstandere.

Flot landskampdebut til Carsten Gregers.

deltagelse af danske spillere, blev vundet af Lars Elvstrøm. I øvrigt var det bemærkelsesværdigt, at DM udendørs ikke havde en eneste HIKer som vinder. Lars Elvstrøm og Dorte Ekner turnerede i Canada, mens

de yngre årgange hjembragte to titler ved Lene Bering og Anne Meyer samt to finalepladser ved Bo Marburger/Kim Hornemann og Lene Bering/Susanne Munck. Dansk tennis kunne udover Lars Elvstrøms flotte sejr ved de skandinaviske mesterskaber glæde sig over damelandsholdets kvartfinaleplads i den prestigefyldte Federation Cup, der blev afviklet i USA. HIK var repræsenteret ved Dorte Ekner.

Torben Ulrich vinder Grand Masters

To store tennisarrangementer skulle se dagens lys i HIKs hal i starten af året: Tretorn-Bolltex Circuit 1977 i dagene 6. til 11. februar og Grand Masters i dagene 9. til 11. marts – på initiativ af klubbens næstformand Niels Johan Petersen. Førstnævnte havde udelukkende udenlandske vindere, mens sidstnævnte præsenterede en veloplagt, inspireret og legende Torben Ulrich, som slog følgende spillere: Jaroslaw Drobný, England, 6-3, 6-3; Rex Hartwig, Australien, 6-2, 6-4; og i finalen: Sven Davidson, Sverige, 6-2, 6-3. Doublen blev vundet af australierne Bob Howe og

Torben Ulrich i aktion ved Grand Masters i HIKs hal.

Rex Hartwig over Torben Ulrich og Sven Davidson.

Dagen efter, lørdag 12. marts, var aviserne fremme med de store overskrifter, og det var nostalgien, der pulserede mellem linjerne: »Ulrich fik hallen til at koge over« (Ekstra Bladet), »Drømmetennis og finale-sejr til boldkunstneren Ulrich« (Aktuelt) og »Ulrichs spil er cacao for øjnene« (Jyllands-Posten). Stor succes, mange mennesker, fremragende underholdning. Det var en turnering, der bragte minderne frem på et tidspunkt, hvor Jørgen Ulrich og Jan Leschly stort set havde takket af, og hvor dansk tennis stod i vadedstedet med vel bare én klasespiller: Lars Elvstrøm.

At det eneste arrangement også havde været noget ganske specielt for spillerne røbede et venligt og varmt brev fra Arcadia, Californien om:

»Broder Nils-Johann:

It was a WONDERFUL tournament we had in HIK 9-11 March!!!

För mig var det ett mycket stort nöje at 27 år efter det att jag första gången spelade - och vann Skandinaviska mästerskapet - i HIKs ytterst trivsamma anläggning återvända för spel i Grand Master-tävlingen...Hälsa alla Dina medhjälpare och tack så mycket!

Varmt tack!

Tillgivne

Sven Davidson»

(10. april 1977)

Årets DM indendørs og udendørs gav førstestpladser til Lars Elvstrøm i herresingle indendørs, til Dorte Ekner i damedouble indendørs og til dem begge i mixeddouble indendørs. Dorte Ekner overraskede ved DM udendørs ved at vinde både damesingle og damedouble sammen med Helle Sparre Viragh, KB. Udendørs-sæsonen lakkede mod enden, og på falderebet opnåede HIK nogle fine resultater, idet klubben sikrede sig plads i 1978-udgaven af Europa Cup'en for klubhold ved at slå KB 5-4 i den afgørende kamp, mens juniorerne hjemtog DM for hold. Ved ungdoms-

mesterskaberne i august vandt Lene Bering pigesinglen, mens Christian Max Møller var i tre finaler, hvoraf han sejrede i drenge-double.

Endnu et spændende initiativ blev realiseret 5. oktober 1977 i HIK: Man havde fået en aftale med Bjørn Borg og hans træner, Lennart Bergelin, om et besøg, som man kaldte »tennis-klinikken«, hvor en række unge spillere kunne erhverve nye impulser og ny inspiration. Blandt deltagerne, der også fik »karakterer« med hjem, var HIK'erne Christian Max Møller, Henriette Bach, Anne Meyer og Peter Knap.

Som en sjælden gestus fik årets ranglistespillere nogle konstruktive ord med på vejen, da listen blev offentliggjort i Tennis, november/december 1977. Om Lars Elvstrøm (nummer ét) hed det: »Uden diskussion vor bedste internationale spiller. Han har ikke tabt til nogen dansker. Ingen tvivl om hans placering«. Og om Dorte Ekner (ligeledes nummer ét): »Har vundet det danske mesterskab og blandt andet slået Ellen Grindvold«.

HIK'ere i orkanens øje

I dagene op til Danmarks vigtige King's Cup kamp mod Polen i 1978 blev der skrevet tæt om dansk tennis, om niveauet, vores chancer osv. med to HIK'ere i orkanens øje: Det heterogene bruttohold bestod nemlig af »first string« Lars Elvstrøm, der var plaget af en skulderskade, den halvtredsårige Torben Ulrich, den sekstenårige Michael Mortensen, veteranen Carl-Edvard Hedelund på 37 og Tom Christensen. Da matchen skulle spilles i HIK, kunne det ikke ganske udelukkes, at man – af publikumsmæssige, men også taktiske grunde – valgte Torben Ulrich.

»Dels er den nu 50-årige Ulrich med sin enorme rutine en mulighed for en double-konstellation, som holdkaptajn Claus Storm-Pallesen lod stå åben – dels er Ulrich med sit gudbenådede boldtalent måske manden, der mere end nogen anden kan lokke folk af huse. Grand Master-turneringen 1977 på HIK vidner om kunstnerens fortsatte dragning af de men-

nesker, der netop – uanset tempoet – værdsætter tennis som kunst.» (Per Højer Hansen i Information, 6. januar 1978)

Kampen blev imidlertid afviklet uden de to HIKere – med dansk sejr 2-1. Som året før var danskerne lige ved og næsten. Vi nåede puljefinalen om oprykning til 1. division, men det glippede. Et hurtigt blik på landsholdsproblematikken fortæller, at Danmark vandt, når Lars Elvstrøm optrådte på holdet, og tabte, når han ikke var med. Dansk tennis manglede nyt blod, nye bærende kræfter. I HIKs rækker var navnene svære at få øje på – til trods for de mange DM-titler hos ungdomsspillerne. I slutningen af halvfjerdserne sluttede HIKs storhedstid som hovedleverandør til herrelandsholdet. En ny tid var på vej. Kvinderne stod parat: Den tredobbelte danmarksmester Dorte Ekner fejrede nye triumfer med kvindelandsholdet.

Hvis dansk tennis havde besvær med at fremvise de store individuelle præstationer på den internationale arena, gik det til gengæld fremragende for HIK på den nationale: Af ti mulige DM-titler (hos damerne og herrerne) tog klubben i 1979 de ni. Et fantastisk resultat, og det skyldtes ikke alene Lars Elvstrøm og Dorte Eknors storartede spil, men også flotte indsatser af Birgitte Hermansen og Christian Max Møller.

Birgitte Hermansen og Dorte Ekner havde i næsten et år turneret rundt i »verden for at prøve lykken blandt de etable-

rede verdensstjerner med Billie Jean King, Chris Evert og Martina Navratilova i spidsen«. (Berlingske Tidende, 19. marts 1979)

Og videre: »Vore egne resultater var meget svingende. Vi vandt en doubleturnering i New Zealand, og Birgitte nåede kvartfinalen i en stor turnering i Adelaide i Australien efter at have vundet seks kampe, inklusive kampene i kvalifikationsturneringen, og jeg selv kvalificerede mig til den store turnering i Melbourne – men det er jo ikke let med alle de gode spillere...« (Dorte Ekner i Berlingske Tidende, 19. marts 1979)

Halvfjerdserne sluttede med endnu et imponerende stævne i HIKs hal: Torben Ulrich mødte frem med sine verdensberømte veteran-venner – og vandt, igen. Showmasteren kom, spillede og lagde alle tennisentusiaster for sine veltrænede, atletiske fødder.

Lad os afslutte tiåret med at understrege, at det meget store juniorarbejde, der blev påbegyndt under Ross Jones' enestående ledelse, bar frugt hele perioden igennem, med adskillige DM-titler som resultat: HIKere satte deres imponerende præg på tiårets ranglister, vandt turneringer i alle afkroge af landet, turnerede udenlands som gode ambassadører for det tidligere så stærke tennisland. Nye tennistider lå forude, og måske var det ikke for meget at påstå, at den glade amatør tid nu for alvor var overstået?

Tennis i 1980'erne: Fra krise til konstruktiv satsning

I 1977 havde Dansk Tennis Forbund 50.401 medlemmer. I firserne oplevede tennis en fantastisk fremgang, så der i 1990 var 118.173 medlemmer. Det mærkede man også i HIK, hvor man oplevede en enorm tilgang af nye spillere, og det ændrede betingelserne for tennis. Den store tilgang betød, at mange klubber byggede deres egne haller, og det skabte grobund for en væsentligt bedre organiseret juniortræning, som den vi kender i dag.

I begyndelsen af januar 1980 drog det danske tennislandshold til Polen med HIKeren Claus Storm Pallesen som holdkaptajn, men returnerede med et 1-2 nederlag i bagagen. Ikke den bedste start på landskampssæsonen. De danske herrer med Lars Elvstrøm i spidsen skulle møde Belgien på hjemmebane i 2. division i King's Cup, og efter en tæt match trak danskerne en smal 2-1-sejr i hus. Et godt udgangspunkt for den anden kamp mod Norge, der skulle finde sted nogle dage senere, denne gang i KB-hallen. Også her sejrede det danske hold med cifrene 2-1. Lars Elvstrøm spillede i fast double-konstellation med Michael Mortensen. Dagbladet Politiken havde på sportssiderne en overskrift, der lød: »Hatten af for Lars Elvstrøm«. (Politiken, 18. januar 1980) Ingen tvivl om, at HIKeren var drivkraften og ankermanden på holdet.

Turen gik videre til Schweiz, hvor danskerne skulle møde hjemmeholdet i den afgørende topkamp. Danskerne skulle vinde med 3-0, men vandt blot 2-1 (igen), og med det resultat blev Belgien gruppevinder foran Danmark. Godt tre uger senere stod det danske tennislandshold for ungdomsspillere for en gedigen præstation, idet de unge – med HIKeren Christian Max Møller på holdet – kvalificerede sig til finalen ved det uofficielle VM.

Christian Max Møller stillede op i double sammen med Peter Bastiansen.

På damesiden stod Birgitte Hermansen for en fin præstation, da hun nåede finalen i damesingle ved Texaco Cup, hvor hun tabte til Ellen Grindvold. Alt i alt en lovent premiere på tennisåret og et godt udgangspunkt for det kommende DM indendørs i HIK i marts. En turnering, der resulterede i to DM-titler: Dorte Ekner sejrede i single og stod også øverst på skamlen i double sammen med Birgitte Hermansen. De to HIKere dannede også den solide akse under nordisk mesterskab for kvinder, hvor holdet løb med en velfortjent andenplads efter Sverige.

Som optakt til sommersæsonen satsede HIKs herreafdeling stort. Ekstra Bladet skrev blandt andet: »HIK køber to tennisspillere...I bestræbelserne på at fravriste KB holdmesterskabet har HIK købt to spil-

Christian Max Møller, klubmester 1982 og på ungdomslandsholdet.

lere, Christian W. Larsen, tidligere Århus, og Jes Bech Müller, tidligere Lyngby. På ranglisten figurerede de to spillere på femtepladsen (Jes Bech Müller) og syvendepladsen (Christian W. Larsen). Lars Elvstrøm var nummer ét. Investeringen skyldtes, at HIKs herrer noget skuffende sluttede på tredjepladsen ved DM for hold indendørs (efter KB og Lyngby).

Satsningen gav pote ved DM for hold udendørs blev HIKs herrer nummer to efter KB. Juniorerne opnåede fine resultater ved sommerens turneringer rundt om i landet. Anne Meyer, Stein Ulrich, Mark Jones og Henrik Jørst stod for de fine præstationer. Udendørsturneringerne kulminerede ved DM i august i Aalborg, hvor Dorte Ekner vandt begge doubler (med Birgitte Hermansen i damedouble og Finn Christensen (KB) i mixeddouble). Det blev i det hele taget en imponerende udendørs-sæson for Dorte Ekner, der turnering efter turnering spillede sig frem til en række finaler.

Dorte Ekner – god start på 1980.

Året sluttede med følgende HIKere på ranglisterne:

Senior/herrer: Jes Bech Müller (5), Christian W. Larsen (8) og Lars Elvstrøm uden rangering – på grund af manglende resultater.

Senior/damer: Dorte Ekner (2), Birgitte Hermansen (3) og Anne Meyer (8)

Junior/drenge 1: Stein Ulrich (5)

Junior/drenge 2: Henrik Jørst (10)

Junior/drenge 3: Mark Jones (5)

Junior/piger 1: Anne Meyer (2) og Nina Tolstrup (8)

Junior/piger 3: Charlotte Strøbeck (6).

De to musketerer

Sæsonen 1981 åbnede med landskampe mod Irland, Polen og Spanien, men uden HIK-islæt. Først i maj, i Davis Cup-kampen mod Portugal, figurerede en HIKer i landsholdstruppen: Jes Bech Müller. Damerne – personificeret ved Dorte Ekner – fortsatte sejrsgangen. I damesinglefinalen ved KB Cup måtte Dorte imidlertid trække sig med en forstuvning i det ene ben. Synd, da hun havde præsteret turneringens bedste spil. I det hele taget var det en noget træg start for HIKerne. Ganske få – og egentlig kun de to kvindelige musketerer Dorte Ekner og Birgitte Hermansen – kunne indfri de rimelige forventninger. Optimismen fra året før blev kølet en del ned ved indgangen til 1981. Alligevel var der positive resultater at hente på ungdomssiden ved Stein Ulrich, Henrik Jørst og Morten Stadil.

DM på seniorniveau i KB-hallen blev følgelig en noget tam affære, set med HIK-øjne. Kun én titel lykkedes det klubben at få part i, i herredouble, hvor Jes Bech Müller sejrede sammen med Finn Christensen (KB), mens Dorte Ekner tabte i finalen til »evighedsrivalen« Anne Mette Sørensen fra Hørsholm-Rungsted Tennisklub.

Signalerne var tydelige i pressedækningen, der ikke lagde skjul på, at dansk tennis på damesiden var begyndt at sakke agterud: »Tam damefinale« og »Svagt spil«, stod der med kursiveret overskrift i Politiken. I Tennisbladet perspektiverede

Christian W. Larsen situationen på følgende måde:

»Begge piger har tidligere haft international klasse, men alderen, manglende kamp-rutine og for lidt opbakning om kvindennis fra Forbundets side har fået kvindernes muskler og tennis til at gemme sig væk i mængderne... foryngelsen kommer dog stormende i skikkelse af Tine Scheuer-Larsen«. (Tennisbladet, april 1981)

Men hun var jo ikke HIKer. Som et flot ps skal det dog noteres, at Jørgen Ulrichs syttenårige søn, Stein, klarede sig gennem kvalifikationsturneringen og nåede helt frem til kvartfinalen, hvor den senere vinder, Michael Mortensen, satte stop for videre deltagelse.

Heller ikke i den årlige Texaco Cup i HIK flød det over med brugbare resultater. Birgitte Hermansen var den eneste, der viste klasespil. På de indre linjer fremgik det af klubbladet fra marts, at »vor cheftræner, Ross Jones, og hans familie har besluttet at rykke teltpælene op og rejse tilbage til Australien. Afrejsen er i slutningen af juli«. Farvel til en enestående træner og stor personlighed. I samme blad noteredes det, at »Torben Ulrich og hans familie har forladt Danmark og bosat sig i USA, nærmere bestemt i Californien«.

Måske var afskeden med de hellerupske græsgange symptomatisk for klimaet i klubben. På tennismødet i slutningen af marts var der lidt uro i kulissen. Ledelsen var ikke tilfreds med resultaterne, og tennisformand Erik Martin Larsen røbede klar usikkerhed om HIKs nærmeste tennisfremtid, selv om han pakkede det ind i optimistiske kursiveringer i klubbladet: »Men med de mange talenter, vi har på vej, må og skal det lykkes for os i 1981.« Lykkes med bedre placeringer og resultater, forstås.

Krisestemningen blev yderligere profileret i Tennisbladet, maj 81: »Bestyrelsen sadler om: Det skal give HIK succes. Mats Ekberg – den nye træner efter Ross Jones – har fået penge, magt og to år til at lave en slagkraftig ungdomsafdeling. Mats Ekberg får stor magt over de 25 ungdoms-

spillere, han overtager. Filosofien er, at der skal stilles krav til spillerne – og den »glemte« gruppe – de atten- til tyveårige skal også med. HIK vil fortsætte arbejdet med en spiller udover attenårs-grænsen. Hvis en spiller er i udvikling, kan han i princippet blive trænet til han bliver 28. Der skal stilles krav til spillerne. 'De skal motiveres til et mål,' siger Mats Ekberg. 'Og de skal gøre deres bedste på banen hver gang. Man skal tro på det, man gør. Det skal bygges op på en positiv måde.'»

Succes ved Texaco Cup

14. januar 1982 var Jes Bech Müller igen på det danske tennislandshold. Holdet skulle spille i Belgien i King's Cup, men tabte 3-0, hvilket resulterede i, at Jes Bech Müller blev vraget til den efterfølgende match blot tre dage senere i København. Jes Bech Müller kunne så koncentrere sig om holdturneringen indendørs, hvor modstanderne var Lyngby, Hørsholm-Rungsted, KB og Holte.

Traditionen tro lagde HIK baner til Texaco Cup i marts, hvor de lokale koryfæer klarede sig godt: Jes Bech Müller kom i finalen i herresingle, hvor han tabte, efter at have vundet over Lars Elvstrøm i semifinalen. Jes Bech Müller revancherede sig dog i herredouble, hvor han vandt sammen med Finn Christensen (KB) over HIK-parret Lars Elvstrøm og Carsten Gregers, mens Dorte Ekner og Birgitte Hermansen igen dominerede med en overlegen finalesejr.

HIK inviterede ligeledes til de københavnske ungdomsmesterskaber i marts, hvor fire HIKere nåede finalen, men tabte: Søren L. Sørensen, Tanna Elvar Jørgensen, Ulrich Hindsberger og Ida Buchwald. Samme skæbne overgik Jes Bech Müller, Dorte Ekner og Birgitte Hermansen ved DM indendørs.

Udendørssæsonen stod for døren, og efter de mange lovende resultater i løbet af indendørsmånederne var der klar optimisme at spore. På ny var det Dorte Ekner og Birgitte Hermansen, der profilerede HIK-farverne med fornemme præstationer i

damelandskampe mod blandt andre Finland og Norge. Danmark blev nummer to efter Sverige i både Dansk Sommer Grand Prix og i Wilson Grand Prix.

Ved DM for hold stod Lars Elvstrøm igen over for Michael Mortensen. Klubbladet fra oktober 1982 skildrede slutspillet på denne måde: »Afslutningen på danmarksturneringen i tennis for hold blev igen i år utrolig spændende. I 1. division kunne vores førstehold før den sidste kamp mod KB vinde enten guld, sølv eller bronze. Dog var guldchancen meget teoretisk, da vi skulle vinde holdmatchen med hele 8-2 for at blive danmarksmestre. Sølvmedaljerne hang efter årets choknederlag til Lyngby også i en tynd tråd. Lyngby kunne selv ordne paragrafferne ved hjemme at besejre nedrykningstruede AB. Resultaterne af de sidste kampe blev, at KB bankede os med hele 7-3 og sikrede sig mesterskabet 1982. Lars Elvstrøm gentog sejren fra den omdiskuterede herresinglefinale ved DM ved at besejre Michael Mortensen med to sæt mod nul. Denne sejr hjalp os dog ikke meget, og da Lyngby slog AB med knebne 6-4, måtte vi i år nøjes med bronze.»

Efteråret stod for døren med masser af spændende aktiviteter: Klubmesterskaber, Høstturneringen, Juleturneringen og DM i holdtennis for veteraner, hvor HIK sejrede med snæver margin.

Idrætsgymnasium i Gentofte

I begyndelsen af året blev landets første idrætsgymnasium, Gentofte Studenterkursus, præsenteret, som oven i købet lå vis a vis HIK. Her kunne unge mennesker tage en uddannelse, samtidig med at de kunne dygtiggøre sig inden for idrætten.

»Idrætsgymnasiet kommer først og fremmest eliten til gode. Det er en af grundene til, at tennisforbundet støtter projektet,« lød det fra formanden for Dansk Tennis Forbund, John Bertelsen, og rektor Mogens Hindsberger supplerede: »En af grundene til, at vi har valgt tennis, bordtennis og badminton, er, at de er nær beslægtede.

Desuden ligger spillefaciliteterne lige i nærheden.» (Tennisbladet, februar 1983)

En af lærerne på stedet blev Lars Elvstrøm. Helt naturligt med hans idrætslige og faglige ballast samt hans kendskab til lokalområdet. For bordtennisens vedkommende tilfaldt lærergerningen også en HIKer nemlig den tidligere landsholdsspiller og landstræner Niels Poulsen. Ideen var kreeret i og importeret fra Sverige, som i en årrække havde praktiseret projektet. Med stor succes. Flere danske gymnasier skulle følge trop.

På det idrætslige niveau startede året med et flot ungdomsresultat, idet Tanna Elvar Jørgensen blev københavns mester for juniorer. En præstation hun gentog et par måneder senere ved DM indendørs, mens den øvrige stab af HIK-poder ikke ved denne lejlighed markerede sig. I slutningen af februar løb den obligatoriske og traditionsrige Texaco Cup af stablen. Jes Bech Müller tog sig ikke overraskende af singletitlen, mens det var uventet, at veteranen Jørgen Ulrich og K.E.K. Nielsen kunne holde ungdommen stangen. En finalesejr, der også fortalte om et relativt beskedent niveau hos den mandlige seniorelite, selv om det må tilføjes, at Lars Elvstrøm, Peter Bastiansen og Michael Mortensen glimrede ved deres fravær.

Gennem Texaco-dagene var HIK-hallen således varmet op til DM indendørs i marts. En glædelig begivenhed på flere måder. Mesterskaberne resulterede i to finalesejre til herrerne: Lars Elvstrøm i herresingle og Jes Bech Müller i herredouble sammen med Finn Christensen (KB), og publikumstallet var stort: Hele 1200 besøgene på finalen dagen. Efter danske forhold ganske imponerende. Kun Copenhagen Cup (senere Copenhagen Open) var i stand til at trække flere til tennis i Danmark.

»Starten på danmarksmesterskabet for hold forløb, set ud fra et HIK-synspunkt, ganske godt,« lød det i august i klubbladet. Holdet havde vundet to og spillet én match uafgjort, men sæsonen sluttede lidt skuffende, hvor førsteholdet var én bold

fra at blive nummer to. Førsteholdet bestod i 1983 af følgende spillere: Birgitte Hermansen, Anne Meyer, Katha Kähler, Charlotte Strobec, Lars Elvstrøm, Jes Bech Müller, Stein Ulrich, Christian Max Møller, Henrik Jorst, Carsten Gregers og Peter Knap.

Imens fortsatte de traditionelle turneringer: de interne såsom handicaptureringen, Quick-start, Sankt Hans, Mixed-grill, havneturneringen, klubmesterskaberne og høstturneringen – alle eksempler på et sprudlende tennismiljø.

I Fair Play-matcherne mod Sverige i Malmö med returmøde i HIK gik det godt for juniorerne. Svenskerne havde forberedt sig godt på besøget blandt andet ved at træne doubler ihærdigt i ugerne forud, men det ændrede ikke ved det samlede resultat, idet det lykkedes HIK at vinde 22 ud af de tredive kampe både hjemme og ude.

Udendørssæsonen 1983 sluttede med maner: 1391 piger og drenge fra tennisklubber landet over havde meldt sig til klubrunderne i Anders And Tennis Cup, der blev afviklet i løbet af september og oktober 1983. I klubrunderne vandt følgende HIKere:

Piger, årgang 70-71: Merete Balling Stockmann.

Drenge, årgang 70-71: Ulrich Hindsberger.

Piger, årgang 72 og yngre: Illa Westrup

Drenge, årgang 72 og yngre: Peter M.

Larsen.

Ved DM blev der ingen topplacering til HIK. Førsteholdet sluttede én bold fra sølvmedaljerne ved DM for hold, og andet- og tredjeholdet klarede sig mindre godt: andetholdet blev hængende i 2. division, mens tredjeholdet havnede på sidstepladsen. 1983 bød også på afsked med træneren Mats Ekberg, der blev erstattet af endnu en svensker, Bo Larsson, der havde trænet det svenske landshold med Bjørn Borg og Ove Bengtsson. Forventningerne til Bo Larsson var store.

Årets Astrup-pokal gik fuldt fortjent til Tanna Elvar Jørgensen. Da Henry Astrup uddelte sin egen pris til Tanna, sagde han under motiveringen, »at pokalen var velfortjent og med håb om, at vi kan se frem til en topspiller inden for dametennis«.

Tanna Elvar Jørgensens år

Foråret og sommeren 1984 skulle vise sig at blive helt overvældende for den unge talentfulde Tanna Elvar Jørgensen. Ved DM indendørs i HIK og DM udendørs i Sønderborg vandt hun fem ud af seks titler. Imponerende og en bedrift, der ikke mindst må have glædet Henry Astrup.

På seniorsiden var det så småt Stein Ulrich og Anne Meyer, der skulle tage over efter den veletablerede garde. Stein startede lovende med en flot finalesejr over Davis Cup-spilleren og doublespecialisten Morten Christensen (B 93) i den stærkt besatte Den Danske Bank Cup, mens Anne Meyer tabte i semifinalen i single. De gode tendenser fortsatte i Texaco Cup, hvor Jes Bech Müller besejrede Stein Ulrich i finalen. Anne Meyer vandt damesinglen, mens Tanna Elvar Jørgensen og Henrik Jorst satte sig på førstepladserne i A-rækkerne (damesingle og herresingle).

Et godt forår, der blev understreget af Jes Bech Müllers sejr ved kystmesterskaberne i Rungsted. Men i modsætning til de

Anne Meyer, HIK – lovende junior med mange placeringer også i seniorturneringer.

lovende forårstakter blegnede efteråret betragteligt. Førsteholdet sluttede på en anstændigt tredjeplads, i betragtning af at en række unge spillere som Tanna Elvar Jørgensen, Anne Meyer og Stein Ulrich nu skulle bære læsset efter Dorte Ekner, Birgitte Hermansen og Lars Elvstrøm. Sidstnævnte havde forladt klubben og spillede nu for Hørsholm-Rungsted.

Symptomatisk for året og især dets afslutning var det faktum, at det heller ikke i 1984 lykkedes at erobre én eneste titel ved danmarksmesterskaberne på seniorplan. Lyset i mørket stod Claudio Leoni for, da han blev juniormester ved ungdoms-DM, en titel han hjemtog i double. Tennisåret sluttede, som det begyndte: i Tanna Elvar Jørgensens tegn. Hun vandt klubmesterskabet (seniortitlen) ved at besejre Anne Meyer, hvorefter dørene var slået op til den internationale scene. Tanna skulle repræsentere de danske farver ved det uofficielle verdensmesterskab i Tampa, Florida.

Kårde mod køller

Midt i firserne og midtvejskrise. Så kort kunne man vel skitsere indgangen til det nye år. Med den konstatering i baghovedet var det opløftende, at Jes Bech Müller

vandt herresinglen i Texaco Cup i februar med sejr over evighedsrivalen, Stein Ulrich. Dorte Ekner gjorde et flot comeback ved at nå finalen. Det blev også til sejr i herredouble, hvor Stein revancherede sig sammen med Peter Knap.

Som sædvanlig var der livlig aktivitet »på de indre linjer« med masser af udfordrende turneringer: Klubmesterskaberne, handicaptureringen, midsommertureringen, havnetureringen og Crazy Games. En profil, der stod særlig skarpt i stort set samtlige sammenhænge, var den enestående fighter og ildsjæl Jens Brock. Året blev rundet af med smuk hæder til Jørgen Ulrich, der 21. august var blevet halvtreds, mens Einer Ulrichs mindelegat gik til Tanna Elvar Jørgensen.

I Tennisavisens augustnummer skrev den tidligere HIKer Christian W. Larsen følgende om tennisgiganten: »Over tyve år i træk deltog Jørgen Ulrich i Wimbledon-turneringen, en rekord kun Virginia Wade har overgået. Jeg så ham dér på bane 3 i 1970 lege tennis med en af tidens største, Roy Emerson, der kun i kraft af sin overvældende fysik, sled sig til en 3-1-sejr. Et prægtigt flair for græstennis havde (og har) denne virtuos, der fægtede med kårde, hvor andre slog med køller.«

Sidst på året modtog Jørgen Ulrich mere hæder, da han af tennisforbundets formand, John Bertelsen, modtog det internationale tennisforbunds guldmedalje, som blev givet for mange års indsats som landsholdsspiller og som leder af holdet ved Federation Cup og kaptajn for Davis Cup-holdet – en virkelig markant hæder. Jørgen fik også overrakt Dansk Tennis Forbunds Fortjenstnål.

Kritiske røster

Med den lidt triste 1985-status in mente var det ikke overraskende, at HIK i 1986 kun kunne fremvise én vinder i den traditionelle Texaco Cup, der tidligere nærmest havde været et internt klubmesterskab. Det var endda en overraskelse, at det var Lene Bering, der skulle triumfere i damesingle. Heller ikke ved DM indendørs og uden-

Tanna Elvar Jørgensen.

Havneturneringen 1985.

dørs var der voldsomt meget at glæde sig over, selv om Tanna Elvar Jørgensen nåede frem til tre finaler i juniorrækkerne – dog uden gevinst.

De interne, kritiske røster blev tydeligere og skarpere. Erkendelsen af, at de unge spillere havde svært ved at markere sig nationalt, fik ungdomslederne til skrivema-skiner: »Vi glæder os naturligvis over HIKs formand, Ivan Hattens, som både på tennismøde og generalforsamling lovede bestyrelsens høje prioritering af ungdomsarbejdet, men vi må nu engang fastslå, at smukke ord ikke gør det alene. Vi er naturligvis glade, når et frivilligt arbejde bliver påskønnet, men for at føre HIK tilbage til at være en klub, man regner med i tenniskredse, må man indse, at vi må begynde forfra og starte med de helt små, som man længe har gjort i andre klubber, og ikke mindst indse, at det koster penge.» (Arne Høgsted)

Et nyt medlem dukkede i 1984 op til den årlige Havneturnering. Hans navn var Freddy Fræk. Udover at være en ivrig spiller på banen, greb han i frokostpausen sin medbragte banjo og mundharmonika og underholdte de mange deltagere.

I 1985 afsluttede klubbens tennisspillere sæsonen på en lidt utraditionel vis, da der blev inviteret til Crazy Games: Auto Rally, golf, sjipning, tovtækning, fodbold og lidt tennis indgik i dagens program.

Ved årets slutning var der trods alt en del positivt at notere sig. HIKs fremtid lå og ligger naturligvis i ungdomsarbejdet og i ungdomsrækkerne, men springet fra lovende junior til etableret, stabil senior-spiller er blevet større. I klubbladet lød det med en lyrisk indfaldsvinkel således: »Sommeren går på hæld, og høsten er bragt i lade. Når HIKs juniorafdeling skal gøre udbyttet op, viser den hjembragte høst et rimeligt godt resultat, en række forventninger er blevet opfyldt blandet med overraskende sejre, der vakte jubel, og nederlag, som bragte skuffelser. Til alle, der oplevede det sidste – og det gælder selvfølgelig i et eller andet mål alle – er der kun at sige, at skuffende resultater hører med i enhver aktiv spillers liv, og at det ikke er nogen grund til at give op og undlade at yde det bedste i den næste turnering. Måske ligger der nogle små og store laurbær gemt netop der.« (Jonna Meyer i klubbladet, november 1986)

Sølv til ungdommen

Det var igen blevet tid til Texaco Cup, og på ny blev det en pauver affære for HIKerne. Bernt Gade røg tidligt ud, Tanna Elvar Jørgensen tabte i semifinalen til Lene Bering, der måtte se sig slået i finalen. Ikke nogen lovende start på tennisåret,

men erfaring hærder, så da ungdomsspillerne stillede op til juniormesterskaberne for hold (DM for junior 1), blev det til et sæt flotte sølvmedaljer. Holdet bestod af Tanna Elvar Jørgensen, Merete Balling Stockmann og Rikke Scheel Larsen. Drengene på holdet var Bernt Gade, Ulrich Hindsberger, Frederik Meyer og Martin Dahl.

Samme flotte placering opnåede junior 4-holdet, der efter en overbevisende 7-2-sejr over OB, måtte se sig slået i finalen af Hørsholm-Rungsted. Det stærke HIK-hold talte følgende spillere: Ida Parving, Chastine Olufsen, Christian Krogsgaard, Philip Frederiksen, Jacob Egholm, Patrick Lundgren og Rasmus Wandall. Som slutviget på året kan det nævnes, at sytten HIK-poder under femten år stillede op i Bellevue tennisklubs Mini-Kannan i Malmø og klarede sig pænt. Camilla Folting nåede semifinalen i sin række, mens Ida Parving fortsatte de fine taktik fra klubmesterskaberne ved at vinde sin gruppe.

Jonna Meyer resumerede tennisåret 1987 på følgende maner: »Her i HIK forblev vi på et hængende hår i 1. division, mens andetholdet måtte se sig nedrykket til 3. division. Vi har haft skadede spillere, spillere i udlandet og nogle spillere, som har forladt os. Men der er håb forude. Vi kan byde velkommen til vor nye chefråner Hans Carlsson fra Sverige. Velkommen til Svend Erik Kundby Nielsen, nummer fem på Danmarks rangliste, og velkommen til to-tre nye, gode juniorspillere, som alle rangerer på dansk tennis' rangliste. Vort største arrangement i sommer var Ungdomsmesterskaber 3-4 på Phistersvej, og selv om vore egne ikke fik guld, var de dog med til at blande sig i medaljerækkerne. Træningslejr i Tunis (finansieret af telefonbogsuddeling) har allerede vist gode resultater, idet der ved en nylig afholdt turnering i Ølstykke næsten stod HIK på alle finalister. Det hjælper meget med opbakning fra hjemmefronten.«

Ungdommen viser vejen

Alle de etablerede 1. divisionsklubber fik

danske mestre i 1988, undtagen HIK. Stein Ulrich var tættest på med en kvartfinale i herresingle og en semifinal i herredouble. Udendørssæsonen gik i gang. Skulle nedturen fortsætte? Eller begyndte det svensk-strukturerede ungdomsarbejde at give resultater? Tålmodigheden rakte snart ikke meget længere.

Som et forskud på udendørssæsonen havde en stor gruppe HIKere – 28 unge spillere, fem trænere og en læge (Steen Egholm fra egne rækker) været på træningslejr i Tunesien. Om det var den tunesiske træningslejr eller træningsindsatsen, der gjorde udslaget, er ikke let at vide, men et faktum er det, at flere unge HIKere slog sig flot igennem ved DM: Mads H. Frederiksen, Ida Parving, Philip Frederiksen og Rikke Laursen.

Store præstationer af Philip Frederiksen, Mads Toft, Patrick Lundgren, Ida Parving, Mads Højer Frederiksen, Chastine Olufsen og Christian Krogsgaard førte til danmarksmesterskabet for hold (junior 3). Nu var der endelig lidt grøde, glæde og guld i de gamle klublokaler.

Michael Andersen på landsholdet

De lovende takter fra HIK-juniorenes side fortsatte ind i 1989. Ved Tennis Cup 16, der blev afholdt i HIK og Mini Kannan i Malmø, levede de unge fuldt ud op til forventningerne. Især Bettina Andersens to finalepladser skal fremhæves – og senere på foråret: Bettinas tredje finale ved junior masters i Codan Hallen. Michael Andersen gjorde det også godt med en andenplads i samme turnering.

De fornemme resultater fra årets begyndelse højnede forventningerne til junior DM, men det var faktisk bare Patrick Lundgren, Mads H. Frederiksen og Ida Parving, der kunne se tilbage på mesterskaberne med en vis tilfredshed. DM-titler blev det dog ikke til nogen af i denne omgang.

Sidste station for seniorerne, inden udendørssæsonen gik i gang, var de danske indendørsmesterskaber i HIK i april. Doublekonstellationen Stein Ulrich og

Svend Erik Kundby klarede sig godt og nåede finalen. På damesiden forsvandt alle – Lene Bering, Anne Meyer og Therese Arildsen – i første runde.

Juniorene tog fat på udendørssæsonen med syv spillere på ranglisternes top ti: Ida Parving (5), Fie Astrup (6), Chastine Olufsen (8) og Marie Olufsen (9). Michael Andersen (1), Mads H. Frederiksen (7) og Patrick Lundgren (9). Alle syv stillede op ved sommerens DM, og topscorer blev Michael Andersen med to danske mesterskaber (i single og double). Bettina Andersen vandt i mixeddouble og fik en andenplads i pigedouble.

Michael Andersen blev helt naturligt udtaget til det danske landshold, der skulle deltage i de nordiske mesterskaber i Landskrona. Michael stillede op som førstesingle, og selv om Danmark ikke blev mester – men fik sølv i alle rækker – vandt Michael ganske komfortabelt sine tre kampe.

Forårssæsonen sluttede med andre ord imponerende for søskendeparret Michael og Bettina Andersen. Med en meget flot indsats ved DM for hold vandt U14-mandskabet i en uhyre spændende slutkamp på udebane over Hørsholm-Rungsted. Juniorerne sejrede med 6-3 efter en match, der begyndte klokken ti og sluttede hen ad halv fem. Om aftenen fejrede de talentfulde juniorer sig selv med en tur i Tivoli. Holdet bestod af: Camilla Folting, Mette Parving, Michael Andersen, Rasmus Ølgård, Patrick Lundgren og Jacob Egholm.

Juniorfremgangen fortsatte gennem hele

Michael og Bettina Andersen flankerer her deres mor.

HIks junior 3, danmarksmestre for hold 1989.

Øverst fra venstre: Træner Thomas Strøbech, Camilla Folting, Mette Parving og Michael Andersen.

Nederst fra venstre: Rasmus Ølgård, Patrick Lundgren og Jacob Egholm. Mangler: Morten Bille.

1989, og indsatsen kulminerede med en enestående rejse til Dallas i Texas, USA, hvor Chastine Olufsen, Rasmus Ølgård, Mads H. Frederiksen, Anders Knap, Patrick Lundgren, Michael Andersen og Ida Parving skulle ligge i træningslejr i to uger. Det var en tur, der blev realiseret med træ-

ner Hans Carlsson som drivkraft og ambasadør for de danske farver.

På seniorplan blev førsteholdet med nød og næppe hængende i 1. division efter en meget spændende nedrykningsgyser mod Århus 1900.

Tennis i 1990'erne: Talenter står på spring

Et hurtigt, lettere desillusioneret blik på seniorranglisterne pr. 31. december 1989 fortæller, at to HIKere indtog klart sekundære placeringer: Svend Erik Kundby Nielsen var nummer ti hos herrerne – Therese Arildsen nummer tretten hos kvinderne. En beklagelig og bekymrende status, der måtte laves om på. Så længe ranglisterne havde eksisteret, havde der været HIKere på listen, men ikke på så perifere pladser – og ikke så få repræsentanter.

Derfor var glæden markant, da panoreringen satte ind over for juniorerne og deres meritter. Her røbede resultaterne endnu engang grøde og talent. Det var stadigvæk de bærende og stabile navne som Bettina Andersen (blandt andet med en imponerende sejr på 6-1, 6-0 over stortalentet Eva Dyrberg fra Hørsholm-Rungsted), Mette og Ida Parving, Mads H. Frederiksen og Michael Andersen. Men spørgsmålet var ved halvfemsernes begyndelse, om disse talenter også kunne klare seniorstrabadserne? Var man – trænere, ledere, klubbestyrelse og forældre – i stand til at bevare gejst, lyst og motivation hos disse unge mennesker? Som sagt var kløften mellem den lovende ungdomsspiller og den stabile seniorspiller blevet stadig mere markant op gennem firserne. Ikke så underligt eller mærkværdigt, idet kravene var eskaleret fra det trygge, overskuelige klubliv til nomadetilværelsen på den nationale og internationale scene. Men eksperterne havde i årevis peget på andre vækstvilkår, på mentalitetsrokingeringer, på vilje og højere ambitionsniveauer.

Udgangspunktet for ny planlægning og en mere målrettet linje var klart positiv. Hvis man iagttog juniorranglisten (drengene under seksten år) ved halvfemsernes start, befandt hele tre HIKere sig i top ti: Michael Andersen (3), Mads H. Frederiksen

(4) og Patrick Lundgren (6). Der var med andre ord nogle åbenlyse talenter at servicere. For Michael Andersens vedkommende betød de nye tiltag blandt andet en uges ophold i Tretorns Tennis Academy i Båstad, svenskernes berømte skole for eliteudvikling af juniorer. Det var, som det blev anført, »belønningen for udnævnelse til talent nummer ét i dansk tennis baseret på fremgangen i 1989 og udviklingsmulighederne de næste år«.

Ved DM indendørs på KBs anlæg i påsken 1990 nåede Michael Andersen semifinalen i herresingle, mens Mads H. Frederiksen slog sig igennem til finalen, som han tabte. Hos pigerne måtte Chastine Olufsen se sig besejret i semifinalen, mens der var gevinst i herredouble, hvor Mads H. Frederiksen løb med førsteprisen sammen med Jesper Brendstrup (KB). Der var også finaleplads i pigedouble til Mette Parving.

Fine, stabile resultater til HIKerne, der efterfølgende kunne aflæses af »midtvejsstatusen« på juniorranglisten pr. 1. maj 1990. De gode takter fortsatte ved DM udendørs, hvor Bettina Andersen – efter et flot KTU-mesterskab tidligere på sommeren – vandt i pigedouble (U12), mens hun blev toer i mixeddouble. Michael Andersens stjerne funkede stadig efter DM-titler i single og double samt en juniorlandskampssejr over Israel.

Tendensen fortsatte sommeren og efter sommeren igennem, idet de unge HIKere repræsenterede deres klub på fornemste vis. Det gjaldt ikke alene »de tre musketerer« Bettina og Michael Andersen og Mads H. Frederiksen, men tillige Chastine Olufsen, Fie Astrup, Camilla Folting, Patrick Lundgren og Peter Bo Selvig. For de alleryngste kulminerede året med en flot andenplads ved hold DM (U12). Holdet

bestod af: Christian Mikkelsen, Christian Rossing, Simon Vaala, Peter Bo Selvig, Bettina Andersen, Nina Plenov og Maria Blomberg.

Det helt store punktum på sæsonen satte U16-holdet med en suveræn sejr på 9-0 over Esbjerg i DM-finalen, efter at holdet havde elimineret Holte i semifinalen med 8-1. Meget flot og meget imponerende – vel en af de flotteste guldmedaljer i klubbens historie? Holdet bestod af Michael Andersen, Mads H. Frederiksen, Patrick Lundgren, Christian Krogsgaard, Ida Parving, Chastine Olufsen og Camilla Folting, fremragende ledet af Thomas Strøbech.

For seniorenernes vedkommende klarede førsteholdet endnu engang lige akkurat skærene i 1. division, mens andeholdet rykkede op i 2. division. Søren Højberg modtog – lige som vennen og den gamle landsholdskollega, Jørgen Ulrich – Dansk Tennis Forbunds fortjenstnål i december.

Karin Ptaszek.

Karin Ptaszek til HIK

1991 begyndte som 1990 sluttede: Med en række positive resultater i ungdomsrækkerne. Igen var det de kendte ansigter, der viste sig. På seniorniveau blev der sagt goddag og velkommen til Karin Ptaszek fra Hørsholm-Rungsted, danmarksmesteren i single fra 1990, som i et interview med Christian W. Larsen kom ind på klubskifteproblematikken:

Christian W. Larsen: »Så du er altså ikke blevet købt af HIK?« Karin Ptaszek: »Nej, jeg træner i HIK, mest med nogle af drengene. Selvom jeg ikke har en fast træner mere, synes jeg, vi har det sjovere. Det er vel det, jeg har savnet mest: at have det skægt, mens jeg spillede tennis.« Med andre ord satsede seniorafdelingen på at hente topspillere til i erkendelsen af, at det kunne blive meget svært at bevare tilstedeværelsen i den bedste række i holdturneringen.

Sommeren ventede med sine mange muligheder og aktiviteter. HIKs førstehold kæmpede en svær kamp for at undgå nedrykning, og det afgørende slag skulle stå mod AB senere på sæsonen. En match, der desværre blev tabt. Holdet måtte en tur ned i 2. division.

På juniorsiden fortsatte det gode spil og de fine resultater. Ved DM udendørs var der HIKere i otte ud af ti finaler: Jette Wilhelmsen sejrede i damesingle (U18), Ann-Louise Kristensen og Michael Andersen i mixeddouble (U16) og Chastine Olufsen og Fie Astrup i pigedouble (U18).

Juniorens fine præstationer var karakteristisk for hele 1991. Michael og Bettina Andersen repræsenterede på fornemste vis HIK ved at udgøre aksen på det danske ungdomslandshold: Bettina (U14) og Michael (U16). Danmark fik sølv ved nordisk juniorlandskamp hos drengene (U16) efter Sverige. Michael vandt alle sine singler mod stærke nordiske modstandere.

Tennisåret 1991 sluttede med de danske mesterskaber i Hillerød. Karin Ptaszek var i tre finaler og vandt de to (single og dame-double sammen med Henriette Kjær Nielsen, HRT). Til gengæld tabte hun i

mixeddouble sammen med Christian Camradt fra Lyngby. Singletitlen var Karins tredje i træk. Et godt tennisår for den nye HIKer, der ved årets slutning også kunne se tilbage på fire singlesejre i Federation Cup, en kvartfinale i 25.000 dollar-turneringen i Ronneby i Sverige og en finaleplads i 10.000 dollar-turneringen i Båstad. Lidt af en guldfugl var havnet i »buret« på Hartmannsvej.

Nye juniorer i klubben

Flere nye navne dukkede op i ungdomsrækkerne i løbet af vinteren 1991-92. Kristian Kiilerich, Andreas Frank og Christian Mikkelsen slog sig for alvor igennem under Dansk Tennis Forbunds Junior Vinter Cup. Christian Mikkelsens vintersæson kulminerende med en landsholdsplads i ETA Winter Cup i Herten, Tyskland, hvor Danmark dog tabte til Sverige (4-1).

Ved DM indendørs for ungdomsspillere i midten af april sejrede Michael Andersen i herredouble (U18) sammen med Peter Willumsen fra Roskilde, mens der var finalepladser til Kristian Kiilerich i herredouble (U12) og til Ida Parving i pigedouble (U18).

Forsommeren bragte flere gode resultater: Bettina Andersen nåede semifinalen i den stærkt besatte Ekstra Bladets Tennis Cup, mens Kasper Vaala nåede finalen i Siemens Nixdorf Cup (U18), hvor Peter Bo Selvig vandt sin række (U14) efter flot spil.

Årets Sommer Grand Prix lå til Karin Ptaszek, men hun blev blot nummer tre. En placering, der sikkert har generet hende en del, idet hun tog kraftig revanche ved sensommerens DM udendørs, hvor hun supplerede sin gedigne medaljesamling – to fra DM indendørs i begyndelsen af året – med yderligere to af guld. I single og i mixeddouble sammen med Christian Camradt fra Lyngby.

Internationalt var det imidlertid knapt så imponerende. Med 190 points i bagagen lå Karin Ptaszek på en beskeden plads som nummer 357 i verden, mens Monica Seles toppede listen med 2755 points. Så der var et stykke vej for den stærke HIKer, men

spørgsmålet var, om hun overhovedet var særligt interesseret i en international karriere. I hvert fald koncentrerede hun sig om de hjemlige turneringer – med sejre i Nyborg Open, Kig&Køb Cup og Hafnia Open.

Førsteholdet var tilbage i 1. division med en overbevisende sejr på 9-1 over KB II i oprykningsopgøret, mens klubbens dygtige ungdomsarbejde – ved Peter Holst, Steen Elsborg, Thomas Strøbech og Søren Lund – endnu engang bar frugt. Det kom til udtryk ved de individuelle mesterskaber for U16 og U18, der blev afholdt i HIK. De to mindste rækker spillede deres kampe i Hørsholm. HIK fik ét danmarksmesterskab og fire vicedanmarksmestre.

Nedtur for førsteholdet

Vinterens indendørstennis sluttede i påsken 1993 med danmarksmesterskaberne for de små i Ølstykke og for de store juniorer med en fin tur til Århus. Begge steder var det gode turneringer med deltagelse af mange HIKere – og med pæne resultater: Michael Andersen blev doublemester og nummer to i single (U18), Bettina Andersen (U16) og Peter Bo Selvig (U14) kom i kvartfinalen.

Vores yngste juniorer sluttede indendørsæsonen med maner. De gjorde nærmest rent bord i Hjortekær Cups mini-turnering. Da U11-rækken var færdigspillet, var det med HIKere på de fire første pladser: Bernt Johan Illum, Kasper Frahm, Simon Schmidt og Frantz Pedersen. Sejren i U13-rækken gik også til HIK ved Andreas Peter Illum.

Forårsrunden i danmarksmesterskabet for hold i 1. division lå i år både tidligt og meget komprimeret. Nærmere betegnet blev forårsrunden »klaret« 15., 20. og 22. maj. Argumentet for den komprimerede form er angiveligt, at det giver »profferne« bedre mulighed for at få de danske holdkampe overstået inden for et overskueligt tidsinterval. Da proffernes deltagelse højner niveauet og interessen for turneringen, er det et rigtigt argument. Den tidlige placering på året passer dog ikke vore danske

amatører, og da slet ikke vi HIKere, som ikke havde råd til en seriøs forberedelse i år.» (Klubbladet, juni 1993)

Der skulle spilles tre kampe: Den første »åbne« mod Hørsholm-Rungsted (Frederik Fetterlein var gået til Lyngby), den næste »solgte« til KB og den »skæbnsvangre« – point eller 2. division – mod Århus 1900. Det endte halvsådt: 4-6 mod Hørsholm-Rungsted, 1-9 mod KB og 5-5 mod århusianerne. Overlevelsesmuligheder var til stede, men var de reelle?

Sommerens lup faldt på Michael Andersen, der i begyndelsen af juli fik sølv i herredouble ved ungdoms-DM sammen med Peter Willumsen fra Roskilde, hvorefter turen gik til europamesterskaberne for juniorer. Michael havde i længere tid demonstreret klasse som doublespiller, men at det skulle række helt frem til finale og sølvmedalje, troede de færreste vel på. Sammen med Thomas Larsen fra Århus 1900 blev Michael slået knebent af det sjette-seedede tjekkiske par David Skoch og Jiri Novak 7-5, 7-6. Individuelt gik det ikke så godt for Michael, der tabte i første runde til finnen Ketola. Sommerens resultater placerede Michael som nummer 151 på juniorverdensranglisten i single.

De gode resultater fra sommerens turneringer, hvor danske spillere for en sjælden gangs skyld havde vist styrke på den internationale scene, fortsatte på hjemmefronten. Imponerende sølvmedaljer til juniorerne (U12); guld i damedouble og sølv i single til Karin Ptaszek; og sølv i mixed-double til Steen Elsborg ved DM udendørs.

Medaljer til U12 og U16

1994 blev indledt med en flot præstation af den blot attenårige HIKer Rikke H. Nielsen, som i Codan Ladies Cup ikke alene kvalificerede sig til hovedturneringen, men nåede anden runde efter spil, der var mere end lovende. Turneringen blev den unge HIKers gennembrud på seniorniveau. Også Karin Ptaszek klarede sig godt, idet hun nåede frem til kvartfinalen, hvor den senere vinder, lettiske Una Buschewitsa, blokerede for videre deltagelse.

Karin Ptaszek fortsatte storspillet foråret og sommeren igennem, hvilket resulterede i flere medaljer – hovedsageligt opnået ved stabile præstationer i double. Ved DM udendørs vandt hun damedouble sammen med Tine Scheuer-Larsen (KB). En præstation, de gentog ved DM indendørs senere på året, hvor Karin også vandt guld i mixeddouble med sin »gamle« makker Christian Camradt. Karins rejser rundt i landet – og i udlandet – gav plads til andre HIKere ved klubmesterskaberne og de øvrige, traditionelle interne turneringer: handicapturneringen, havneturneringen osv.

Førsteholdet viste god moral og acceptabel spillestyrke ved hold-DM indendørs, hvor indsatsen blev honoreret med en flot fjerdeplads. Holdet bestod af Karin Ptaszek, Rikke H. Nielsen, Peter Flintsø, Stein Ulrich, Kai Nielsen, Jes Bech Müller og Steen Elsborg. Michael Andersen havde forladt scenen til fordel for studier og tennisudvikling i Texas, USA.

For juniorernes vedkommende var der – som sædvanlig, fristes man til at sige – mange positive ting at berette: Både U12 og U16 blev københavns mestre, mens U12 vandt sølv ved DM. Truppen så således ud: Line Elvstrøm Ekner, Julie Cetti, Camilla Wollny, Frantz Pedersen, Bernt Johan Illum, Rasmus Bundgaard, Christoffer Budtz, Nicklas Hjorth og Kasper Frahm. U16 vandt flotte bronzemedaljer til Michael Christensen, Bettina Andersen, Anne Brenning, Charlotte Budtz, Kristian Küllerich, Peter Utzon, Peter Bo Selvig, Christian Mikkelsen og Rasmus Lokvig.

Da computerranglisterne tikkede ind, var der flere HIKere på centrale pladser: Karin Ptaszek (1), Rikke H. Nielsen (5), Bernt Johan Illum (1, U12) og Line Elvstrøm Ekner (2, U12). Karin var i øvrigt med til at bevare det danske damelandshold i den europæiske 2. division, blandt andet med en overraskende og imponerende sejr over Sveriges førstedame, Åsa Carlson (nummer 67 i verden). Karin rangerede cirka to hundrede pladser lavere, men vandt alligevel så sikkert som 6-4, 6-1.

Flere medaljer til de lovende unge HIKere.

Suveræne Karin Ptaszek

De fine takter fra juniorernes side fortsatte ind i 1995. Også med en række arrangementer, hvor hyggelige sociale rammer skabte basis for godt spil og gode resultater. Flere af HIKs U12-spillere gjorde det godt ved københavns mesterskaberne indendørs: Line Elvstrøm Ekner og Bernt Johan Illum vandt guld, mens Kristina Kjeldsen fik sølv.

Men der var endnu flere HIKere, der prægede turneringer og mesterskaber i københavnsområdet: Nicklas Hjorth, Anders Abildgaard og Kasper Frahm (U12); Charlotte Budtz og Andreas Peter Illum (U16); og Anne Brenting (U18). Med andre ord et fortrinligt og optimistisk udgangspunkt for DM indendørs, der resulterede i to titler til Bernt Johan Illum – i single og i double sammen med Jeppe Fauerfeldt (KB). I marts var HIK vært for tredive af landets ældste og bedste juniorer ved HIK Cup 95, desværre uden HIKere øverst på podiet. Bettina Andersen nåede til semifinalen, mens både Nina Plenov og Christian Mikkelsen kom i taberfinaler.

På seniorniveau understregede Karin

Ptaszek sin suverænitæt ved at vinde dame-single – hendes syvende DM-titel i single (den tredje indendørs) – og i damedouble på ny sammen med Tine Scheuer-Larsen (KB). Udendørssæsonen toppede med hyggelige handicap- og havneturneringer. Ved DM udendørs klarede HIKerne sig generelt meget flot. Det blev til følgende vindere: Line Elvstrøm Ekner og Bernt Johan Illum (U12), samt Karin Ptaszek i single og double.

Førsteholdet vandt 2. division og andeteholdet vandt 3. division. Førsteholdet rykkede dog ikke op i den bedste række, fordi Dansk Tennis Forbund havde oprettet en såkaldt Eliteserie med færre hold.

Et godt år for HIK, specielt bar det intensive ungdomsarbejde talrige frugter. Dygtigt ledet af blandt andre Roy Stead og Steen Elsborg, der havde evnet at bringe de stolte HIK-traditioner videre med masser af spændende initiativer, veltilrettelagte tennissessioner, flere forskellige turneringer osv. Alene søgningen til ungdomsafdelingen talte sit tydelige sprog: Stigningen i medlemstallet i afdelingen havde været på hele femten procent.

Midtvejs i halvfemserne var det let at slå fast, at klubben var – og længe havde været – den dominerende inden for ungdomstennis. Kunne det også smitte af på seniorniveau? Håbet var lysegrønt.

Tennisskolen tiltrækker nye medlemmer

En vigtig forudsætning for den store tilgang til klubbens ungdomsafdeling – juniorafdelingen var den største i landet – var Tennisskolen med dens brogede buket af aktiviteter. Kompetent og inspireret ledet af trænerne Roy Stead og Steen Elsborg, men især organiseret, tilrettelagt og dagligt styret af Birgit Hoffmeyer, hvis indsats var uvurderlig.

På den baggrund var det lidt trist at konstatere, at flere af de unge i marts 1996 var gledet ned på ranglisterne: Line Elvstrøm Ekner til nummer seks og Bernt Johan Illum til nummer tre (U14), dog med plastre på såret, idet begge blev udtaget til landsholdet. Der var også ganske få HIKere i top ti i de øvrige rækker: Jacob

Lund-Andersen (8, U12) og Christian Mikkelsen (9, U18). Hos seniorerne lå Karin Ptaszek på en stabil førsteplads, mens Rikke H. Nielsen befandt sig én plads fra top ti.

Bernt Johan Illum vandt Ekstra Bladets Tennis Cup og meget overbevisende DM for U14. Det var resultater, der bragte ham op på ranglistens andenplads ved sommerens slutning. Ved årets udgang kunne man konstatere, at klubbens U12-, U14- og U18-hold havde vundet deres respektive rækker, mens alle KTU-holdene for seniorer var rykket op. Flotte og opløftende resultater.

Satsning på egen avl

I begyndelsen af 1997 sagde Roy Stead farvel til chefrænerjobbet, men fortsatte som privat træner. Han kunne se tilbage på et frodigt samarbejde med ledere, bestyrelse, øvrige trænere og ikke mindst en horde af ungdomsspillere, der – for mange af spillernes vedkommende – havde krydret den kompetente træningsindsats med mange flotte titler.

På generalforsamlingen i marts slog tennisformanden, Frederik Ipsen, fast, at det var tennisafdelingens intention, at »første-holdet skulle udgå fra egen avl, derfor den store satsning på ungdomsafdelingen».

HIK måtte også sige farvel til Karin Ptaszek, som havde fået et fireårigt legat til studier ved Brigham Young University på Hawaii. Parallelt med studierne skulle Karin spille på det lokale campushold, der lå pænt placeret inden for universitetstennis i USA. På den måde kunne hun holde sig i form og – med kærkommen hjælp fra et par sponsorer – assistere sin »gamle« klub i de vigtigste kampe i Eliteserien. HIK var efter nogle års fravær tilbage i landets bedste tennisrække, hvor holdet skulle kæmpe med fem andre klubber om mesterskab og medaljer.

Holdet var flot besat med den nyindmeldte, tidligere danmarksmester, Thomas Sørensen, Dean Pedersen, der også var ungdomstræner, den fra USA hjemvendte Michael Andersen, Stein Ulrich og Michael

HIKs danske mestre i ungdomstennis. Fra venstre: Bernt Johan Illum, Peter Rønne Christiansen, Anders Albertsen, Maria Frahm, Line Elvstrøm Ekner, Jakob Lund-Andersen og Nicklas Hjorth.

Wejp-Olsen. De skulle bringe klubben tilbage til toppen af dansk tennis. På kvindesiden skulle Karin Ptaszek assisteres af Tine H. Petersen og Fie Astrup.

At klubbens ungdomsafdeling stod i fuldt flor var påskens DM et levende bevis på. HIK stillede op med hele 38 deltagere i de fire årgangskategorier, men specielt to spillere markerede sig (igen) med fremragende tennis og suveræne resultater: Line Elvstrøm Ekner og Bernt Johan Illum blev begge dobbelte mestre (single og double). Præstationer, der naturligvis bragte dem tilbage som ettere på ranglisterne for U14. Efter flere exitter kunne HIK heldigvis sige goddag og velkommen til den meget talentfulde, sekstenårige Jakob Paulsen fra Nykøbing Falster. Ungdomsspiller ifølge dåbsattesten, men alligevel en ung mand, der kunne pruste eliteseniorene hedt i nakken.

Ved DM udendørs var det igen Line Elvstrøm Ekner og Bernt Johan Illum, som suverænt satte sig på titlerne: Line blev denne gang tredobbelt mester, mens Bernt – på grund af en skade – »kun« vandt to titler (drenge-double og mixed-double). Også Jakob Paulsen trak med en mindre skade, men nåede finalen i U16, hvor han tabte i en tæt tresætsmatch.

For førsteholdet blev elite-tilværelsen

kort og krampagtig, selv om de to eksil-HIKere, Karin Ptaszek og Michael Andersen, fightede ihærdigt for deres gamle klub. Dukkerten var en realitet, og holdet rykkede ned i 1. division. Michael Andersen valgte efterfølgende at skifte klub.

Men generationsskiftet var i virkeligheden allerede ved at slå igennem. Ideen med at producere førsteholdsspillere fra egne rækker viste sig pludselig at holde stik, men sikkert tidligere end man havde regnet med. Ved et uofficielt klubmesterskab slog fjortenårige Bernt Johan Illum seniorspilleren Michael Wejp-Olsen. Det første spæde tegn på, at fødekæden fra ungdomsafdeling til seniorniveau nu for alvor hang sammen og kunne bære ud over det blot lovende og talentfulde.

Ved et andet uofficielt mesterskab, Gentofte-mesterskabet, var der også overvældende HIK-dominans, mens sommerens top præstation blev U14-holdets DM-titel. Truppen bestod af Bernt Johan Illum, Nicklas Hjorth, Jakob Lund Andersen, Anders Albertsen, Peter Rønne Christiansen, Line Elvstrøm Ekner og Maria Frahm.

Ni danmarksmestre på rådhuset

»Talentmassen sprudler i HIK-ungdomstennis.« Klubbladet fra marts 1998 flød over

HIKs danmarksmestre for U14. Fra højre: Jakob Lund-Andersen, Peter Rønne Christiansen, Anders Abildgaard, Maria Frahm, Nicklas Hjorth, Bernt Johan Illum og Line Elvstrøm Ekner.

med superlativer til den unge garde. Ikke alene »de etablerede stjerner«, som der stod, men også de nye københavnsmestre Marek Polczynski (U18), Alexander Christensen (U12) og den sejrsvante Bernt Johan Illum (U16). Endvidere var der finalepladser – og sølvmedaljer – til Cecilie Hoffmeyer (U16), Charlotte Blomberg og Marcus Liberski (U12). Der var afbud fra suveræne Line Elvstrøm Ekner.

Den 18. marts blev HIKs danske mestre inviteret til den årlige festivitás på Gentofte Rådhus, hvor borgmesteren lykønskede på det hjerteligste. Klubben kunne fremvise hele ni danmarksmestre, og otte af dem takkede ja til invitationen (Karin Ptaszek blev på Hawaii). Bernt Johan Illum, Line Elvstrøm Ekner og Jakob Paulsen havde vundet individuelle mesterskaber, mens Nicklas Hjorth, Jacob Lund-Andersen, Anders Albertsen, Peter Rønne Christiansen og Maria Frahm var mestre i U14 for hold.

Et par dage senere, den 22. marts, spillede førsteholdet den afgørende oprykningsmatch til Elitedivisionen i DM indendørs for hold. En kamp, HIK skulle vinde 4-2 – og vandt med netop disse cifre. Kampen stod helt i familien Elvstrøms tegn: fjortenårige Line udraderede sin langt ældre modstander, mens tilbagevendte Lars med sine 49 år, sin garvede tennis og sin snedige læsning af sin unge opponent helt og aldeles pillede ham fra hinanden. HIK-

holdet – med et aldersspænd fra fjorten til næsten halvtreds år – var tilbage i den fineste række. Var der mon nogen, der spekulerede på, om halvfjerdsårige Torben Ulrich ville indgå i truppen næste gang?

Indendørssæsonen sluttede – ikke overraskende – med toppræstationer af Line Elvstrøm Ekner og Bernt Johan Illum, der begge blev mestre ved DM indendørs. Bernt med to guldmedaljer (i single og double) og Line i single (og sølv i pige-double).

Forårssæsonens computerberegnete rangliste havde seks HIKere i top ti i de forskellige kategorier. Karin Ptaszek og Bernt Johan Illum (U16) var begge nummer ét. Karin forlod i øvrigt klubben ved sommerens start for at spille for Lyngby.

For førsteholdets vedkommende satsede man på at gentage succesen fra indendørs-sæsonen, hvor det var lykkedes at komme i Elitedivisionen, men med et afbudsramt hold endte den afgørende kamp på udebane mod Århus 1900 ikke overraskende med århusiansk sejr. HIK skulle fortsætte i den sekundære række.

Ved sommerens junior DM udendørs kunne de unge ikke helt holde kadencen fra tidligere, selv om søstrene Line og Marie Elvstrøm Ekner gjorde det godt: Guld til Line og Bernt Johan Illum i mixed-double og sølv til Line i single (U16), mens Marie fik sølv i pigedouble (U12).

Efter Karin Ptaszeks farvel til HIK var der ingen medaljer til klubben ved 1998-udgaven af de danske seniormesterskaber udendørs. Sæsonen sluttede med førsteholdet i 1. division og andeholdet i 2. division Øst. Årets afsluttende fokus hvilede på to inkarnerede HIKere: Birgit Hoffmeyer for hendes enestående arbejde med Tennisskolen og Merete Hoff for hendes ukuelige engagement i og arbejde med breddeaktiviteterne.

HIKs to lysende stjerner

Blot tre HIKere befandt sig i top ti, da ranglisterne i slutningen af januar 1999 blev offentliggjort: Line Elvstrøm Ekner og Bernt Johan Illum var begge nummer ét

(U16), Carl Christian Illum (en ny Illum på vej!) nummer otte (U12), mens Thomas Sørensen indtog en placering som nummer femten blandt seniorerne. Line Elvstrøm Ekner var også på seniorlisten som nummer elleve.

Både Line og Bernt Johan klarede sig flot ved junior DM udendørs, idet de skaffede klubben fire nye pokaler. Forinden havde de deltaget ved europamesterskaberne i England. Helt i overensstemmelse med klubledelsens strategi om ikke at købe spillere udefra, men at forme, dyrke og styrke poderne primært med Tennisskolen som katapult og »rugkasse« lød der klare og utvetydige ønsker fra sidelinjen om, at »de to stjerner« skulle blive i klubben. Ingen tvivl om de to unge HIKeres kapacitet og potentiale. Bernt Johan Illum havde ved flere lejligheder vist, at han kunne hamle op med de bedste i førsteholdstruppen, og Line havde ved DM udendørs for seniorer spillet sig frem til semifinalen, hvor hun tabte til den senere vinder, Charlotte Aagaard.

Det var meget længe siden – vel ikke siden Jørgen Ulrich og Søren Højbergs juniortid i de tidlige halvtredserne – at HIK har haft juniorer, der kunne blande sig med de bedste seniorer. På den baggrund er der jo det klareste lys forude – hvis altså Line og Bernt bliver i klubben.

Men kan man ved indgangen til det ny årtusinde overhovedet tillade sig denne smukke og ret enestående drøm: at spillere fra egen boldgade skal fortsætte i deres gamle klub? Med de enorme summer, der florerer? Med alle sponsorater, fristelser, goder, side- og biindtægter?

I august sagde klubben velkommen til den nye ungdomstræner Jens-Erik Hinche- li, der – sammen med den erfarne Dean Pedersen – skulle fortsætte det ambitiøse arbejde med juniorerne. Af de traditionelle turneringer bør Høstturneringen 1999 nævnes, idet den maskerede sig som en »speciel event«. Det specielle var en særlig, portugisisk vinkel på begivenhederne med efterfølgende fest, portugisisk rødvin og lodtrækning om en rejse til – Portugal.

Tennisudvalget inviterede i februar til midnatsturnering, hvor kravet til deltagerne var, at de skulle være iført nattøj for at kunne deltage. Susanne Mårtensson og Wendy Cohn er klar til kamp.

I anledning af klubbens 100 års jubilæum afholdt tennisafdelingen i juni måned en turnering, hvor spillerne skulle bære tennistøj fra »gamle« dage samt spille med træketchere.

HIK i Eliteserien

På det sportslige plan lykkedes det i år 2000 (endeligt) for førsteholdet at kvalificere sig til Eliteserien, hvor landets seks bedste klubber hører til. Og hvorfor skulle

U12 danmarksmestre.

HIK ikke kunne etablere sig der? Det solide og dygtige arbejde i juniorafdelingen, som førsteholdet skal lukrere på i fremtiden, gav flere flotte resultater til juniorerne: U12-holdet blev danmarksmester, mens U14-holdet fik bronze.

Der er et betydeligt spring fra ungdomsrækkerne til den krævende og opslidende seniortennis, men HIK har gang på gang – faktisk siden de gyldne år i halvtredserne – bevist, at klubben kan skabe dygtige seniorspillere af klubbens unge talenter. Line Elvstrøm Eknér og Bernt Johan Illum er de seneste, der skal vise, hvor langt talentet, fliden og gejsten rækker.

År 2000 blev året, hvor nye byggeplaner så dagens lys: Klubben sagde efter sæsonen farvel til banerne på Phistersvej og arbejdede med et nyt, spændende anlæg på hjørnet af Hartmannsvej og Bregnegårdsvej ved Messiaskirken gik i gang.

Venskabskampe

Udenlandske klubber

HIKs tenniselite har prøvet kræfter med svensk elite allerede i trediverne og norsk elite allerede fra fyrrerne. I trediverne spillede HIK mod Malmö Tennisklub. Da Malmö TK blev spaltet op i to klubber – en eliteklub kaldet Bellevue og en breddeklub – fortsatte HIK samarbejdet med Bellevue, indtil krigen brød ud. Krigen forhindrede ikke den daværende tennisformand, Einer Ulrich, i at indgå en aftale i 1941 om årligt tilbagevendende holdkampe mod Stockholms Almänna Lawn Tennis Klub.

Den første holdkamp blev spillet i Hellerup i 1941, men kunne så først genoptages, da krigen var forbi. Allerede i august 1945 startede et tilsvarende samarbejde med Oslo Tennis Klub. I 1946 kom så henvendelsen fra All England – klubben, som resulterede i Gregory Cup.

Sammen med Birte Bruun tog Einer Ulrich også initiativ til en årlig match mod Bremen TV. Matchen strakte sig over en weekend og bestod fortrinsvis af singler,

hvor elitespillerne var suppleret med de næstbedste. Kampene mod Bremen TV blev spillet helt op til slutningen af firserne.

Af andre venskabskampe kan nævnes kampene mod TV Musketiers, som var en sammenslutning for nogle af de bedste spillere fra de mest betydningsfulde klubber i Holland. Kampene mod den hollandske elite fandt sted i halvfjerdserne og ebbede ud i begyndelsen af firserne. Den eneste faste venskabskamp i elitegruppen i dag er Gregory Cup, som til gengæld stadig er en stor oplevelse for HIKerne at deltage i.

På juniorsiden har der været samarbejde med andre klubber langs Øresund. I den periode, hvor Thorkil Nyholm var formand for juniorafdelingen, var der et opsving i dette samarbejde. På tennisfronten var man tidligt ude med etableringen af Ørestaden, idet disse juniormatcher blev kaldt Ørestads-matcherne.

I 1988 arrangerede tennisudvalget en klubkamp i Sverige med Båstad Tennisklub. Her gøres klar til afgang.

Gregory Cup på Wimbledon's anlæg i halvtredserne: På billedet ses blandt andre Søren Højberg (nummer fem fra venstre, øverst), Jørgen Hegn (nummer seks fra venstre, øverst) og Poul Dehlholm (nummer to fra venstre i midten).

Også på breddesiden har man koncentreret sig om det nærmeste udland. Der er spillet kampe mod blandt andre Borås, Båstad-Malen, Göteborg og Malmö «Kronprinsen» – med Torsten Johansson på modstandernes hold.

Danske klubber

Siden 1929 er der blevet spillet faste årlige klubkampe mod KB. I 1933 blev der suppleret med en årlig klubkamp mod B 93, og siden 1940 også med Odense Boldklub. Året efter kom Aalborg og Næstved til. Disse matcher eksisterer ikke mere. Også matchen mod ALTS «Sandgraven» i Århus, som kom til adskillige år senere, er hørt op. Det skyldes vel nok, at divisionsholdene har taget over, således at sommeren – og til dels også vinteren – er fyldt op med holdkampe, som indgår i danmarksmesterskaberne for hold. Op til 1967 blev der spillet mellem udvalgte hold fra de enkelte unioner om DLTFs træningspokaler, senere

kaldt Vagn Jacobsen-pokalerne. Men det var først i 1967, at divisionskampene for klubhold blev etableret.

På juniorsiden spillede man en triangelmatch mellem HIK, KB og B 93 allerede fra 1935. Man spillede om Succes-pokalen. Det var slikfirmaet Galle & Jessen, som udsatte pokalen. Den kom til at hedde Succes-pokalen, fordi Galle & Jessen solgte chokolade under navnet Succes Chokolade. Fra 1939 til 1943 spillede HIKs juniorer også mod SIFs juniorer om Läkerol pokalen. Succes-pokalen blev spillet i hvert fald i tredive år og nok også længere. Også på juniorsiden blev venskabskampene erstattet af kampe om et danmarksmesterskab for hold. I dag er det så udbygget med holdmesterskaber for hver af juniorklasserne: U12, U14, U16 og U18.

I en storklub som HIK er antallet af breddearrangementer på tværs af klubskellene utallige, men et enkelt eksempel skal nu nævnes. KB har gennem årene været HIKs rival som den stærkeste københavnerklub. Det måtte naturligvis give anledning til styrkeprøver. Det resulterede

Gregory Cup-mandskaberne fra halvfjerdserne: På billedet ses blandt andre fra venstre (øverste række): Henning Fuchs (nr. 5), Michael Bernhoft (6) og nederst: Jørgen Ulrich (1), Claus Storm Pallesen (2), Carsten Hauch (3), Peter Uldall (5) og Ross Jones (7).

blandt andet i, at der i løbet af halvfjerds-erne blev spillet en årlig holdkamp kaldet 100 mod 100. Det var 100 singler – 75 herresingler og 25 damesingler – der alle blev spillet på én og samme dag med en kæmpefest samme aften.

Gregory Cup

»For The Love Of The Game And The Friendship Between Peoples«

Gregory Cup har bestået siden 1946 som en klubkamp mellem All England Lawn Tennis Club (Wimbledon) og HIK. Ideen blev skabt for cirka tres år siden af to landsholdsspillere og gode venner: englænderen Colin Gregory og Einer Ulrich. De kendte hinanden fra landskampe før krigen og var enige om, at når tiden tillod det, skulle deres venskab videreføres af deres elskede klubber. Allerede i 1947 udvidede man klubkampen til at omfatte Kungliga Klubben i Stockholm, og fra 1953 kom også Oslo Tennis Klub med i samarbejdet. Oslo Tennis Klub måtte dog forlade samarbejdet allerede i 1962, fordi omkost-

ningerne blev for store, når man skulle have hjemmebane og være vært for så mange mennesker.

Efter grundlæggernes død blev matchen videreført af Dr. Ian Gregory (Colins søn), Lasse Ölander og Jørgen Ulrich. I 1983 moderniserede man ideen, så også pigerne kunne være med. Oplægget er i dag, at der skal være to gode tennismænd, én over 35 og én over 45. Der skal også være to piger, gerne en ung og en »gammel« (over tredive), men det lykkes sjældent for nogen af holdene. Der spilles fire herresingler, to damesingler, to herredouble og en damedouble over to dage.

»The Wooden Spoon« er præmien for at blive taber. Skeen bærer klubbernes emblemer og årstal, hvor de har tabt. For øvrigt en idé skabt af Ove Bengtsson, Sveriges store Davis Cup-spiller.

Gregory Cup har en klar tennismæssig kvalitet. Forrygende tennis med indædt fight og med en tydelig social ide med smil (ja, det findes endnu) på banen og en god øl sammen efter slaget. Det er det, der er ideen. »For The Love Of The Game And

The Friendship Between Peoples« er inskriptionen på den klassiske pokal, der spilles om.

Alle HIKs stærkeste spillere gennem tiderne har spillet Gregory Cup: Einer Ulrich, Per Thielsen, Arne Velschow Rasmussen, Helge Plougman, Kaj Bjørn Hansen, Poul Dehlholm, Leif Truelsen, Torben Ulrich, Jørgen Ulrich, Søren Højberg, Poul Horneman, Carsten Hauch, Claus Storm Pallesen, Lars Elvstrøm, Stein Ulrich, Jes Bech Müller, Peter Knap, Carsten Gregers, Henning Fuchs, Kai Nielsen, Jens Hertz... ja, man kunne blive ved. Da pigerne kom med, var det spillere som Anne Meyer, Lene Bering, Tanna Elvar Jørgensen, Karin Ptaszek, Fie Astrup, Tine H. Petersen...

Det var absolut nødvendigt at stille op i stærkeste opstilling, for svenskerne er mødt frem med landsholdsspillere som Marcus Wallenberg, Torsten Johansson, Ulf Schmidt, Lundquist, Ölander, Stockenberg. Englænderne mødte frem med Gregory, Hughes, Paish, Mottram, Billy Knight, Bobby Wilson, Roger Taylor og mange andre.

I London er de sociale – og selvfølgelig også de tennismæssige – arrangementer fantastiske. Dejlige hoteller, musicals, store middage på Savoy osv. All England Lawn Tennis Club *har* mange penge, og det kan HIK selvfølgelig ikke hamle op med – og skal det bestemt heller ikke! Hos os bør vores tennisvenner privat hos nye og gamle Gregory Cup-spillere, som synes, at de har modtaget så meget ved at være med i turneringen, at de gerne åbner deres hjem.

Sjove historier? Ja, dem er der masser af! Et år, hvor vi havde hjemmekamp på Hartmannsvej, skulle der som sædvanligt startes med singlerne klokken elleve søndag. HIKs kaptajn, Claus Storm Pallesen, havde stort besvær med at overtale Torben Ulrich til at spille *så* tidligt.

»Jeg kan ikke spille før klokken tolv,« sagde Torben.

»Jamen, skal du da noget andet,« spurgte Claus.

»Næh, men jeg kan ikke spille før klokken tolv.«

Efter en lang palaver lykkedes det dog Claus at overtale Torben til at komme klokken elleve. Han skulle spille mod den svenske Davis Cup-spiller Staffan Stocckenberg. Torben tabte første sæt 6-0 og kom hurtigt bagud 5-1 i andet, men så ringede Messias Kirkens klokker: Klokken var tolv. Torben begyndte pludselig at spille op til sit bedste, tog tretten partier i træk og vandt kampen!

»Jeg sagde jo, at jeg ikke kunne spille før tolv,« sagde Torben.

HIK er en af de eneste klubber i verden, der har så tæt et klubsamarbejde med All England Lawn Tennis Club og Kungliga Klubben, til stor glæde for spillerne og til stor ære for HIK med de stolte tennistraditioner. Lad os håbe, at det fortsætter mange år fremover.

Veterantennis i HIK

En sand succeshistorie

I 1997 fejrede Danske Tennis Veteraner (DTV) deres 25-års jubilæum – en fødselsdag, som blev fejret ved flere lejligheder. Søren Højberg skrev om fødselaren:

»Under beskedne forhold blev DTV dannet ved et møde i HIK 26. april 1972. Der var knapt fyre deltagere, og ildsjælen bag foreningen – farverige Mogens Ebbe – blev selvfølgelig præsident. Ebbe har formodentlig været en af de meget få, der havde fantasi til at forestille sig, at DTV i år – under megen festivitas – kan fejre sit 25-års jubilæum med langt over 500 medlemmer.

Foreningen er fuldt medlem af Dansk Tennis Forbund, men med egne love, ledelse og økonomi. Allerede i stiftelsesåret 1972 blev der spillet i syv rækker. Nu udskrives medlemskaberne i 23 rækker fra fyre år for damerne og 45 år for herrerne til rækker for dem over 75. Det Internationale Tennisforbund afholder hvert år turneringer for veteranlandshold i de offici-

elle aldersklasser. Spillestederne varierer mellem Europa, USA og Australien. DTV har med mellemrum sendt hold til disse turneringer.»

HIK har i alle årene – også i tiden efter jubilæet – produceret en meget lang og meget imponerende række af veteranmestere i alle kategorier, både individuelt og for hold. HIK har også gjort sig bemærket, når det gjaldt de særlige fighter- og fairplaypokaler. De garvede HIKere har gennem årene sat sig på flere end 190 titler, og derfor er det svært at fremhæve specielle profiler frem for andre. Alligevel må et par stykker nævnes, idet Gertrud Horneman deltog fra veteranmesterskabernes start i 1972 og helt frem til 1998. Igennem de 26 år hun var med, hjemførte hun mere end tyve mesterskaber til HIK. Også Poul Horneman, Helge Behrndt, Edvard Madsen, Poul Dehlholm, Tove Wagner Smitt, Merete Hoff, Bjørn Bech, Lars Elvstrøm, Henning Fuchs og Birgit Hoffmeyer, hvoraf de tre sidstnævnte er

Vinder af veteran DM for hold i 1997: Jens Hertz, Bent Ingevoild, Dorte Ekner, Birgitte Hermansen, Henning Fuchs, Birgit Hoffmeyer og Bjørn Bech.

blevet tredobbelte mestre ved flere lejligheder, bør nævnes.

Et imponerende kapitel, der helt sikkert ikke er færdigskrevet. At HIKs veteraner også i det ny årtusinde vil sætte deres præg på mesterskaberne, er hævet over enhver tvivl. Og endnu et bevis på, at tennisspillet med glæde, fightingspirit, entusiasme og i fairplayånd kan dyrkes gennem hele livet.

HIKere på veteranlandsholdet

«HIK har været repræsenteret i veteranennis på verdensplan,» stod der i klubbladet i oktober 1983. Danske Tennis Veteraner sendte i august 1983 et hold til deltagelse i Doubler Cup (veteranernes Davis Cup) for aldersgruppen 45-55 år og Austria Cup for

aldersgruppen 55-65 år. I gruppen 45-55 år deltog de tre HIKere Søren Højberg (spilende kaptajn), Torben Ulrich (bosat i Los Angeles) og Jørgen Ulrich. I gruppen 55-65 år deltog HIKerne Edvard Madsen og Leif Truelsen. Tennismæssigt klarede de unge sig bedst, blandt andet spillede Torben fremragende. Holdet nåede semifinalen, men måtte se sig slået 2-1 af USA, som også vandt finalen (der spilles to singler og en double i Double Cup). I Austria Cup klarede de ældre sig mindre godt, da de trak de stærke italienere, hvis first string var den navnkundige Giuseppe Merlo, som Edvard Madsen fik ørerne i maskinen hos. Han klarede sig dog med kun at få æg i det ene sæt.

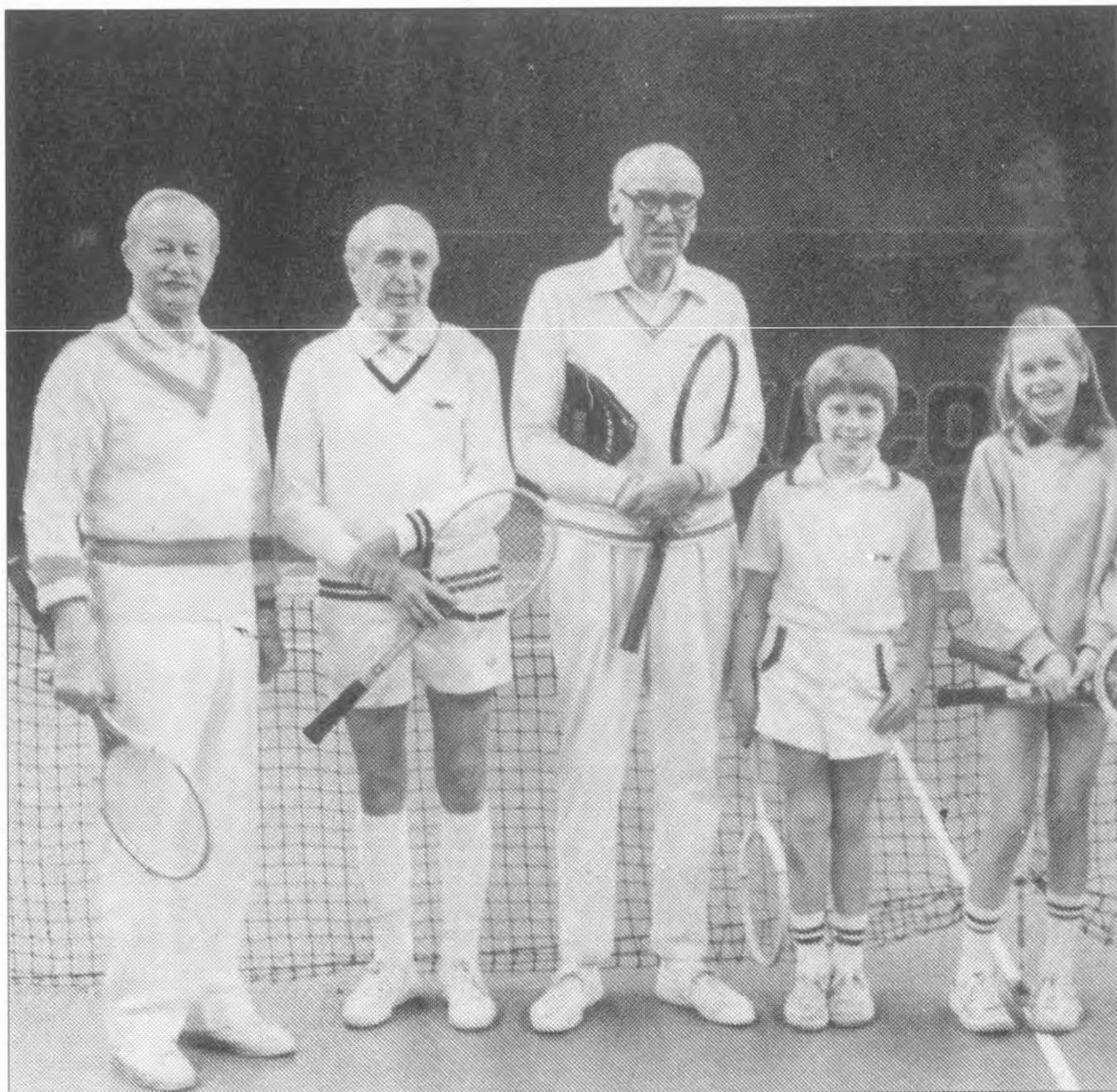
HIK Tennis Oldboys

HIK Tennis Oldboys daterer sig tilbage til midten af trediverne. Da tennishallen på Hartmannsvej stod færdig i 1936, gik baneudlejningen meget trægt, og en kreds af tennisveteraner besluttede at støtte klubben ved at tegne et antal baner torsdag aften. Dette udmøntede sig snart i dannelsen af Oldboys Foreningen. Denne start er årsagen til, at foreningens hovedaktiviteter ligger i vinterhalvåret, i modsætning til andre klubbers tennis oldboys-afdelinger, som er baseret på udendørsspil.

Foreningen har i dag cirka tres aktive og tyve passive medlemmer. De fleste medlemmer har 35-55 års medlemskab i HIK, og gennemsnitsalderen er tres år. De passive medlemmer er blandt andre tidligere

topspillere, som endnu ikke er «modne» til motionsspil, og tidligere motionsspillere, der ikke mere klarer at gå på banen, men glæder sig ved samvær med vennerne ved de selskabelige arrangementer i årets løb.

I sommerhalvåret spilles der en gang om ugen på banerne i Havnen. Nye medlemmer optages i takt med medlemsafgangen, og medlemsantallet er begrænset af det antal indendørsbaner, som Oldboys Foreningen kan leje. Aldersgrænsen er 45 år. HIK Tennis Oldboys ledes af en bestyrelse på fem mand. Erik Henning Jensen, som bestred formandsposten i sytten år indtil 1988, er foreningens æresmedlem.

Oldboys med ungdom i 1981. Fra venstre: Erik Henning Jensen, Carl Malling, G. Kofoed, Martin Dahl og Kamilla Følting.

Torben Ulrich

Det er blevet sagt om Torben Ulrich – født i 1928 – at han var verdens bedste tennisspiller, men ikke den stærkeste. Det skyldes måske, at han er et sammensat menneske, eller for den sags skyld et musik, kunstnerisk menneske – en følsom kunstner, der ikke besidder fighterens indædte vilje til at sætte sig ud over det legende og det æstetisk raffinerede. Torben Ulrichs leg med den lille bold skulle være show og sjov, filosofi og fjant, æstetik og ægte boldglæde:

«I gamle dage prøvede jeg at kombinere lidt boldspil, lidt skriveri, lidt musik og lidt damer og andre ting. De havde hver deres lille sfære. I de senere år (omkring 1980, red.) har buddhismen været så rummelig, at den har kunnet være helheden. Det er svært at forklare det med helheden.

Tibetansk buddhisme er for mig en fortløbende proces, der bygger på at gøre kål på jegets forhindringer. Det arbejder jeg også med i boldspillet, således, at der ikke kommer et filter mellem bolden og slaget, at der ikke er noget jeg, der vil vinde og være verdensmester.»

Tydeligere kan det næppe formuleres: når egoet, jeget, elimineres træder andre kræfter i karakter. Fokus lægges ikke på den vundne matchbold, men på matchens helhed af smuk, ekvilibristisk holdperformance – et gennemlevet samvær med ketsjer, bold, net, bane, modstander, medspiller: en harmonisk nærmest sanselig, i hvert fald kærlig, demonstration inden for den tid, en tenniskamp måtte vare.

Med en sådan livsfilosofisk attitude til sit tennisspil – det ægte talents suveræne ret til at definere reglerne – er det ikke underligt, at der knytter sig mange historier til Torben Ulrichs tenniskarriere:

Da kirkeuret i nærheden slog tre lørdag eftermiddag 30. juli 1966, gik Torben frem til nettet og sagde tak for kampen til Carl Edward Hedelund, skønt Torben førte 6-2, 1-0 og 40-15 i DM-semifinalen i tennis på

KBs anlæg på Frederiksberg. Han havde ikke tid til mere og scratchede, for han ville nemlig ind at se VM-finalen i fodbold mellem England og Tyskland i fjernsynet.

«The hippy happy Dane,» som amerikanerne kaldte ham, længe før blomsterbørnene oplevede deres livs sommer i 1968. Han var en provo af den venligste kaliber, en bohème og mild revolutionær, der satte amatørhykleriet i relief ved at skrive professionel kontrakt for et beløb på mellem tretten og sytten øre.

Venstrehåndsgeniet repræsenterede Danmark i mere end 100 Davis Cup-kampe, var i absolut europæisk topklasse både i single og double – nummer otte på europaranglisten i 1954 – King's Cup-vinder, fransk indendørsmester og verdens mest vindende veteran.

Torben Ulrich har i mange år boet i Seattle, USA, men har stadig nærkontakt til sit gamle fædreland ved at levere artikler til Information og medvirke i indslag i Danmarks Radio – hovedsageligt om sin store interesse: jazzmusikken.

Multikunstneren har også instrueret film og dyrket billedkunst – naturligvis på sin helt egen manér med malingindsmurte tennisbolde og sjippetov som væsentligste værktøj. Ketsjeren som pen, pensel og livsnødvendig følgesvend.

Fodbold

1950 - 2000

At være HIK-fodboldspiller er en alsidig tilværelse. Her aktivitet på lejrskolen i Klitgården.

Fodbold – ungdom

1950'erne

Fodboldklubbernes – også HIKs – store udfordring i halvtredserne var at tage imod de meget store årgange født i den sidste del af besættelsestiden. Ved indgangen til halvtredserne var det fortsat god latin, at man først tænkte på at spille fodbold i klub, fra man var ti år eller ældre. Skulle man starte tidligere – og det var der også dengang mange, der gerne ville – så skulle man søge at krybe uden om det strikse regelsæt. Tænke kreativt og opnå dispensation. Og her hjalp det gevaldigt at have forbindelserne i orden. En eller flere storebrødre eller andre nære familiemedlemmer, der spillede i HIK forvejen eller en far, der var tennismedlem. I løbet af tiåret blev det dog mere og mere almindeligt at starte før det tiende år. Denne trang til at bryde grænser er vedblevet med at hæfte sig til denne generation af fodboldspillere.

Det er de samme spillere, der senere som fyrre-halvtredsårige og endnu ældre har formået at få gang i Veteran-, Superveteran-, Masters- og Supermasters-fodbolden i firserne og halvfemserne, og som den første generation har gjort fodbold til en livslang idræt for sig selv og deres efterfølgere.

HIK var gennem halvtredserne en stor københavnsk forstadsklub, med voldsom pladsmangel både inde og ude. Måden, det tackledes på, var gennem en stram planlægning og meget faste strukturer. I HIK vidste man præcis, hvad der ventede en de kommende år af ens fodboldkarriere. Der var et fasttømret skema for, hvornår de enkelte afdelinger skulle træne: Sandkasse og lilleputter mandag og lørdag eftermiddag, drenge onsdag og fredag eftermiddag, junior tirsdag og torsdag eftermiddag. Og eftermiddagstræning betød klokken halv fire til seks. Ynglingene trænede onsdag og fredag aften –

HIKs første officielle veteranhold, selvfølgelig med Jørn König som holdleder. Spillerne er Otto Dalby Rasmussen, Erik Petersen, Hans Christian Kopp, Ole Petri, Keld Miltoft, Anders Hey, Ib Mogensen, Lelf Hansen, Jørgen Silcowitz, Alex Krivaa og Bjarne Lundberg. Mange af dem var ungdomsspillere i HIK i halvtredserne.

efter klokken seks. Det kunne man roligt planlægge sit øvrige liv efter – det blev der ikke røkket ved.

Bernhard »Bette« Ginsborg var den meget myndige ungdomsinspektør, der gennem halvtredserne stod som garant for, at der var og blev sat orden i tingene. En virkelig markant personlighed, der på en og samme tid forenede kunsten at være den ubestridte – og sikkert ikke altid lige vellidte, men altid respekterede – leder og en fremragende strateg. På en gang lidt utilnærmelig og imponerende god til både at udpege talenterne blandt de mange drenge, der meldte sig i HIK, og til at hente trænere til udefra. Han kunne sikre HIK vitalitet og inspiration og på sin egen facon være med til at forene HIK-tradition med visioner.

Stram disciplin og meget faste rammer kunne gøre meget, men det stod mere og mere klart, at det gamle klubhus ikke alene kunne klare at huse de stadigt flere ungdomsspillere. Der var kun ét omklædningsrum, som ungdommen skulle dele med seniorerne, og badning var et helt kapitel for sig. Gasvandvarmeren havde meget svært ved at følge med og brød ofte sammen. Fodsvampsepidemier havde kronede dage, når alle de unge skulle benytte samme træbadesandaler, som stod i reolen. Tanken om at udvide havde været fremme før, uden at det var blevet til noget, men

til sidst blev presset så stort, at der måtte ske noget.

Ved siden af klubhuset regerede opsynsmand William Hansen i sit træskur, hvor man for et beskedent beløb kunne få banket læderknopperne på plads i sine fodboldstøvler. Træskuret måtte i 1958 lade livet for at give plads til to sidepavilloner med omklædningsrum for henholdsvis fodbold og tennis. For fodboldungdom betød det, at man nu fik sit helt eget omklædningsrum med baderum. Ironisk nok faldt det i tid sammen med, at inspektørparret Hansen takkede af efter 37 års virke. Det havde nok også været for meget at forlange, at Hansens skulle kunne finde sig til rette i denne nymodens luksus.

Godt med genbrug

Fodboldstøvler var på den tid noget, man virkelig passede på. De gik gerne i arv fra storebror til lillebror, til en yngre fætter eller til en bekendt lidt længere nede ad vejen. Tingene skulle bruges helt op. Det var vigtigere, end om de passede til éns fødder. Derfor reparerede man dem næsten for enhver pris. Det krævede fagmænd, og det Hansen ikke kunne klare, gik man til Svend Aage Mortensen med. Svend Aage Mortensen med øgenavnet »Kniven«, fra sine mange kampe på HIKs førstehold i trediverne, blev i halvtredserne HIKs skomager i Skanderborggade. En anden kær ting var det broderede HIK-mærke, der kunne genbruges fra den ene hvide trøje eller aflagte skjorte til den næste. Det blev sat fast med tryklåse – noget der kunne mærkes, når den hårde læderkugle – og især dens snøre – ramte lige i brystets venstre side.

HIKs ungdomshold kæmpede for livet i halvtredserne. HIK var med i de københavnske A-rækker – men havnede meget ofte på de sidste pladser. Der var dog undtagelser. Ikke mindst fordi det lykkedes Bernhard Ginsborg at knytte fremragende trænere som Fremeren Knud Larsen til HIKs ungdomshold. Et højdepunkt var deltagelsen i pokalfinalen for drenge i 1951. Modstanderen var Brønshøj, som HIK i en

Fire trænere der var med til at sætte hvert deres præg på HIK og fodbold-ungdommen i årene omkring 1950: Knud Larsen, Erik Peters, Sophus Johansen og Poul Hansen – i den tids mest moderne trænerudstyr.

Robert Boissewain (til højre) i en af sine kampe som anfører for KBUs udvalgte ynglingehold.

medrivende finale i Idrætsparken spillede 1-1 med efter at have ført indtil ti sekunder før tid. Omkampen blev spillet på Gentofte Stadion, og her vandt HIK 3-0. Hver af de sejrende HIKere blev begavet med en porcelænsskål for den skalp. Det var i samme sæson, at den første HIKer kom på ynglingelandsholdet: Robert Boissewain. Robert var anfører på Københavns udvalgte ynglingehold og fik en fin landsholdsdebut med en sejr på 2-0 over Norge.

Klubben havde allerede dengang en pæn bredde og heldigvis også dygtige ledere som Ernst »Tuggi« Dupont, Svend Boch Andersen, Preben Boysen, Niels Bertelsen med flere til at organisere og styre. Målet var som for alle andre klubber at skabe og udvikle fodboldspillere, der kunne gå ind på egne seniorhold – selvfølgelig allerhelst på førsteholdet. Det lykkedes år efter år HIK at sende en, to eller flere spillere op, der tilkæmpede sig en plads på førsteholdet.

En årgang hævdede sig ud over gennem-

snittet: årgang 38/39. Årgangen rummede Anders Hey, Ole Frølund, Uffe Bjørn Hansen, Henning Ringheim, Henning »Fessor« Nielsen, »Stokke« Gunnar Larsen og Ivan Christiansen, der senere tog navneforandring til Hattens. Årgangen vandt under træner Ivan Jessen-Petersen pokalfinalen som ynglinge med 2-1 over KB i 1956, og mange af spillerne kom enten til at danne kernen på førsteholdet i mange år eller blev de ledere, som der i høj grad også var brug for til at få hele maskineriet til at fungere. Flere gjorde karriere på begge fronter, godt bakket op af de efterfølgende årgange med Jørgen Bang, Leif »Lillo« Heglund, Axel Frisenette, Steen Wall Andersen, Poul Thorsøe Jakobsen og Ernst Bøcker Petersen.

Det lykkedes enkelte HIK-ungdomsspillere at komme på udvalgte københavnske hold. En af dem var Jørgen Bang, der af sin træner Ivan Jessen-Petersen blev hentet og bragt på scooter til fællestræningerne for de udvalgte.

Inspiration udefra er ikke at foragte, men foreningstanken har sin rod i, at de fleste trænere og ledere bør komme fra egne rækker. Det er med til at demonstrere livskraft i en klub og med til at sikre den særlige ånd, der hviler over HIK. Det lykkedes da heldigvis også gennem årene at få mange til at give et nap med. Allerede tidligt så HIK en fordel i at finde og udvikle kommende trænere fra de ældste ungdomsspilleres rækker. De fik et ansvar som hjælpere i den stadigt voksende sandkasse – nye spilleres første berøring med og tilknytning til HIK.

Sandkassen var indslusningen, hvor man pegede talenterne ud. De blev straks flyttet op til lilleputholdene og fik lov at spille rigtige kampe mod andre klubber. Men talenter fandt man også et andet sted: Gennem skoleturneringen for kommunens skoler og gymnasier. HIK arrangerede fortsat denne turnering, som man havde gjort det lige siden første verdenskrig, og det var stadig muligt at finde talenter også i de lidt ældre aldersklasser – talenter, som endnu aldrig havde spillet i klub eller

Der var mange, der påskønnede HIKs arbejde med at arrangere skole-turneringer for kommunens skoler og gymnasier. Blandt dem var den populære forfatter Morten Korch, der her overrækker pokal til et af de vindende hold i de ældste årgange.

måske var holdt op for år tilbage. De blev hentet til HIK. Ud over at HIK uden tvivl havde gavn af at arrangere denne turnering, betød den også meget for skolerne og gymnasierne. Man fik noget at samles om – noget, der kunne give identitet og prestige for den enkelte skole, dens idrætslærere og samle elevskarer, der bakkede de enkelte hold massivt op i kampene.

Forandringer og traditioner

Halvtredserne var forandringernes tiår. Man gik fra at opdele årgangene efter skolealder – med skillelinie 1. august – til at bruge kalenderårangange med 1. januar som grænsen. Alligevel blev meget ved det gamle – også i HIK. Vinterperioden som fodboldspiller kunne let opfattes som en dvaleperiode – en noget død tid. Man var henvist til de små gymnastiksale på skolerne. Her kunne man få lov at dyrke »stillestående« gymnastik og måske snyde sig til lidt boldøvelser og -spil, selvom det ikke var velset at udsætte vægge, lofter, vinduer, balkoner med udstoppede dyr i glaskabe, eller hvad der ellers var placeret i disse rum, for vildfarne bolde fyret af sted

med al den kraft, som lærredsgummiskoe-ne tillod. Bordtennis var et velkomment supplement, men ellers kunne man bare med forventningens glæde se hen til den forårsdag, hvor græsbanerne blev åbnet.

Den mørke vintertid skulle nu ikke få lov til at tage hele humøret. En meget populær ting blev studiekredsene, hvor holdets træner organiserede, at de enkelte spillere og deres forældre på skift blev vært for en aften. Ideen var fostret af en kreds af markante ledere og trænere med Holger Rasmussen, Jens Rasted og Lennart Strøm i spidsen og blev bakket flot op af forældrene, der åbnede deres hjem for hele horden af spillere på holdet for en aften, efter at man først havde spillet indendørs. For spillerne betød det, at man fik en virkelig fodboldaften – først med bold, så hvor »bolden« skulle bruges. Her blev fodboldreglerne gennemgået til mindste detalje – både de formelle og de mindst lige så vigtige uformelle. Nogle ledere og trænere gik endda så vidt som til at give lektier for i fodboldens spilleregler. Det gav virkelig sammenhold på holdet, knyttede forældrene til holdet samtidig

med, at det var sund lærdom for en ung fodboldspiller.

Halvtredserne bød også på eksotiske oplevelser. En sådan var ynglingenes tur til Jugoslavien. Med Olaf Marcher og Ivan Jessen-Petersen som ledere drog hele holdet af sted – med Axel Frisenette fra den et år yngre årgang som særlig indforskrevet tolk udi det tyske. På turen spillede man blandt andet mod ynglingeholdene fra helt store klubber som Manchester United, Hajduk Split og Admira Wien. På hjemlige breddegrader fortsatte Henry Astrup med at slå sin egen rekord i at overvære HIK-kampe. Udekampene var stadig noget man cyklede til i flok, og for de lidt ældre var »Knolden« – af andre kaldet Dyrehavsbakken – et yndet udflugtsmål. Ofte i følge med sine holdkammerater.

Overgangen fra halvtredserne til tresserne blev samtidig startskuddet til et uafbrudt samarbejde med Brædstrup IF, der nu har været i fyrré år. Sagnet siger – for så langt tilbage i historien skal man – at en flok HIK-drengespillere og deres leder, Axel Boysen, i 1958 er på cykeludflugt i det jyske. I nærheden af Brædstrup rammes man af punktering, opdages af en »lokal« og bjærges ind til byen, hvor man får husly for natten. Som gengæld bliver Brædstrup inviteret med til HIKs jubilæumsstævne i 1960. Hvad der blev drøftet under disse festligheder – jyske og køben-

Hvor Henry Astrup med rette blev kaldt Mr. HIK, kunne Erik Petersen med lige så stor ret kalde sig Mr. Brædstrup. Det kulminerede i 1999, da E.P. blev æresmedlem af Brædstrup.

havnske ungdomsledere imellem – er hverken forevigtet på skrift eller på bånd; men realiteten er, at siden da har HIK og Brædstrup været uadskillelige og hvert år besøgt hinanden med lilleputter. Brædstrup kommer på besøg i Kristi Himmelfartsferien, mens HIKerne tager til Jylland i efterårsferien. Brædstrup værdsætter dette venskab så højt, at klubben ved sit 75-års jubilæum i 1999 udnævnte en HIK-leder, Erik Petersen, til æresmedlem af Brædstrup.

1960erne

At Danmark var godt på vej til at blive et velstandsland kunne også mærkes i ungdomsfodbolden. Det blev tiåret, hvor det at cykle i flok til kampene så småt begyndte at blive afløst af forældrekørsel. Antallet af privatbiler steg voldsomt, ikke mindst i Gentofte. Det at have sommerhus blev den naturligste ting i verden for mange, og det var en alvorlig trussel til ungdomskampene, der stadig lå i weekenden. Der blev udkæmpet mange tvekampe mellem to modstridende interesser i kernefamilierne – sønnikes HIK-fodboldkamp, og det at tilbringe weekenden i hele familiens skød i sommerhuset. Kompromiset blev for en del at få lov til at overnatte hos en holdkammerat.

De store årgange havde for alvor bidt sig fast. Ungdomsafdelingerne i de store københavnereklubber – og dem var HIK en af – var virkelig store i starten af tresserne. Seks-syv lilleputhold og tilsvarende seks-syv drengehold var mere reglen end undtagelsen. Man kan roligt snakke om bredde. Det så man, når der var fællesafslutning for alle ungdomsspillere i restauranten på Hartmannsvej. Her uddeltes årets flidspræmier. Spillere, der gennem året havde skyet kulde, slud, blæst og regn og tilsidesat hensynet til pleje af forkølelse og anden sygdom, blev kaldt frem i alles påsyn og overrakt den eftertragtede, indgraverede flaskebakke af sølv. Sandkasseafdelingen havde udviklet sig til en meget stor afdeling, der over flere uger gennemførte en storstilet turnering med mere end tyve hold – i ellevemandsfodbold naturligvis. Disse unge vindere blev begavet med en flaskebakke. Det var også dagen, hvor Frits Weiss-pokalen, Ason-pokalerne og Stolle-pokalen uddeltes. Pokaler opkaldt efter tidligere tiders markante HIK-profiler. Senere dukkede HIK-pokalerne op som udtryk for, at man også i HIK havde lettere ved at gå på kompromis og uddele til to frem for pinedød at skulle blive enige om én modtager. Festlighederne afsluttedes med, hvad man i dag vil kalde en »speciel

event.« I 1960 var det således Gunnar »Nu« Hansen, der levende berettede om OL i Rom, hvor Danmark vandt fodboldsølv. Et par år senere var det hypnotisøren Frithiof August, der hersede med et par af ungdomsspillerne.

Det kneb dog stadig lidt med toppen. Der var HIKere, som oplevede det særlige at blive udtaget til udvalgte københavnske fodboldhold – men de var få. Klubben havnede oftere og oftere uden for A-rækernes projektørlys og måtte tage til takke med en plads i næstøverste lag. HIK kunne hvert år prale af turneringsvindere, men oftest var det sekundaholdene, der stod for præstationerne – eller et første eller andethold i B-rækken. Men igen var der undtagelserne, hvor kombinationen af et godt spillerkuld og en virkelig trænerkapacitet stødt sammen. Det skete blandt andet, da årgang 47/48 fik Kai Frandsen – oprindelig Fremad Amager-spiller, men efter en karriere som professionel i Italien blev Kai hentet til HIK som drengetræner for denne årgang. Resultatet blev et københavns mesterskab i 1961. I de efterfølgende år nøjedes Kai med at være en slags inspirations- og specialtræner, der – ret sjældent for den tid – lagde vægt på det boldartistiske med jonglering og fodtennis.

En helt usædvanlig episode indtraf i en ynglingekamp mellem HIK og Husum i foråret 1961. Efter at have bragt sig solidt foran med 5-1 lykkedes det HIK-ynglingene ved »kraftig brug af mund« at hidse dommer Torben Månsson så meget op, at han først uddelte en kollektiv advarsel til holdet for derefter at udvise hele holdet, da der manglede otte minutter af kampen. KBUs daværende formand, Oscar Olsen, er citeret for at udtale: »I mine 22 år i KBUs bestyrelse har jeg aldrig oplevet noget lignende«.

Markante trænere

48-årgangen nøjedes desværre i de kommende år med at se tilbage på storhedstiden. Årgangen sluttede sin ungdomstid i 1966 i Ynglinge B under endnu en god træner hentet udefra – Fremere Ib

Bengtsson. Det var ikke mindst Ibs fortjeneste, at der på ny kom så meget dynamik ind i dette kuld, at de senere besatte mange pladser på førsteholdet. Svend Erik »Boss« Rasmussen, Lars Krobæk, Niels Christiansen, Eivind Kirchheiner, Erik Bagger og Bue Tage Andersen nåede til sammen mange førsteholdskampe – og så naturligvis Steen Holm Hansen, den elegante tekniker, der efter hele ungdomstiden igennem at have været andetvalg som fløj blev fast inventar på højrekanten, når divisionsholdet spillede.

En så stor afdeling krævede en styrmand. Eller admiral burde man nok snarere kalde det, for det var, hvad jobbet som ungdomsinspektør dækkede over. HIK var heldig at have admiralerne til at føre flåden igennem denne ekspansionstid.

Henning »Fessor« Nielsen formåede ved siden af sin egen karriere som seniorspiller med nogle – nok for få – divisionskampe og sin uddannelse til brygmester også at styre ungdomsafdelingen i en årrække. En ægte HIKer, der spillede i klubben hele vejen op igennem ungdomsrækkerne, var hjælpetræner i sandkassen i sin ynglingetid og senere selv blev leder af sandkassen. Fessor fremhævede ved sin tresårs fødselsdag det værdifulde i – takket være HIK – så tidligt at have fået lov til at få og føle et ansvar. En tak som utvetydigt gengældtes. HIK har meget at takke Fessor for. Samme Fessor kunne heller ikke efter et studieophold i Sverige lade være med at engagere sig i ishockeys introduktion i HIK.

Nye trænere og ledere

Per Hector Larsen var selv en meget talentfuld fodboldspiller med store tekniske kvaliteter. Den karriere satte Hector i anden række ved at engagere sig voldsomt i trænergerningen. Det var hans fortjeneste, at årgang 52 fik så fremgangsrig en fodboldkarriere i HIK. Hector samlede denne årgang – før den egentlig burde være samlet – på et særligt lukket lilleputhold, der i folkemunde døbt »Heckabes«. Hector holdt årtiet ud som førsteholdstræner i fodboldungdom og sluttede som juniortræner

med at hente endnu en profil til HIK – Per Garhøj.

De mange ungdomshold krævede trænere. Det var et meget hårdt arbejde for de skiftende ungdomsinspektører – med Fessor og senere Torben »Tii« Rasmussen i spidsen – at finde tilstrækkelig mange af dem fra egne rækker. Tidligere eller nuværende aktive spillere overtaltes til at give et nap med. Preben »Big Ben« Larsen, Poul Kühn Petersen og Ib Mogensen var værdsatte ledere fra denne periode. Senere kom forældre som Henry Frederiksen til. Puslespillet gik heldigvis op år efter år. I den første halvdel af tresserne var behovet særlig stort. En række nye ungdomstrænere og -ledere så derfor dagens lys i netop de år: Erik Petersen, Åge Frandsen, Axel Frisenette, Ole Marcher, Per Hector Larsen, Jørn König, Jørgen Krabbenhøft og lidt senere Dag Tage Andersen, Henrik Nielsen, Niels Erik Rasmussen og flere endnu. Og helt udefra kom Ove Johnsen. En ganske særlig mand, hvad klubben skulle få tydelige beviser på i de kommende årtier.

De fik alle lov til at udfolde sig i en velordnet ledelsesstruktur med afdelingsledere for hver afdeling, og de løste tilsammen opgaverne med at træne de mange spillere og hold, tilsige dem til kampe og lede holdene i kamp. Alligevel havde de kræfter til også at tage sig af de sociale fællesarran-

Per Hector Larsen – en af tressernes trænerprofiler i HIKs ungdomsafdeling i gang med den tekniske træning en varm sommerdag på den »store« – men noget slidte – bane.

Ove Johnsen satte sit helt eget præg på HIKs arbejde med de yngste spillere gennem mange år. Her er Ove fanget af en af sine spillere – Claus Vanggård – i starten af halvfjerdsere på stranden ved Klitgården.

gementer, ikke mindst udlandsturene. Der var orden i tingene. Til alle kampe blev der udleveret holdkort – HIK rådede over en pæn stempelsamling til det formål – og holdopstillingen blev slået op på tavlen i klubhuset, så alle kunne se, hvor man skulle spille, hvilken plads man var til-tænkt, og om man i det hele taget skulle spille. Det var i en tid, hvor det kun var

tilladt at bruge elleve mand i hver kamp. Hvor pladserne hed målmænd, back, centerhalf, halfback, wing, innerwing og centerforward. Var man uheldig, fik man et kort med »reserve« stempet i uforskammet store typer. Det betød, at man skulle møde op og med 99 procents sikkerhed ikke skulle i aktion. De helt store syndere blev hudflettet for åben skærm: Karantæne-dommen, som bevis på at man havde forbrudt sig mod reglerne og bragt holdet og HIK i vanære, blev bekendtgjort på tavlen med angivelse af straffens varighed og art. Til skræk og advarsel for andre – og forbedring for den dømte.

Heccabes – reelt HIKs første puslinge/-miniputhold – så dagens lys i 1962 og holdt sammen op gennem de skiftende ungdomsrækker. Holdet omfattede fra start Stefan Grün, Peter Andreasen og Morten Bruhn. Senere kom Hans Reks Jakobsen og Steen Brandtmar samt den et år yngre John Heegaard til. Navne, der senere som seniorer gik igen på mange HIK-holdopstillinger. HIK blev med dette kuld københavns mestre for juniorer i 1968 under Ib Bengtsson.

Fodbolden bliver spredt

Den store medlemsskare i fodboldungdom bevirkede, at klubben var nødt til søge uden for de beskyttende rammer på Phistersvej og Maglegårdsbanen. Alternativet ville være at indføre adgangsbe-grænsning, men det ville HIK heldigvis ikke. I første omgang rykkede man til Torkel Badensvej, hvor Hellerup Skole og Gammel Hellerup Gymnasium rådede over hver sin lille fodboldbane. Endnu mindre end Maglegårdsbanerne, hvor der stadig i starten af årtiet var to små græsbaner. I første omgang fik HIK lov til at bruge Hellerup Skoles bane til træning. Den blev i

Heccabes – her som juniormestre i 1968 med Ib Bengtsson som træner og Ib Mogensen som leder. Holdet er Niels Elver Hansen, Stefan Grün, Hans Reks Jakobsen, Steen Brandtmar, Morten Bruhn, Kim Tverskov, Peter Assam, Peter Andreasen, Flemming Tomdrup, John Heegaard og Jakob Møllerup.

flere sæsoner træningsbane for mange drengehold. Banen havde et træskur, men det var også for den tid under acceptabel standard. Uden varmt vand, uden elektrisk lys og med skodder for det enlige vindue. Derfor måtte spillere og trænere klæde om hjemmefra. I slutningen af årtiet tog ungdomsafdelingen også banerne på Gentofte Stadions vestareal i brug. Klubben var nu blevet så spredt som aldrig før med den mærkbare konsekvens, at HIK og dens fodboldledere ikke magtede på en og samme tid at servicere bredden og skabe den virkelige top rent sportsligt.

Nye forhold på Phistersvej

Divisionsholdet brugte nu helt fast Gentofte Stadion som hjemmebane. Hermed opstod et nyt begreb – holddrenge. Muligheden for at betrede inderkredsen på Stadion og komme tæt på de voksne med landsholdscenterforward Ole Madsen i spidsen. Det var noget, man som lilleput- eller drengespiller følte som et skulderklap og på ingen måde en sur pligt. Ole Madsen blev senere i årtiet professionel i hollandske Sparta Rotterdam, hvilket junior og ynglinge nød godt af. Begge hold nåede at besøge Oles nye klub på en af de meget populære udlandsture, som dette årti blev så rig på. Virkelig mange hold og spillere oplevede HIK som lidt et rejseselskab, der gav oplevelser for livet.

«Rart at være hjemme i HIK» blev en meget brugt – og dybt følt – vending i disse år. For man lærte virkelig at værdsætte det, når man fik lov til at træne eller spille kamp på opvisningsbanen på Phistersvej eller på de to små Maglegårdsbaner. HIK måtte gå tiggegang og søge dispensation til fortsat at bruge de kun 90 meter lange og 45 meter brede Maglegårdsbaner til ungdomskampe. Man fik dispensationen med henvisning til, at det var et bestående anlæg, men gradvist – dels ved frivillig tvang dels selvvalgt – trak man drenge- og juniorkampe væk fra de små baner for at spille dem på Gentofte Stadions baner. Tilbage blev kun lilleputkampene, og sidst i årtiet – i en tid med

faldende medlemstal og færre hold – valgte HIK så at lave den ene af de to små baner om til en lige så lille grusbane med elektrisk lys. Nu var der for alvor tale om, at der ikke var plads til alt på Phistersvej. Men gevinsten var naturligvis, at holdene om vinteren kunne blive, hvor alle helst ville være – og lave det, alle helst ville: spille fodbold hele året.

Det var stadig amatørismens højtide, selv om meget ændrede sig i tresserne. HIK var dog ikke bleg for at hjælpe en ung træner med at skaffe et billigt værelse eller sågar give et lille huslejetilskud – de første spæde skridt i retning af egentlig aflønning af trænere så også i HIK dagens lys i løbet af tresserne, men hovedparten af trænerne og lederne ønskede dog at arbejde ulønnet. Skoleturneringen fandtes stadig, men gradvist mistede den sin betydning og prestige. Skolelærerne følte ikke det samme for den som tidligere, og spillerne havde for længst valgt deres klub, så det gav ikke den samme tilgang af spillere til HIK som før. Epoken sluttede, da Gentofte Kommune fjernede sit tilskud til afvikling og pokalindkøb. Nyt på programmet var Brædstrup-samarbejdet, der rigtig tog fart efter afholdelsen af HIKs tres-års jubilæum ved indgangen til årtiet og senere lejrskolen, der havde sin spædbarnsalder i slutningen af årtiet.

Flinkepokalen

Der var stadig inspektørpar på Phistersvej til at holde orden på sagerne, men den første udvikling i retning af mere at være slikmand og –mutter frem for opsynsmand var i gang. Et særlig personlighed gjorde sig bemærket i årtiet: «Flinke» med det borgerlige navn Jens Flindt Fevejl. En pensioneret skibsmægler, der kastede sin kærlighed over HIK, fulgte mange af holdene og spillerne og senere lagde navn til den Flinke-pokal, der årligt tilfaldt en spiller fra de lavere hold, som havde udmærket sig på særlig vis. Hvad man i dag ville kalde en særlig «breddeidrætspris». Trofasthed var et ord, man roligt kunne hæfte på Flinke.

Axel Frisenette var en ny og anderledes

En af de første modtagere af Flinkpokalen var Jens Hillingsø i 1974. 25 år efter modtog Jens – på vegne af »Læger uden grænser« – Nobels Fredspris. Så det at blive udmærket af HIK kan sandelig føre vidt.

type træner, der dukkede op i tresserne. Trænere, der ikke havde det som deres ambition at komme til at træne førsteholdet. Trænere, som hellere ville finde glæden ved at træne lavere rangerende hold, men hvor de så til gengæld kunne få frie tøjler til at præge og hæge om netop den type fodbold, som de fandt mest værdifuld. Hvor en skævert, en tunnel, en risikabel dribling og en ny måde at tæmme bolden på var og er ok. Virkelig mange har enten som ungdomsspiller i tresserne eller som gammel senior i det nu 21. århundrede værdsat »Frisses« fyrre år som fodboldguru. Det gav tresserne også ophav til.

Tresserne var også årtiet, hvor der blev sagt farvel til bolden med snøre i, til støvlerne med kork- og læderknopper og i stedet goddag til de første – men endnu ufor-skammet dyre – plastovertrukne bolde til brug i regnvejrskampe, til fodboldstøvler med faste knopper eller skrueknopper for

Axel Frisenette – »Frisse« – i aktion som tumpernes mand fyrre år efter, at han startede sin karriere som fodboldtræner.

de rigtigt avancerede. I slutningen af tresserne var HIK præget af tilbagegang – medlemstallet var på vej nedad, antallet af hold faldt støt i takt med, at årgangene blev mindre og mindre.

1970erne

Halvfjerdsenerne blev det årti, hvor ungdomsfodbolden for alvor bed sig fast som helårsidræt. Man gik ikke længere i vinterhi for først at finde støvlerne frem igen, når græsset blev grønt i april. Grusbaneer med lys gjorde det muligt at spille fodbold hele året rundt. Samtidig byggede mange kommuner idrætshaller, og det gav mulighed for at supplere med indendørs fodbold – en særlig dansk specialitet – om vinteren. Det var godt for teknikken, men desværre fulgte Københavns og Gentofte Kommune ikke med, hvad angik indendørs haller. Gentofte Kommune opførte den arkitektonisk meget flotte Kildeskovshal, men der var allerede fra start slet ikke kapacitet nok til de mange idrætsaktive i kommunens mange sportsklubber. I den hårde prioritering – et ord, der for alvor vandt frem inden for sporten i disse år – blev fodbold taberen i kampen om haltid.

HIKs lille grusbane ved siden af Maglegårdsbanen blev flittigt brugt til træning og

Per Garhøj som ynglinge-landsholdsspiller – starten på en meget stor karriere i HIK-dragten, der indbragte Per klubrekorden med flest spillede førsteholds kampe.

I mange år havde HIK en lille og ofte meget sumpet grusbane til at fornøje sig på om vinteren. Her er det et hold små mikroputter, der er i aktion mod KFUM.

træningskampe vinteren igennem. Der var gang i den på alle ugens hverdage til langt ud på aftenen og i mange timer i weekenden. Det gav liv i Phistersvejs omklædningsrum i den ellers kolde vintertid. Indendørs var HIK tidligt med i de endnu få stævner, der blev indbudt til rundt om på Sjælland for de yngre ungdomshold. Klubben forsøgte sig sågar selv som arrangør – Tennishallen på Hartmannsvej lagde gulv til indendørs fodboldspil over en weekend et par år. Et kæmpearbejde at få sat banderne op. Ellers var det de små gymnastiksale på Maglegårdsskolen, Tranegårdsskolen, Ordrup Skole og Gentofte Skole, der måtte lægge gulv og vægge til den ugentlige træning vinteren igennem.

Også dette årti havde sine profiler – enkeltspillere og årgange, der i ungdomsårene skilte sig ud. Ved starten af halvfjerdsenerne takkede den virkelig gode 51/52-årgang af som ungdomsspillere og rykkede op til senior. Det kneb med at få lige så slagkraftige årgange i de kommen-

de år, men mindre kunne også gøre det. Ikke mindst, når en enkelt spiller markerede sig, og det gjorde Per Garhøj lige fra sin første entre i 1970 på 1. junior. Per fik en meget lang karriere som HIKer, og det indbragte ham HIK-rekorden i flest spillede divisionskampe.

Klubbens ungdomsspillere måtte vænne sig til en rejsende fodboldtilværelse. Om vinteren rundt til kommunens skoler suppleret med udendørstræningen på gruset i HIK, og om sommeren deltes fodboldtiden mellem Phistersvej og Gentofte Stadion. I mange år dannede et lille træskur med fire meget små omklædningsrum og et lige så lille badeafsnit med sparsomt gasopvarmet vand rammen om mange unge HIKeres fodboldtræning og kampe på vestarealet ved Stadion.

HIKere på lejrskole

En hel ny HIK-specialitet så dagens lys ved indgangen til halvfjerdserne og satte sit store præg på de yngste årgange: Lejrskolen. I de første år afholdt i første uge af skolernes sommerferie som en god afrunding på forårssæsonen – senere flyttet til

sidste uge af skolesommerferien, så lejrskolen kunne tjene som optakt til efterårs-sæsonen. Debutåret blev henlagt til Østre Borgerdyds koloni ved Lejre, men kort efter flyttede man til Ordrup Gymnasiums »Klitgården« nær Hundested – en stråttækt gård kun adskilt af en landevej fra Kattegats badevand. Klitgården havde et par tønder land græs- og hømark, som ved ihærdig lederindsats kunne forvandles til fodbold- og atletikbaner. En tantefri uge – det her var kun for mænd – under Erik Petersens kyndige ledelse, med Dag Tage Andersen som køkkenchef og en række yngre ledere som »arbejdsfolk«. 36 spillere i alderen ti til tolv år dystede i fodbold, løb, spring, kast, orienteringsløb og ikke mindst i at overgå hinanden i underholdning. Mange spillere nåede igennem årene at få denne oplevelse med – en del tilmed mere end én gang.

Lars Ulrich – søn af en af HIKs store profiler, Torben Ulrich, og feteret trommeslager i Metallica – fik sin første større udfordring på HIKs lejrskole på Klitgården. Opgaven var at tegne en elefant – i skarp konkurrence med jævnaldrende Peter

Lejrskolen blev en populær sommeraktivitet for mange årgange. Her er et kuld forventningsfulde spillere klar til at kaste sig i Kattegats bølger ved Klitgården.

Svane Kok – på kridttavlen i spisesalens endevæg. Konkurrencen endte vist nok uafgjort, men under det efterfølgende interview afslørede den kommende rockmusiker, at hans helt store mål var at blive professionel ishockeyspiller.

Efter flere gode år på Klitgården – og efter store overvejelser om HIK skulle købe Klitgården – flyttede lejrskolen til Gentofte Kommunelærerforenings koloni ved Ganløse. Ud over de oplevelser, som spillerne uden tvivl fik af deres lejrskoleophold, gav det et uvurderligt ledersammenhold. Ikke mindst optakten – aftenen omkring det røde køkkenbord hos Niels Erik Rasmussen, hvor frikadellerne og hakkebøfferne blev formet og siden frosset ned, og hvor lejrskolens firemandshold blev delt ved den efterfølgende prøvsmagning. Et sammenhold, der også blev båret af søndag eftermiddags ledersmåbold. I en tid med betalte trænere og senere også betalt fodbold på seniorplan var sådan noget med til at få andre til at gøre en indsats for og i HIK uden at få betaling for det. Også turene med de forskellige hold gav oplevelser og indhold i lederes og træneres liv.

HIK og Chelsea

Under en træningslejr i 1971 i det sydsvenske fik 1. drenge mulighed for ved eget syn at lure et af den tids storhold, Chelsea, kunsten af. For øjnene af 8000 tilskuere spillede HIKs 1. drenge med Finn Vadstrøm som anfører mod Östers fra Växjö som forkamp til Östers-Chelsea. HIK tabte 3-1 – med Christian Kjølbye som målscorer – men holdet fik mange anerkendende blikke og kommentarer fra ikke mindst de engelske stjerner og deres manager.

Antalsmæssigt voksede ungdomsafdelingen op gennem halvfjerdserne. Næde visse år op på syv lilleputhold og seks drengehold – en gentagelse af bedriften fra starten af tresserne. Det skyldtes ikke mindst en ny trænergeneration, der gik på med krum hals i de yngste afdelinger, drenge og lilleput. Finn Knudsen og Poul Frederiksen var dem, der fik sværest ved

HIK har altid haft meget trofaste trænere og ledere i fodboldungdom. Her er det Henrik Nielsen og Poul Frederiksen, der giver Claus Woldbye lidt trøst efter et nederlag i midten af halvfjerdserne.

at holde op igen, og som ikke veg tilbage fra at træne både to, tre og flere hold år efter år. I 1974 indførte Københavns Boldspil-Union (KBU) en organiseret turnering for ni-ti-årige puslinge. Tidligere havde der kun været en privatturering arrangeret af Boldklubben Hero for disse unge fyre, men fra nu af kom de også under KBUs vinger. Det værst tænkelige år, for netop på det tidspunkt kom græsbanerne ved Phistersvej og Maglegårdsskolen under renovering, så man måtte bede om mange udekampe og ellers spille på Gentofte Stadion – også med de helt unge.

En tænketank bestående af tre højagtede førsteholdspillere fra tresserne satte sig i midten af årtiet til at tænke nyt. Efter deres mening var ungdomsafdelingens resultater for dårlige. De nyoprykkede seniorer var for svage til at kunne begå sig på divisions- og københavnsserieplan – og vups dukkede chefrænertanken op som trold af en æske. Sådan en måtte lige være sagen. Ligesom klubben senere blev pioneren, hvad angik indførelsen af betalt fodbold,

var HIK også først med denne model. Året var 1974 og valget faldt på Finn Sivertsen, der blev hentet i Søllerød. Finn blev sat til at træne alle første- og andeholdene i ungdomsafdelingen, men det viste sig hurtigt at være en umulig struktur. Ikke mindst det faktum, at Finn skulle styrte fra en træning på Phistersvej direkte op på Gentofte Stadion til næste, gjorde det umuligt. Den korte tid, denne model fik lov at virke, blev ikke noget vendepunkt – nok snarere tværtimod – men der må have været noget ved HIK, for Finn blev hængende som myndig inspektør på Phistersvej i en årrække. Cheftræner tanken havde dog fået dødsstødet, og klubben gik tilbage til den gamle model med en træner pr. hold eller for to hold. Så var det prøvet. HIK havde lært noget, som andre klubber også kunne tage ved lære af. Set i bakspejlet var det godt, det blev forsøgt. Så undgik man bagefter spørgsmålet: »Hvad nu, hvis ...«, som er så umuligt at besvare.

HIK fejrede i 1975 sit 75-års jubilæum med en indendørsturnering i Kildeskovshallen. Her er det Tom Henriksen, der tryller. Tom blev 25 år senere den første junior-træner i FS Øresund.

Henrik Larsen i aktivitet for HIK i pokalfinalen som junior i 1982.

Flere jubilæer

Midtvejs i årtiet fejrede klubben sit 75-års jubilæum. Der blev afholdt en jubilæumsturnering i foråret på Phistersvej og Gentofte Stadion for alle aldersklasser med virkelig kvalificerede gæstehold og dommere. I december lagde Kildeskovshallen gulv til en af de alt for sjældne indendørsturneringer i HIK-regi for puslinge til og med junior.

I midten af halvfjerdserne viste den næste af HIKs store, slagkraftige årgange sig for første gang: 66-årgangen. Allerede som tiårige kvalificerede de sig i 1976 til det uofficielle DM for miniputter, der blev afholdt på KBs baner som led i klubbens 100-års jubilæum. Det blev dog ikke til guld ved den lejlighed. Årgangen blev dog ikke dårligere af, at Henrik Larsen gjorde sin entre i klubben en kold februardag i 1978.

Henrik Nielsen var blandt de, der med det samme så mulighederne i årgang 66. Henrik kom til at følge denne årgang i tykt og tyndt alle årene igennem og lagde et kæmpearbejde i at skaffe dem de optimale vilkår. Han arrangerede træningsleje og udlandsture og bakkede i det hele taget spillerne og de skiftende trænere op langt ud over, hvad man kunne forvente af en frivilligt arbejdende afdelingsleder. Henrik skabte de rammer, der var afgørende for, at den sportslige succes kunne komme i hus. Tilmed havde Henrik – ud over sin ledergerning i HIK – talent, tid og kræfter nok til at gøre karriere som dommer. Det blev til flere år som topdommer i landets næstbedste række.

Nye trænere tager over

Starten på halvfjerdserne var ellers præget af, at flere af tressernes førende arbejdskræfter takkede af. På trænersiden Per Hector Larsen og Ole Marcher. På ledersiden Preben »Big Ben« Larsen og Torben »Tii« Rasmussen. Heldigvis stod andre, nye folk klar til at tage over på de centrale poster. Endnu var de fleste fra egne rækker – med Niels Erik Rasmussen, Henrik Nielsen, Dag Tage Andersen og Peter Dahlgren som de mest fremtrædende profiler i dette årti. Og så selvfølgelig Ove Johnsen, der slog sine folder med puslingene.

Efterhånden som det vandt mere og mere frem – og HIK var bestemt ingen undtagelse – at lønne trænere, blev de traditionelle klubmønstre brudt. Det blev langt mere almindeligt at vandre rundt fra klub til klub efter den højeste løn og de fleste goder. Selvfølgelig spillede holdenes standard ind, men pengene havde nu også sin væsentlige indflydelse. Ofte var trænere kun et eller få år i HIK og satte sig derfor ikke så tydelige spor. Faktisk blev det klubbens nye førsteholdstræner – den trediveårige eksprofessionelle Tom Søndergård – der fik størst indflydelse på denne tids unge HIK-trænere. Toms måde at træne på – teknisk træning, headetennis, fodtennis, mange øvelser med bold – var

Fodbold er andet og mere end blot spil. Ture spiller en meget stor rolle for sammenholdet. Det havde Dag Tage Andersen i høj grad blik for i sin meget lange lederkarriere i fodboldafdelingen, der senere blev udvidet til også at omfatte ishockey og håndbold. Her må Jellingestenen og HIKs drenge lægge øre til Dag Tages fortællekunst.

HIK har gennem mere end tyve år demonstreret sin styrke i Bremen. Her er det Mads Persson fra årgang 82, der viser styrke og vilje under pinseturneringen i 1994.

inspirerende. Det føltes som et livgivende pust i ungdomsafdelingen.

Nye trænergenerationer – nye traditioner. Og dog. Klubben fortsatte med at have Brædstrup som venskabsklub, men vestpå var ikke det eneste, der talte i halvfjerdserne. Gennem flere år var der kontakt til Svaneke Boldklub med drengespil-

lere privat indkvarteret begge steder. Fra 1978 kom en ny institution til. Pinseturneringen for lilleputter i Varrel nær Bremen. En turnering, hvor HIK årligt kom i selskab med mange tyske og hollandske stor-klubbers lilleputhold. HIK vandt det allerførste år, klubben var med i turneringen, og HIK har siden været fast deltager.

At de godt kan finde ud af at spille fodbold i USA, fandt et hold lilleputter af årgang 69-70 ud af i 1980, da de spillede forkamp til førsteholdet på Gentofte Station.

Chino Thunderbirds fra Californien vandt 7-1. HIKerne var året efter på genvisit i USA.

1980erne

Ungdomsfodbolden i firserne blev præget af en higen efter elitestatus. For de fleste divisionsklubber betød det, at man måtte sadle om. Det gik ikke længere an alene at satse på egen avl – nej, nu skulle man helt anderledes til at se sig om. Ud at »scoute«, »headhunte«, og hvad der ellers dukkede op af udenlandske udtryk. Det udfordrede de gamle klubstrukturer, der havde baseret sig på de gode, gamle amatørages idealer om frivillig arbejdskraft og »en klub for livet«. Klubfølelsen måtte træde i baggrunden og den naturlige fødekæde mellem en klubs senior- og ungdomsafdeling blev sprængt. Både som ungdomsspiller og ungdomsleder/træner blev det svært at få sat det hele ind i en klubhelhed. Det blev i stedet et spørgsmål om egen personlig succes og udvikling. Og for de ældre ungdomsspillere et spørgsmål om, hvor de skulle søge hen næste år for bedst at nå frem.

Det betød også et krav om at få mere

eliteprægede turneringer for de ældste ungdomsspillere. Derfor startede firserne med et goddag til de landsdækkende rækker. I begyndelsen gik København sammen med Sjælland og Lolland-Falster – og med mellemrum også Fyn – om fælles eliterækker for junior og ynglinge. Det øgede kravene til træning – man fjernede sig fra modellen, hvor to hold trænede sammen to gange ugentligt. Nu handlede det om at træne flere gange som enkelthold og specialtræne. Derfor oprettede man trupper og brød mange af de bånd, der tidligere havde været mellem alle en årgangs spillere i samme klub. Elitesportens betingelser fik overtaget i de ældste ungdomsår. En klar konsekvens blev, at antallet af øvrige hold faldt, også fordi det blev svært at finde trænere og ledere til disse hold og få ordentlige træningstider og turneringer til dem. Det skete også i og for HIK.

HIK ville med på vognen. Klubben havde ambitioner – var jo fortsat divisionsklub – og havde på seniorsiden været med på profvognen fra første fløjt, og timingen

Nogle årgange vinder mere end andre. Også i HIK. Blandt de mest vindende er årgang 66, der her giver træner Erling Rydbirk den obligatoriske lufttur efter at have vundet den kombinerede juniordivision for København og Sjælland i 1982. Blandt de glade spillere ses Henrik Larsen – ti år senere topscorer i EM – og målmand Kasper Freudenthal med pokalen.

så egentlig også ganske god ud. Lige i starten af firserne havde HIK et meget talentfuldt kuld – årgang 66 – på vej op i de ældste ungdomsrækker, og det blev da også dem, der blev satset på.

Henrik Larsen hørte til årgang 66 og kunne helt fra lilleputtiden med rette have båret tilnavnet »Store«. Henrik fulgte sin storebror Christian og dennes kammerat Jesper »Post« og tog i 1978 skridtet fra Tårnbæk til HIK. Henrik vadede lige ind på 1. lilleput og satte fra start sit kraftige fingeraftryk på årgangen og på HIK. Humørfyldt, evigt fightende, stor og med en god sparketeknik. Allerede første år var der bonus: HIK kom i pokalfinalen i Idrætsparken mod den tids førende københavnernesklub, Hvidovre. Holdet spillede en flot finale, men tabte 1-0. Senere tog Henrik dog kraftig personlig revanche ved at blive europamester og EM-topscorer i 1992. I sin første og eneste sæson som senior i HIK i 1983 – rykket op et år før tiden – måtte Henrik lide den tort at rykke ud af divisionen, og så blev HIK for lille. Henrik fortsatte karrieren i Lyngby.

Der var andre gode spillere i årgang 66, og årgangens hold blev endnu bedre, da en del nye blev hentet til klubben som

juniorer og ynglinge. HIK fandt vej til de landsdækkende rækker og var med helt fremme. Virkelig dygtige og ambitiøse trænere blev hentet til klubben: Erling Rydbirk, Benny Jensen og Kim Splidsboel. Man satsede virkelig, hvad man kunne. Resultaterne var også gode: I 1981 vandt holdet sin række, med stærke hold fra København, Sjælland og Lolland-Falster. Som ynglinge nåede holdet både i 1983 og 1984 med i Ynglinge-DM – det virkelige udstillingsvindue. Ud over lilleputpokalfinalen i 1978 blev det også til pokalfinale som juniorer i 1982, som blev tabt til Frem, og som ynglinge året efter. Det var tredje gang, de var i finalen, og det blev også lykkens gang: De vandt 1-0 over B 93.

Hele fem af HIKs juniorer blev udtaget til KBUs udvalgte hold i 1981: Jan Forsing og Carsten Stæhr fra årgang 65, Sonny Neumann, Kenneth Miltøft og Henrik Larsen fra årgang 66. Henrik og Sonny blev begge udtaget til juniorlandsholdet, men det blev kun Henrik, der kom til at spille på landsholdet, for Sonny – til udtagelseslederens store forbløffelse – takkede nej tak til landsholdschancen, fordi han netop var kommet på HIKs førstehold i ishockey. Året efter kom yderligere to fra årgang 66,

HIK vandt i 1983 pokalfinalen for ynglinge med dette hold: Michael Meurs-Gerken, Robert Mathiasen, Peter Lykke Thomsen, Kenneth Miltøft, Søren Nygård Andersen, Carsten Stæhr, Gustav Ancher, Kasper Freudenthal, Christian Steuch, Peter Wennevold, Mark Szigethy, Henrik Larsen og Miki Finkielmann.

Søren Nygaard Andersen og Michael »Miki« Finkelman, på KBUs udvalgte juniorhold.

Skæbnen ville, at lige da denne årgang rykkede op som senior, var korthuset faldet sammen for førsteholdet. HIK var rykket ud af 3. division og ned i danmarksserien. Det gav turbulens på ledelsessiden og en pæn portion afgang af de erfarne spillere, der skulle have taget imod dette kuld af talenter. Lige fra start fik næsten alle 66ere chancen på 1. senior – og i mange år derefter kunne man i avisomtalerne støde på navne fra dette kuld. Nogle gange på HIKs hold, men lige så ofte på andre klubbers hold. Kun en enkelt af de spillere, der havde været med hele vejen op igennem på årgangens bedste hold, Lars Winther, kom som frivillig leder og træner til at yde et arbejde for ungdomsafdelingen. Det stillede uvægerligt spørgsmålene: Havde det været det hele værd? Havde HIK fået det ud af det, som man gerne ville? Nej! Her var materialet til at skabe et HIK-hold, der også på seniorplan kunne have klaret sig bedre end til danmarksserien og den laveste division.

Et turbulent årti

Det var svært at komme lige i kølvandet på denne »kanonårgang«. Forventningerne var store – man blev sammenlignet med forgængerne og havde alt at tabe i den sammenligning. Derfor følte en kreds af ledere og trænere, at man måtte gå nye veje. Og hvilket projekt. HIK skulle naturligvis til USA – over og missionere for fodbold vestpå. De nye ledere – med Kjeld Just Petersen i spidsen – gik på med krum hals. En meget stor skare – spillere, søskende og forældre – tog i starten af årtiet på en uforglemmelig tur til Californien, men langtidseffekten udeblev – klubben fik ikke ad den vej en ny kanonårgang.

Firserne var et turbulent årti for HIKs fodboldungdom. Det tog tid at vænne sig til det nye mere individuelle syn på en fodboldkarriere. Indimellem smuttede en HIKer fra egne rækker stadig ind på førsteholdet, men de faldt i antal. Som i mange andre klubber blev der mangel på nye træ-

nere og ledere. Halvfjerdsernes leder- og trænergeneration havde allerede eller var på vej til at pensionere sig selv, og nu manglede klubben for alvor de ældre, »afdankede« seniorspillere, der kunne tage et år eller flere som træner eller leder i

Fodbold er en blanding af jubel og græmmelse. Det fik vi at mærke i kølvandet på den meget succesombruste årgang 66.

Der var stadig ungdom – som her Jakob Kristensen fra årgang 72 – der var parat til at tørne ud for HIK, men de faldt i antal i midten af firserne.

Jakob blev senere en af de mange, unge trænere, der tog sig af de aller mindste i mikroputafdelingen.

ungdomsafdelingen. Flere og flere satsede i stedet deres fodboldotium på oldboys- eller veteranholdet, men mange holdt helt op i HIK efter at have spillet et par år på kontrakt.

Forældre-kredsen blev eneste mulige sted at rekruttere trænere og ledere, og her kom ungdomsfodbolden i hård konkurrence med håndbold- og ishockeyafdelingerne, der begge var i opgangstider og også havde behov for at rekruttere frivillige trænere og ledere. Fra forældre-kredsen kom blandt andet Erling Jørgensen og Flemming Madsen, der begge brugte mange timer i HIK. Erling blev senere sammen med sin kone Emmy inspektørpar på Phistersvej. Og Flemmings engagement i ungdomsfodbold førte til, at hans forældre – Poul og Bertha Madsen – blev knyttet til Havnen som inspektørpar.

HIK var i sidste halvdel af firserne blot en pæn middelstor KBU-klub, uden for top ti i størrelse og som regel også i styrke. Hvorfor var spillerne ikke bedre? Det spørgsmål optog mange ledere og trænere

i de år. I klubbladet fra december 1985 gav Jens Andersen – en ungdomstræner og førsteholdsspiller, der kom til HIK udefra – sit besyv med og samtidig et bud på, hvordan HIK kunne komme videre:

«HIKs fodboldspillere er præget af helle-rupsk slaphed i indstillingen til spillet: Sommetider fornærmende overlegne og til tider en hån mod seriøse medspillere og ofte med nederlag som resultat. Brug ikke tiden og kræfterne på at skaffe spilleudstyr og arrangere eksotiske rejser, men gør dem til bedre fodboldspillere, både hver for sig og sammen. Og en god fodbold-spiller er en, som er bredt orienteret og dygtiggjort, såvel teknisk, taktisk, fysisk som socialt, naturligvis vægtet efter alders-gruppe. HIK er en dejlig klub, og dens bedste seniorhold i fodbold bør ligge i divisionen. Der er masser af talent på vej og med fornuftige og veldisponerede mål og gode træner-kræfter, så vil HIK atter kunne blande sig mellem de bedste.»

Firserne var – trods Jens Andersens formanende ord – spillergodernes triumftog.

Lejrskolen fortsatte op gennem firserne. Her er der gang i VM-turneringen – gennemført af fire-mandshold – på de små mål.

Nu skulle man ikke længere stille med eget tøj til kamp. Alle klubber med respekt for sig selv – og det havde HIK – havde nu vaskefaciliteterne, til at alle hold fra højeste til laveste kunne få vasket kamptøj. Alle havde fundet sponsorer fra forældrekredsen eller det lokale erhvervsliv. Også mere eksotiske sponsorater blev indgået som for eksempel »Det Gangsted-Rasmussenske Is- og Sodavandslegat«. Der blev på den måde pustet nyt liv i samhørigheden mellem HIK og lokalmiljøet. Det lykkedes også i et par år at få større sponsorater, der dækkede over flere ungdomshold. Mest markant var aftalen med Handelsbanken.

Ny opmuntring til spillerne

Som noget nyt var der i firserne både damer og pigeungdom. Det gav klublivet en ny dimension – tennispigerne var ikke længere alene om at muntre herrerne og drengene på Phistersvej op. Fodboldpigerne skal dog ikke have skylden for, at klubben i disse år ikke vandt mange trofæer – og at når det endelig skete, så var det i en lavere række. Livet som ungdomsspiller i HIK var dog ikke af den grund tomt og indholdsløst. Lejrskolen var der stadig – ligeså turene til Brædstrup og Bremen. Der var også stadig en stor »lagkagegruppe« af de yngste, der muntrede sig med bold og spillede intern lagkageeturnering. HIK var en meget åben klub – der havde aldrig været adgangsbegrænsning, som det var tilfældet i flere af naboklubberne. Klubben markerede sig som lokalområdets fritidsaktivitet nummer ét for de yngste – et godt sted at komme, hvis man ville være udenørs og spille for sjov. Der var i disse år ganske enkelt skruet ned for ambitions-

blusset om at nå frem blandt de allerbedste, og i stedet satsede HIK mere og mere på bredden. Det passede godt ind i en tid, hvor ledere og trænere skulle rekrutteres fra forældresiden frem for blandt spillerne.

På banesiden havde klubben efter tre års sammenbrud med syn og skøn på grusbanen ved Maglegårdsskolen fået lavet den om til græsbane. Så var man tilbage til tilstandene i tresserne. Det var ikke længere muligt at spille fodbold om vinteren på Phistersvej – tilbage var nu kun de meget få timer på Gentofte Stadions grusbane. Et klart tilbageskridt i vintertiden, men omvendt betød det, at samtlige lilleputter og yngre atter kunne huses på Phistersvej om sommeren. Det gav mere ro og tryggere omgivelser, end det var muligt at opnå på Stadion. Det blev lettere at føle sig som HIKer fra start og få en fast base. Noget, HIK kom til at høste frugterne af i halvfemserne.

Firserne betød farvel til mange veltjente HIK-ledere og trænere. Et navn trænger sig lige på: Ove Johnsen – en ener. Ove Johnsen startede sin karriere i HIK som drengetræner i 1962, da klubben endnu trænede ved barakken på Torkel Badensvej. Ove fandt dog hurtigt sit naturlige ståsted hos de yngste – de otte-ni-årige puslinge. Indtil karrieren stoppede engang i firserne, havde Ove fundet og plejet mange talenter i HIK fra hans tidligste fodboldår. For talentspejder var lige, hvad Ove var. De rigtig talentfulde, der samtidig havde gåpåmodet, kunne være sikre på Oves opmærksomhed. Fiskegrossisten – i ledermunde »Fiskehejren« – blev en institution i HIK og er helt fortjent havnet på klubbens æresvæg. Ove Johnsen var kendt både i og uden for HIK.

1990erne

Idræt i bredden og dybden. To af Danmarks Idræts Forbunds erklærede mål for dansk idræt i halvfemserne. Det levede fodbold i allerhøjeste grad op til. Det var i dette årti, at fodbold for alvor bredte sig op i de ældste og samtidig ned i de yngste år. Hvor yderpunktet på voksensiden blev Supermasters for de over 55-årige, hed de nye aldersgrupper i ungdomsfodbold poder eller grønærter (de under seksårige) mikroputter (de syv-otte-årige) og miniputter (de ni-ti-årige). HIK var en af blot tre københavnske klubber, der ved slutningen på halvfemserne var med i samtlige aldersklasser. Forståelsen, for at fodboldtilbudene skulle tilpasses de aktives forudsætninger, var stor. Der blev brugt mange kræfter i dansk fodbold i dette årti på at arbejde med holdninger og udvikle børnefodbolden. Det gav sig udslag i indførelsen af nye størrelser mål, nye størrelser bolde, særlige regler for fodboldspillet i de smås kampe, og holdningerne formidledes ud gennem en intensiv træneruddannelse, som var let tilgængelig for alle.

Halvfemserne skulle på mange måder blive de smås årti i HIKs ungdomsfodbold.

Fra en spæd start med ret små årgange i starten af halvfemserne – cirka 200 ungdomsspillere ved indgangen til halvfemserne – eksploderede ungdomsafdelingen op gennem halvfemserne og talte ved årtusindskiftet mere end 600 ungdomsspillere med klar overvægt hos de yngste. Det gør HIK til Københavns største fodbold-ungdomsafdeling for drenge og den tredje største i landet. På børnesiden – de under tretten-årige – er HIK i disse år Danmarks – ja, måske verdens – største. Det præger anlægget på Phistersvej. Der står syv-mandsmål – for man spiller ikke længere elleve-mands lige fra start, men er i stedet syv mand på halv bane, og målene er kun to gange fem meter store. Alt var dog ikke lutter lagkage. I løbet af halvfemserne måtte HIK sige farvel til pigefodbolden. Der er i dag enkelte piger i de yngre årgange på hold med jævnaldrende drenge, men ikke længere særskilte pige- eller damejuniorhold.

Startede man i halvfemserne sin fodboldtilværelse i HIK som ganske ung, var Lagkagetræningen, det første man i disse år stødte på. »Lagkage« var bevaret fra de dage, hvor man sluttede fodboldåret af med lagkagespisning efter i de forudgåen-

Lagkagegruppen – dette ubestemmelige mylder af små ben og fødder på jagt efter den drilske bold.

de måneder at have spillet kampe mod hinanden fordelt på mere eller mindre tilfældigt sammensatte hold. Det ændredes i halvfemserne til én ugentlig træning året igennem, hvor leg med og uden bold erstattede kampene. Helt i pagt med de holdninger, man gerne ville have fremelsket i børnefodbold. HIK besluttede at lade de unge spillere vente længere end de øvrige københavnske fodboldklubber med at spille kampe mod andre klubber. I HIK begyndte de små først at spille kampe det år, de fylder otte år, men det gik bestemt ikke ud over tilgangen.

Mikael Frederiksen og Michael Christiansen – kaldet M&M i daglig forældre-tale – var generalerne i lagkagetræningen. Både indendørs og udendørs styrede M&M de små fodboldspillere. De var med til at skabe og give den altafgørende tryghed for de små fra første fodboldtime. Med hjælp fra en række ungdomsspillere bød de på en cocktail af bold-, løbe- og koordinationsøvelser samt forskellige småspil. Myretue, fodboldroderi, virvar, fodboldcirkus og andre tilsvarende betegnelser kunne lige så vel bruges, men de unge morer sig og føler sig hjemme.

HIK bevarede – trods flerdoblingen i størrelse – modellen fra firserne. De yngste fik lov til at blive på banerne ved Phistersvej og Maglegårdsskolen. Først fra lilleputalderen kom man ud for at skulle spille kampe og siden træne på Gentofte Stadion. Alle ungdomsspillere – også de ældste – var fortsat en gang om ugen i HIK, ligesom de bedste drenge-, junior- og ynglingehold spiller de fleste hjemmekampe på Phistersvej. Det betyder – sammen med seniorernes træninger – et voldsomt slid på banerne. Det er heldigvis lykkedes at klare årtiet igennem uden at skulle hovedreparere eller lukke banerne halve eller hele sæsoner.

De yngste kampspillere – mikro- og miniputterne – dominerede kampstatistikken for dette årti. År for år satte HIK klub- og danmarkrekord, hvad angik samlet antal hold og samlet antal spillere. På mange måder udvikles en helt egen HIK-

model. Med kun én ugentlig træning – halvt så mange som i andre klubber, men der var simpelthen ikke plads til mere – med en eller to voksne trænere i hver af de yngste aldersgrupper og med et hav af ungdomsspillere som hjælpetrænere, holdledere og dommere. En udvikling, der skred gradvist frem gennem årtiet. Gevinsten var et virkelig godt sammenhold og kendskab til hinanden årgangene imellem. De yngste lærte og lærer de ældste ungdomsspillere at kende på en helt anderledes måde – de kender hinandens navne og taler om deres fælles hobby: fodbold. Det sammenhold og det klubfællesskab, som mange andre klubber netop efterlyser i disse år, hvor det individuelle træder så voldsomt frem.

Ny struktur i ungdomsafdelingen

Ledermangel var meget ofte på dagsordenen – også i HIK. Det hele kom til at hvile på få voksne. Der blev ikke flere ledere, selv om ungdomsafdelingen blev mere end tredoblet op gennem halvfemserne. Sna-

Det er et alsidigt job at være træner i HIK. Træning, administration, kampe – og samtidig skal man være spillernes mand. Som her Poul Frederiksen, der binder snørebånd for Alexander Ebbesen fra årgang 88.

Det er blevet til mange turneringsvindere på halvtreds år – også for nogle af førsteholdene, som her i 1994, hvor Frederik Hertz, Niklas Herskind, Benjamin Jakobsen, Jesper M. Kristensen, Rune Gjetting, Christian Axeltoft, Thomas I. Winding, Christian Jönsson, Michael L. Meyer og Mattias W. Nielsen sammen med træner Glenn Larsen fejrer københavns mesterskabet som mikroputter.

rere tværtimod. Klubben klarede sig ud af den formelle side af manglen ved at ændre struktur. Man gik væk fra modellen med en afdelingsleder og to-tre trænere og holdledere i hver aldersklasse samt et fodboldudvalg bestående af afdelingslederne. I stedet fik den enkelte træner eneansvaret for sit hold med alt, hvad dertil hørte, og koordinationen på tværs klaredes på nogle få stormøder, hvor alle trænere kunne komme til orde. Et fodboldudvalg fandtes stadig, men det blev ikke brugt i det daglige. En sårbar struktur, men det gav samtidig en meget åben klub. HIK er bestemt anderledes end andre klubber, og klubben fik sin helt egen stil i halvfemserne.

Fine resultater af de mindste

Poul Frederiksen er den ungdomsleder, der har haft størst betydning for den positive udvikling i HIK. Poul har været træner i ungdomsafdelingen siden 1970. Han startede som hjælpetræner for 2. junior hos Per Hector Larsen, men flyttede hurtigt ned i mini- og mikroputafdelingen. Poul opnåede som HIK-leder i midten af halvfemserne at blive valgt ind i KBUs bestyrelse. Ikke hverdagskost for HIK-ledere. Her fik

han i de år, hvor der rigtig var fart på udviklingen inden for de yngstes fodbold, betroet posten som formand for KBUs Børneudvalg og dermed også foden inden for i flere af DBUs udvalg. Poul blev i samme periode – som den første HIK-fodboldleder – af Sammenslutningen af Idrætsklubber i Gentofte (SIG) hædret som årets idrætsleder i Gentofte. Poul Frederiksen modtog senere Erik Hansens Ungdomslederpris i DBU.

Som noget nyt spillede der fra starten af halvfemserne også om københavns mesterskabet i indendørs fodbold. Det lykkedes HIK at vinde et enkelt mesterskab, trods savnet af egen hal. I det hele taget var HIK en flittig gæst med sine mange hold ved et utal af stævner både udendørs og indendørs for de yngste aldersgrupper i disse år.

Årgang 81 blev i 1991 københavns mestrene indendørs for miniputter. Spillerne var: Klaus Ryding, Mads Heindorff, Ulrik Basso Larsen, Simon Smidt, Peter Smith, Casper Øbro og Sune Følner. Af disse spillede Klaus og Mads også ved årtiets slutning på førsteholdet – nærmere bestemt 1. ynglinge – i HIK, mens Ulrik

HIK vandt københavns-mesterskabet for lilleputter i 1998. Her tager man under det uofficielle DM for lilleputter – et halvt år forinden – forskud på glæderne.

havde taget eliteudfordringen op og via sit spil på B 93s 1. ynglinge nået frem til de udvalgte holds forættede land.

Sportsligt gik det fremad set i forhold til de magre år i slutningen af firserne. HIK var gennem hele årtiet fast deltager i

Københavns mesterrækker – og dermed blandt de ti bedste – for miniputter og lilleputter. I starten af halvfemserne ofte i den nederste halvdel, et par år endte HIK endda på sidstepladsen i lilleput, men mod slutningen konstant med i den øverste

Pokalvindere som miniputter: Poul Henrik Theil-Olsen, Christoffer Jermin Anker, Frederik Otte, Frederik Rye, Adam S. Ernst, Marc Thorell, Anders Schøler, Emil Scheel, Philip Hansen, Sebastian Forsing, Daniel Carstens, Kristoffer Heide-Winther, Sebastian Dawe, Sebastian Arhøj, Jakob Riis Christensen, August Bayer. Holdets træner var som ved de to forudgående miniputfinaler Christian Knuth-Winterfeldt.

Selvtillid er ikke skidt at have som træner og leder. Men ligefrem helgenstatus, som den Søren Bjerg og Jens Lochmann her har tillagt sig selv i spidsen for 1. drenge i 1994 efter at have erobret en flot fjerdeplads i Københavns bedste række, er nok at spænde buen for hårdt.

halvdel. Det kulminerede med et københavns mesterskab for mikroputter i 1994 med årgang 86 – og samme årgang gentog kunststykket som 1. lilleputter i 1998. De to succestrænere var Glenn Larsen i 1994 og Claus Christiansen, lillebror til den ene halvdel af M&M, i 1998.

Københavns mestrene 1998 som lilleputter: Christian Jönsson, Thomas Ingevoold Winding, Niklas Herskind, Søren Tolvang Nielsen, Casper Dam, Niels Peter Kjølbye, Frederik Hertz, Mikael W. Nielsen, Oliver Knauer, Benjamin G. Jacobsen, Jesper M. Kristensen, Michael L. Meyer, Rune Gjetting og Ulrik Lunn.

Alle gode gange tre

Miniputterne kæmpede sig i 1998, 1999 og 2000 frem til KBUs pokalfinale. Alle gange blev der spillet finale i Parken – fodboldens danske Mekka. De to første gange mod KB og med HIK som taber. Der skulle gå femten år mellem pokalfinalen som ynglinge i 1983 og pokalfinalen som miniputter i 1998, men så kom der også tre finaler i træk. Og endnu engang var tredje gang lykkens gang. Finalen mod B 93 blev mere end almindeligt spændende. Efter 1-1 i den ordinære spilletid vandt HIK 6-5 på straffespark.

Udendørs var HIK med til at udvikle og gennemføre særlige stævneformer rettet mod bredden i de yngste årgange. Stævner med aktivitet hele tiden, hvor ingen slås

ud, og alle deltager lige meget. HIK var meget flittig gæst ved disse børnestævner, og det var lige noget, der passede spillerne. Både de absolut bedste – men så sandelig også hele mangfoldigheden af spillere – kom ud at opleve atmosfæren. En sand strøm af medaljer blev i dette årti hængt om unge HIKeres halse. Breddefodbold hedder det blandt fagfolk – »fodbold er for alle«.

Succes var dog ikke forbeholdt de yngste. Et par år var HIKs drengespillere godt med fremme i Københavns mesterrække under ledelse af Søren Bjerg, og som junior og ynglinge var klubben flittig deltager i 3. division. Her indrangeredes HIK blandt Københavns syv-otte bedste hold og mødte stærke modstandere fra Sjælland og Lolland-Falster. Umiddelbart inden klokkerne faldt i slag og lukkede og slukkede for dette årtusinde, overraskede HIK ved at gå i alliance med rivalerne fra Krøyersvej, Skovshoved. FSØ – Fodboldsammenslutningen Øresund – betød, at HIK og Skovshoved fik fælles ynglinge- og juniorafdeling fra første fløjt i år 2000. Man trænede sammen og delte kampene mellem begge klubbers anlæg – en udstrakt hånd til de fodboldglade ældste årgange i Gentofte Kommune, og et pionersamarbejde i København. Selv gamle klubber som HIK med sine nu 100 år og Skovshoved med sine over 90 år kunne tænke nyt og blive forbilleder.

I det hele taget var HIK ikke bange for at tænke nyt og anderledes i dette årti. På mange måder kom HIKs træning med de yngste til at minde om Fodboldskolen – et af dette årtis helt store gennembrud fra DBUs side. Tæt ved 30.000 børn deltager hvert år på en af DBU-sommerfodboldskoler – heriblandt omkring et hundrede HIKere. HIK har indtil nu ikke selv haft mulighed for at være fodboldskolevært, men klubben bakker i høj grad op om DBUs mange spændende nyskabelser.

Strandfodbold og streetfodbold var to af nyskabelser i halvfemserne, og straks fra start var HIK parat. Foreviget af tv, arrangerede HIK det første ministævne i strandfodbold ved Charlottenlund Fort lige ned til Øresund. Og DBUs årlige Streetfodboldturné fik lige fra sit debutår fast årlig start på P-pladsen ved NESA. HIK var med til i praksis at vise, at fodbold er noget for alle, kan dyrkes overalt og ikke er bundet til de traditionelle klub- og holdmønstre.

Ungdomshold gør klar til kamp.

Fodboldsenior

Tiden op til 1950

Da HIK i 1950 blev halvtreds år gammel malede bestyrelsen i jubilæumsbogen sit billede af HIK som en skude, der sportsligt sejlede med betydelig slagside. Tennis var fodbold langt overlegen, hvad angik sportslig standard. Bestyrelsen gik endda så vidt som til at mene, at HIKs fodboldafdeling havde stået i stampe de seneste tredive år. De opnåede resultater var – efter bestyrelsens mening – »langt under middel«, selv om der i nogle perioder havde været enkelte turneringshold med »helt gode resultater«. Undskyldningen lå dog lige for: Fodboldanlægget på Phistersvej var for lille og for dårligt – banen nærmest elendig og ude af stand til at klare de mange spilleres slid. Modsat de forhold, som tennisspillerne havde med den på det tidspunkt kun femten år gamle hal på Hartmannsvej og den splinternye Centre Court på Phistersvej.

Helt så elendigt havde det nu ikke været. HIK var i 1917 blevet medlem af Københavns Boldspil-Union (KBU) og var ti år senere rykket op i Mesterrækken, hvor klubben i debutåret blev nummer fem – foran eksempelvis AB, der sluttede sidst det år. Senere, da man gik over til landsdækkende rækker, placerede Dansk Boldspil-Union (DBU) HIK i Oprykningsrækken lige under Mesterrækken – og flere gange var HIK meget tæt på at rykke op, før det endelig lykkedes i 1935-36. Det år kom HIK til at spille mod klubber som AB, B 93, KB, B 1903, AaB, AGF og Esbjerg, men den største succes var, da HIK i 1935 – som den første klub uden for Stævnesammenslutningen – vandt KBUs pokalturnering med finalesejr på 2-1 over B 93. Igen i 1937 var HIK i KBUs pokalfinale – denne gang dog som taber. Tilmed fik både Leslie Bolton og to måneder senere Reinholdt Christensen i 1938 – som de

første HIKere – debut på det danske landshold.

Anden verdenskrig vendte op og ned på mangt og meget – også på dansk fodbold. Man måtte suspendere turneringsformen og lave mere lokale rækker. Da man kunne genoptage de landsdækkende rækker i 1945-46 skønnede DBU, at HIK hørte til i 2. division og skulle spille om pladserne elleve til tyve i Danmark. Måske skyldtes pessimismen i 1950, at HIK netop efter sæsonen 1949/50 var rykket ud af 2. division. En nedrykning, der ikke kunne siges at være helt uddramatisk, idet Randers Freja i sidste kamp vandt 7-0 over AaB og dermed slog HIK på bedre målrækningskab. Mange mente, at AaB havde »udvist en påfaldende ulyst til at vinde«, hvorfor DBU foretog en undersøgelse, der dog ikke ændrede på, at HIK måtte rykke ud.

Lige så kritisk man så på fortiden i 1950, lige så lysegrønt så man på fremtiden. Ressourcerne var store. HIK havde over 400 medlemmer i ungdomsafdelingen. HIK var en af Københavns storklubber på fodboldfronten. Alle tre juniorhold havde vundet de bedste rækker i 1943-44, 1. ungdomslige var kommet i pokalfinalen i 1945, 1. junior i pokalfinalen i både 1946 og 1947, og begge juniorhold vandt de bedste rækker i 1947-48. Det var disse kuld – ofte omtalt som Fritz Weiss' drenge efter den markante træner og leder – man så frem til skulle løfte HIK langt frem på den sportslige fodboldscene i halvtredserne, men også for halvtreds år siden havde man problemer med at få udbytte af sin investering i fodboldungdommen. Tilgangen fra ungdomsafdelingen til seniorholdene haltede. For mange kom ikke over de første vanskelige år som seniorspillere – Hellerup-ungdommen var pjevset og gav for let op. Mange bevarede deres tilhørsforhold til HIK som tennisspillere efter endt fodboldungdomstid, men det blev ikke dengang regnet for et succeskriterium.

Efterkrigstiden førstehold holder stand

En klubs førstehold i seniorfodbold dannes ikke fra dag til dag. Derfor var HIKs førstehold i 1950 på mange pladser identisk med de spillere, der havde udgjort holdet i de første efterkrigsår.

Helge Hansen var fremme i perioden omkring 1950. Måske den største tekniker, HIK har fostret. Talentet blev vurderet så stort, at Helge blev rykket direkte op på senior efter juniortiden – han sprang simpelthen ynglingetiden over. Favoritpladsen var højre wing. Helge blev udtaget til Danmarks fodboldlandshold op til OL i London 1948, hvor Danmark jo fik bronze. Men uheldet var ude efter Helge – kort før afrejsen til London brækkede han benet i kamp for HIK, så Johannes Pløger fik OL-oplevelsen i stedet. Helge kom igen, men nåede kun at få en kamp på Danmarks B-landshold. Det blev til i alt 258 kampe på HIKs førstehold.

I maj 1949 så den første tipskupon dagens lys. Blandt de tolv kampe, der blev udvalgt som dem, tipperne for første gang skulle bryde deres hjerne med for at regne de tolv rigtige ud af, var HIKs hjemmekamp mod Brønshøj.

Ivan Jessen-Petersen »Jernmanden« havde først en lang karriere som anfører og forsvarers ankermand på førsteholdet i samlet 279 kampe. Tilnavnet hentydede til en meget kontant spillestil. Efter endt karriere kastede Ivan sig over trænergerningen. 1. ynglinge blev første trin på raketten. Med Ivan ved roret vandt de pokalfinalen i 1956. Andet trin blev jobbet som 1. seniortræner i HIK for blandt andet Ole Madsen, før Ivan tog springet uden for HIK og blev divisionstræner i en perlerække af de førende klubber i det storkøbenhavnske område.

Efter nedrykningen til 3. division op til sæsonen 1950/51 spillede HIK fire sæsoner

En sjælden gang blev der spillet indendørs fodbold i HIKs tennishal. Her er det Helge Hansen, der giver prøve på sin fremragende teknik.

her – med placeringer som nummer to, seks, og to de tre første år, før klubben som vinder af 3. division i sæsonen 1953/54 vendte tilbage til 2. division. Dengang spillede man kun atten kampe på en hel sæson i divisionerne.

Ralf »Rolle« Ginsborg spillede venstre halfback. Ralf havde sin bedste fodboldsæ-

Ivan Jessen-Petersen og Helge Hansen kunne fejre kampjubilæum sammen. En af de blomsteroverrækkende drenge er Ivans søn Søren, der senere kom på førsteholdet og siden har gjort civil karriere inden for FNs Højkommissariat for Flygtninge.

Erik Schultz var en fremtrædende spiller, der spillede på førsteholdet i starten af halvtredserne. Erik – med tilnavnet »Tiller« – har aldrig været stor af vækst. Her klart demonstreret i drengetiden ved siden af en ægte Goliat fra Boldklubben Frem.

Ole Jensen – en af mange Ole'r på førsteholdet i perioden omkring 1960. Ole kom som den første HIK'er på Danmarks B-landshold i fodbold og havde i en årrække klubrekorden med 294 førsteholdskampe. Han blev senere dansk mester i badminton og også dansk mester i veteran tennis.

son i 1952, hvor han var med i den trup, der repræsenterede Danmark ved OL i Helsingfors, Finland. Rolle sad på bænken under hele OL, men fik samme efterår sin landsholdsdebut i en venskabskamp mod Holland på hjemmebane. Danmark vandt kampen 3-2. Det blev til yderligere en landskamp samme år mod Finland i turneringen om det nordiske mesterskab. Danmark tabte 1-2, og Rolle kom ikke siden på landsholdet. Karrieren blev fortsat i HIK, hvor Rolle i alt nåede 180 kampe på førsteholdet.

Enkeltkampe gjorde selvfølgelig ikke hele udslaget mellem succes og fiasko, men alligevel var der nøglekampe, der gik over i historien som uforglemmelige. En sådan var kampen på sidste spilledag 25. maj 1953 på Århus Stadion mod AIA i 3. division. Opmærksomheden på denne knald-eller-fald kamp var også efter datidens normer ganske stor. Vinderen ville rykke op i 2. division, AIA kunne dog nøjes med uafgjort, da de var ét point foran HIK. Der blev sat tilskuerekord for kampe i 3. division med 21.637 tilskuere med en entréindtægt på 44.417 kroner. HIKs tilhængere kunne hjemme følge kampen i en direkte radiotransmission. Kampen endte 1-1, så det blev AIA, der røg op det år. HIK måtte vente et år mere, så kom også vi op.

Erik »Tiller« Schultz nåede at spille både fremme som venstre wing og på midten som venstre halfbæk før han endte som venstre back på førsteholdet. Erik levede især på sin forudseenhed og blev udtaget til Danmarks OL-bruttotrup op til OL i Helsingfors 1952. Det betød vintertræning – rettere sagt løb uden bold og gymnastik. Den slags »fodbold uden bold« huede ikke Tiller, der da heller ikke kom med i den endelige trup. På førsteholdet opnåede Tiller i alt 204 kampe, inden han senere i mange sæsoner sad i A-spilleudvalget.

Nye talenter tager over

Den tapre generation af veltjente førsteholdsspillere fra de første efterkrigsår takkede nu gradvist af. Den, der blev ved

længst, var Ole Jensen. Heldigvis stod nye parat til at tage over fra de gamle kæmper, der sagde stop. Og det var et meget talentfuld kuld, der nu trådte ind på scenen som de bærende spillere med Gert Ziener, Uffe Bjørn Hansen, Anders Hey og Henning Ringheim i spidsen.

Uffe Bjørn Hansen havde sammen med flere fra sin årgang markeret sig i ungdomsårene. Uffe kom meget hurtigt på førsteholdet og blev der i en meget lang uafbrudt årrække. Med en placering enten som centerhalf i forsvaret eller som halfback – hvad vi i dag ville kalde midtbane. En kontant spiller, men krydret med en ganske god teknik og så en helt uimodståelig fighter- og sejrsvilje. Ikke mærkeligt, at Uffe blev den første, der rundede 300 kampe på førsteholdet og i en lang årrække havde klubrekorden med 356 førsteholdskampe. Og de blev vel at mærke samlet sammen i en tid, hvor man kun spillede atten kampe om året.

Efter oprykningen til 2. division – dengang opfattet som, at klubben nu var tilbage, hvor den hørte til – blev det til tre sæsoner i den nederste del af divisionen. De to første år blev holdet nummer syv ud af de ti hold – og dermed nummer sytten blandt alle landets fodboldklubber – HIKs højeste placering i halvtredsåret fra 1950 til 2000. I sæsonen 1956/57 sluttede HIK sidst. Det var en meget lang sæson. Man havde besluttet at gå væk fra efterår/forårsturneringsformen og over til kalenderturnering, og derfor kørte turnering over halvandet år med i alt 27 kampe. HIK fik som nummer sidst i 2. division endda en ekstra chance for at blive oppe. Det hele skulle afgøres i to kvalifikationskampe mod AaB. HIK spillede 1-1 hjemme, men tabte 1-2 ude og var dermed i 3. division igen.

Anders Hey gjorde ret sent i sin ungdomstid rigtig opmærksom på sig selv som fodboldspiller, men tidsnok til at blive udtaget til skolelandsholdet. I begejstrede vendinger ofrede Knud Lundberg en hel artikel på Anders og hans præstation på skolelandsholdet, der endte med at spå

ham en stor karriere på sin klubs førstehold. Det fik Anders. I mange år en yderst kontant back, der opnåede 288 førsteholdskampe og fik en lang karriere på klubbens veteran- og mastershold. Han blev fodboldformand og var i mange år HIKs repræsentant i Fodboldalliancens ledelse.

HIK valgte allerede tidligt i halvtredserne at benytte Gentofte Stadion som sin hjemmebane. Tidligere havde Phistersvej – og i en årrække Idrætsparken, Danmarks nationalarena – dannet rammen om hjemmekampene. Der blev fortsat spillet nogle divisionskampe på Phistersvej, men fra da af var Gentofte Stadion reelt hjemmebanen for førsteholdet.

Bredden havde HIK i disse år. Klubben stillede som regel op med et 3., 4., 5. og ofte også 6. seniorhold, der trænede sammen to og to med egen træner og holdleder. Helt som også 1. og 2. senior trænede sammen under ledelse af én træner. Et enkelt oldboyshold havde klubben også i visse år – som de fleste andre større og gamle københavnske klubber. HIK var en divisionsklub, og det kom bredden til at mærke. Systemet i datidens fodboldrækker

Uffe Bjørn Hansen er med fremme – fulgt af Flemming Stensåe, dengang Pedersen – og header på mål.

for seniorhold var, at de københavnske divisionsklubber – og dem var der op mod ti af – hele vejen ned igennem spillede i rækker for sig selv. Ikke noget med at komme ud at møde hold fra de mindre og lavere rangerede klubber. Tænk den tanke til ende, at HIKs førstehold havde måttet give slip på divisionsstatusen. Så ville samtlige seniorhold have skiftet række og tilhørsforhold og skullet ud at spille på de små og ukendte københavnske fodboldarenaer frem for at komme, hvor der var et sus af storhed. Hvis ikke det kunne give grobund for at stå sammen og virkelig forene kræfterne om at bevare statusen som divisionsklub, hvad kunne så?

Seniorafdelingen havde bevaret mange ting fra ungdomstiden – og langt hovedparten af seniorspillerne havde spillet ungdomsfodbold i HIK. Bevares, der kom tilgang, men de kom aldrig til at dominere i forhold til «vore egne». De gamle førsteholdsspillere dalede år efter år langsomt ned gennem rækkerne og «støttede» de unge, der kom på de forskellige sekundahold. Helt som i ungdomstiden kunne man opleve at blive sat af eller på, rykke op eller ned mellem holdene. Så det var med stor spænding, at virkelig mange blev i klubben efter ugens sidste træning og afventede A- og B-spilleudvalgets holdsætninger til weekendens kampe, hvor A-udvalget havde ansvaret for første- og andetholdet, B-udvalget for sekundaholdene.

«Sekunda» skulle ikke opfattes med samme lave status, som man i dag vil tillægge det. Ikke mindst understreget af, at tidligere landsholdsspillere – som Poul Hansen fra B 93 – fungerede som trænere for disse hold i HIK. Poul præsenterede og perfektionerede «den glidende tackling» i HIK – et element i forsvarsspillet, som mange HIKere lærte at gøre god brug af. Gammelmandsrækker fandtes endnu kun i skikkelse af oldboys – og man skulle være virkelig gammel for at finde sig til rette med at spille dér. Det normale var, at man i mange år fortsatte karrieren på et sekundaseniorhold.

Ole Madsen-epoken

HIK var op til sæsonen 1958 atter rykket ned i 3. division. Alligevel glædede man sig til sæsonen, fordi klubben kunne præsentere et virkeligt stærkt nyt angrebsnavn: Ole Madsen. Men at Ole skulle blive en så stor fodboldprofil både i HIK og i hele Danmark kom nu nok bag på de fleste.

Ole Madsen havde årene forud spillet for serieklubben Stefan. Springbrættet fra Stefan til HIK blev Alliancens hold. Alliancen blev stiftet 23. januar 1940 af en kreds af fodboldklubber med HIK og ØB i spidsen. Formålet var «gennem blandt andet internationale kampe at dygtiggøre spillere, ligesom man derigennem stillede håb om forbedret økonomi for klubberne.» Danmarks besættelse samme år udskød af naturlige grunde Alliancens mulighed for at forfølge sit mål de første år, men senere kom Alliancens udvalgte hold til at spille mod udenlandske tophold fra næsten hele verden. Man arrangerede desuden rejser for Alliancen til andre europæiske lande, og man inviterede talenter fra mindre klubber til at deltage på holdet. Et af disse talenter var Ole Madsen, der herigennem fik smag for at prøve lykken i HIK.

På grund af de dengang skrappe regler for, hvornår en spiller måtte skifte klub, kunne Ole Madsen ikke tørne ud for HIK med det samme. Ole måtte i efteråret 1957 nøjes med at repræsentere HIK i Gentoftes pokalturnering – en lille regional turnering, der i disse år blev spillet med deltagelse af B 1903, Skovshoved, GVI og HIK. Divisionsdebuten faldt i foråret 1958 mod Frem Sakskøbing – samme modstander som en vis Preben Kønig ti år senere også skulle komme til at debutere mod.

Med Ole Madsen på holdet fik HIK efter tre sæsoner i 3. division – i 1958 blev klubben nummer tre med Ole Madsen som divisionens topscorer, i 1959 nummer fem og i 1960 nummer to – atter comeback i 2. division. Oprykningen blev sikret af træner Knud Petersen – kaldet «Gasmanden». Det blev til tre sæsoner i 2. division – med placeringer som nummer fem, syv og så i 1963 sidst blandt de nu tolv hold – før

HIK rykkede op – tilbage til 2. division – efter 1960-sæsonen med dette hold: Uffe Bjørn Hansen, Steen Wall-Andersen, Bent Klein, Ole Madsen, Gert Ziener, Ole Frølund, Jørgen Bang, Poul Thorsøe, Henning Ringheim, Ole Jensen, Anders Hey – og træner Knud Petersen.

turen atter gik tilbage til 3. division. Placeringen som nummer fem i 1961 var en tangering af HIK-rekorden som nummer sytten i Danmark for dette halvtredsår. Det blev i 1964 til en tredjeplads og året efter en ottendeplads i 3. division, men HIK var konstant divisionsklub. Altid med og år efter år en meget svær klub at slå, når det gjaldt om at opnå laveste tilskuertal på hjemmebane. For det var en kendsgerning, at HIK trak betydelig flere tilskuere ude end hjemme. Virkelig mange benyttede lejligheden til at se Ole Madsen live, når HIK kom på besøg.

En overgang så det ud, som om blot det at hedde Ole til fornavn gav adgangsbillet til førsteholdet. I hvert fald har mange faste støtter det fornavn i de år: Ole Madsen, Ole Jensen, Ole Frølund, Ole Pock, Ole Petri, Ole Simonsen og Ole Helsted. Ellers var de største fodboldpersonligheder i denne periode Uffe Bjørn Hansen, Anders Hey, Steen Wall-Andersen, og Jørgen Bang.

Steen Wall-Andersen havde gjort kraftig opmærksom på sit store talent som angrebsspiller allerede som ungdomsspiller. Steen fik desværre en for kort karriere på førsteholdet på grund af problemer med ryggen. Steen vedblev med at komme i HIK – indgik i mange år som en af sponsorerne bag førsteholdet – og umiddelbart før årtusindskiftet tilbød Steen sig som fodboldformand. Et tilbud, HIK ikke kunne afslå, så Steen er i jubilæumssæsonen fodboldafdelingens førstemand.

En stille svensker

De rigtige rammer betød meget for, om et hold kunne få succes – HIKs førstehold var ingen undtagelse. Sin helt egen betydning fik en stille svensker, Thure Jonsson. Thure valgte at bosætte sig i Gentofte og opsøgte de nærmeste idrætsklubber for at tilbyde sin assistance med det, som han nu engang kunne: massere. HIK tog imod tilbudet, og Thure var gennem mange sæsoner HIK en meget trofast støtte. HIK kom

Ole Madsen – HIKs enlige landsholdsspiller i treserne – havde en meget kontant og kompromisløs spillestil. Sparedede aldrig sig selv. Her sidder Ole efter en af sine landskampe i 1963. Træt, smurt ind i Idrætsparkens mudder fra top til tå, med trøjen revet lidt itu og med en rift ved øjet. Der blev givet og taget også i den landskamp.

altid først. Thure fik siden hen andre og betydeligt højere rangerede hold som sine kunder, men de måtte vige, hvis HIK skulle spille samme dag. Thure var desuden i mange år massør for det danske fodboldlandshold, og HIK sad dermed på tre meget centrale poster: Pladsen som formand for udtagelseskomiteen i skikkelse af Erik Spang-Larsen, Ole Madsen som landsholdets anfører og altså landsholdets massør.

Ole Madsen valgte i 1965 – som trediveårig – at prøve sine evner i udlandet hos hollandske Sparta Rotterdam. HIK kom til at savne Ole Madsens mål. Nu hed det 3. division Øst, for man havde fra 1966 udvidet kredsen af divisionsklubber til to 3.

Få HIK-ledere er gennem årene blevet hædret med æresnåle. En af de få er Jørgen Silcowitz, der i 1995 fik overrakt Københavns Boldspil-Unions sølvnål af formand Torben Mogensen. Samme dag blev Jørgen udnævnt til æresmedlem af HIK.

divisioner. Ole returnerede efter tre år i Holland. Mange store og betydeligt højere rangerede klubber end HIK stod i kø for at få Ole på holdet, men Ole Madsen valgte igen HIK. Oles genindtræden på førstehold styrkede selvfølgelig klubbens position i divisionen. Efter beskedne placeringer som nummer ti og otte af de tolv hold i 1966 og 1967, sluttede HIK som nummer fem i 1968 og to i 1969.

For de øvrige seniorhold var alt ved det gamle. De unge kæmpede for at komme frem og op på højere hold, og de gamle garvede forsøgte at give de unge knøse kamp til stregen. Man spillede fortsat kun mod andre divisionsklubbers tilsvarende lavere hold, så det var ikke ualmindeligt at se gamle landsholdsspillere optræde på de gæstende sekundahold fra KB, B 93, Frem og B 1903. Markante ledere i disse år var først og fremmest seniorinspektøren Fritz Otte og Jørgen Silcowitz i spidsen for A-spilleudvalget.

Jørgen Silcowitz var selv en ganske habil fodboldspiller, der opnåede nogle kampe på førsteholdet og dertil et hav af andenholdskampe som centerhalf. Ungdomstiden havde han naturligvis også tilbragt i HIKs hvide trøje. Jørgen fik den tvivlsomme ære at være direkte modspiller

Steen Holm Hansen lægger indover i kamp for HIK mod Brøndby. Steen scorede af og til, men var især oplæggeren til mange af HIKs mål i tresserne og halvfjerdserne med sine giftige indlæg fra fløjen.

over for Ole Madsen, når første- og andetholdet spillede mod hinanden til træning. Det blev siden hen til et kæmpemæssigt lederarbejde i A-spilleudvalget og som mangeårigt medlem af bestyrelsen. Jørgen har siddet i HIKs bestyrelse i fire forskellige årtier – med pauser, men altid parat til at træde ind igen, når der var behov for det. Og det var der mange gange.

De første år efter Ole Madsen

At spille bundopgør i 3. division blev en kedelig vane for HIK i de første år af halvfjerdserne, men nattesøvnen blev reddet for de nervøse tilhængere, når man erfarede, at Ole Madsen atter en gang havde givet tilsagn om at finde støvlerne frem, hvis de unge på divisionsholdet ikke kunne klare skærene selv. Der var virkelig mange strenge at spille på for de skiftende førsteholdstrænere – med Leo Nielsen som den mest markante – når de skulle sætte divisionsholdet. Unge ambitiøse spillere, der gerne ville vise, at de godt kunne selv, og så de lidt hemmelighedsfulde ledes udtalelser om Oles mulige genfødsel. Faktum var, at HIK fem år i træk reddede sig fri

ved at havne på den livgivende tiendeplass i 1970, 1971 og 1972 og en plads højere i 1973 og 1974 af de tolv hold og dermed forblev divisionsklub – ofte efter at Ole Madsen og Jan Schubert var trådt til i de sidste efterårskampe.

Holdet havde naturligvis fået nye profiler. Personligheder, som kom til at sætte deres præg på førsteholdet i mange år fremover. Først og fremmest Steen Holm Hansen og Preben König.

Steen Holm Hansen (Siw) havde mest spillet på andetholdet som ungdomsspiller. Steen var ikke en stor spiller i fysisk forstand, men opvejede det med en sublim boldbehandling og spændende finter. Det blev til mange kampe for HIK og en kort afstikker til B 93 for ligesom at bevise, at talentet også rakte til at begå sig i landets fornemste række. Siw har siden spillet mange sæsoner på Frisses hold og gammelmandsholdene. Et enkelt år forsøgte Steen sig som andenholdstræner, men det sagde ikke Steen det helt store. Det ville ellers have været rart, hvis Steens tekniske evner havde smittet af på kommende HIK-generationer.

Succesen med at hente en målsluger til divisionsholdet blev forsøgt gentaget, men det var svært at finde en ny Ole Madsen. Kombinationen, af at det var lykkedes HIK som 3. divisionsklub både at tiltrække, udvikle og fastholde en landsholdsspiller – og en søgen efter at afprøve egne evner – tiltrak ellers en række spillere, der alle fik kortere eller længere tid på førsteholdet. Fodbold bevægede sig med små skridt mod nye og mere kommercielle tider. Fra 1972 blev det tilladt at spille med reklamer på trøjerne og ad den vej sikre sig et tilskud til klubkassen. For HIKs førstehold betød det, at den hvide trøje blev prydet af et mangefarvet »Superland« – et lokalt supermarked i Gentofte.

Preben Kønig blev medlem af HIK som tiårig og debuterede som attenårig mod Frem Sakskøbing i 3. division. Som tredi-veårig blev Preben den blot anden spiller, der rundede 300 divisionskampe for HIK, hvor det i alt blev til 312 kampe. Det ville givet være blevet til flere, hvis ikke Preben hele tiden ville sætte ny dansk rekord i

antal udvisninger med tilhørende karantæner. For en hård forsvarsspiller var Preben i hele sin tid. Meget passende valgte Preben at læse jura for bedre at kunne forsvare sig mod anklagerne om hårdt spil, ligesom han blev medforfatter til en bog om erstatning ved fodboldskader. Preben var i flere år fodboldformand og er i jubilæumsåret klubbens næstformand.

Vellykket satsning

I sin 75-års jubilæumssæson i 1975 viste HIK, at man turde gå utraditionelle veje. Det år ansatte man Tom Søndergård som træner for første- og andenseniør. Tredive år gammel og dermed den gennem tiderne yngste træner for HIKs divisionshold. En efter datidens målestok meget risikabel satsning for en klub af HIKs status. Tom Søndergaard havde spillet 90 divisionskampe for B 93, 20 landskampe og op mod 200 kampe som professionel i tre lande for Rapid Wien, Ajax Amsterdam og franske Metz, men blot prøvet trænergerningen som ynglingetræner i Værløse.

Det var et frisk pust, der kom ind sammen med Tom. Træningen adskilte sig fra første færd fra forgængernes – teknik og især spilsystemer fik større vægt end tidligere. Derfor ikke uventet, at man fra HIKs side hurtigt sikrede sig Tom som træner for mere end det ene år, man i første omgang havde papir på. Tom fik en positiv stemning ind på holdet, øgede træningsmængden til tre gange ugentlig og formåede at gøre træningen mere varieret. Tom var temmelig kritisk over for spiller-nes tekniske færdigheder. Kritikken blev rettet mod ungdomstrænerne, der blev bebrejdet for ikke at have ofret den tekniske træning nok opmærksomhed. En kritik, der ramte plet og heldigvis blev fanget af en del af ungdomstrænerne.

Banen var dermed kridtet op af den nye træner. Ikke uventet blev det Tom, der fik flyttet det sportslige ansvar for divisionsholdets præstationer over på træneren som nærmest eneansvarlig. Fra da af var der tale om en nærmest enevældig træner og så et spilleudvalg og en lederflok, der

Preben Kønig på vej frem i en af sine mange kampe på førsteholdet. Man kunne jo næsten fristes til at tro, at Preben kunne spille fodbold – men det er nu som den kompromisløse fighter, de fleste vil huske Preben.

måtte se sig reduceret til et støtteapparat omkring træneren. Den gamle ledergeneration med Jørgen Silcowitz, Fritz Otte og Erik »Tiller« Schultz var på det tidspunkt trådt i baggrunden og havde givet plads til en ny seniorleder, Jørn König, som den altdominerende i mange efterfølgende år.

Jørn König fik en habil tid som ungdomsspiller i HIK – som målmand – men det blev som ungdomstræner fra 1962 – med ikke så få turneringsvindere – og siden som seniorleder, at Jørn skabte sig den platform, der har gjort ham til HIKs ubestridte seniormand fra midten af halvfjerdserne til i dag. Og med sæde i Divisionsforeningens inderkreds i mange år. Jørn er tæt på at have fyrrårs jubilæum som leder i dette jubelår. I den periode har Jørn været med til at byde velkommen til og bakke op om en lang række trænere og ikke mindst spillere på førsteholdet. Jørn blev meget passende tildelt KBUs sølvnål i jubilæumsåret for sin mangeårig indsats i HIK og KBU. Han blev også valgt til årets leder i KBU.

Tom Søndergaard skaffede en ung og meget talentfuld centerforward til HIK: Klaus Granlund. På mange måder en spiller, der godt kan tåle sammenligning med en forgænger i trøje nummer 9, Ole Madsen. Klaus nåede ikke helt samme karriere, men var egentlig ganske tæt på landsholdet og nåede både at blive udlandsprof og i en moden alder for Ikast at blive kåret som »årets pokalfighter« ved at score tre mål, da Ikast i 1987 tabte pokalfinalen i den gamle Idrætspark til Brøndby.

Klaus Granlund kom til HIK i 1975 direkte fra Værløses ynglingehold, hvor han havde haft Tom Søndergaard som træner. Klaus kunne lige så godt have valgt en karriere som stregspiller inden for håndbolden – her var han nemlig med i kredsen af kandidater til ynglingelandsholdet – men heldigvis for HIK Fodbold valgte Klaus at bruge fødderne og hovedet til at score et hav af mål for klubben. Hurtig, kropstærk og uimponeret. Klaus blev allerede i debutsæsonen topscorer i divisionen – en målfarlighed han bevarede i hele sin

tid i HIK. Klaus opnåede i alt 140 kampe for HIK.

Med Klaus som holdets mest fremtrædende målscorer spillede HIK sig til en syvendeplads i 1975 og en fjerdeplads i 1976 i 3. division Øst – en række, der var udvidet til seksten hold, så man dermed spillede tredive kampe om året. 1977-

At være leder i en divisionsklub er en udsat post. Her må Jørn König tage sig i agt for træner Mario Astoris udspil ved en holdsætning. Om de blev enige melder historien ikke noget om.

Mange gode spillere er stødt til HIK gennem årene. Ole Madsen er den mest kendte, men det gik heller ikke ubemærket hen, da Klaus Granlund meldte sig under fanerne. HIK fik ikke lov at beholde Klaus hele hans fodboldtid. Klaus nåede siden at blive udlandsprof i HJK Helsingfors og pokalfighter for Ikast i landspokalfinalen mod Brøndby i 1987.

sæsonen gav ikke den ventede forbedring. HIK sluttede som nummer elleve – betænkelig tæt på nedrykning. Som et sidste – nærmest desperat skridt – var Tom blevet overtalt til at være spillende træner for divisionsholdet. Tom kunne stadig give prøver på sit store tekniske repertoire, men den helt store sportslige succes blev comebacket ikke.

De første profår

HIKs fodboldledere var rørende enige, da man i foråret 1974 første gang skulle stemme ja eller nej til et forslag om at tillade nonamatører – betalte spillere – i danmarksturneringen. Forslaget var fremsat for at hæve standarden i dansk fodbold. HIK stemte NEJ og gjorde det først og fremmest af frygt for at miste en del af sine egne bedste spillere til mere rundhåndede klubber frem for selv at høste frugten af års møjsommeligt ungdomsarbejde. Ud over dette forståelige – men noget egoistiske argument – forsøgte HIK også at se realistisk på problemstillingen. Kun et hundrede procents professionalismisme ville efter HIKs opfattelse give en mærkbar forbedring af spillekvaliteten, og det ville kun yderst få klubber have økonomi til. Dertil kom frykten for at miste det kommunale tilskud. At det var en ansvarsfuld fodboldledelse, der behandlede dette emne, understregedes af, at det indgik i klubbens argumentation for at stemme nej, at betaling af spillere også kunne forøge fristelsen til at forsømme uddannelse – og HIK ville ikke bidrage til at gøre fodbold til en social lavstatus-idræt i Danmark.

Der skulle komme til at gå yderligere nogle år, inden proftanken fik flertal. Efter et mellem spil med et forslag fra Guild-Harald Nielsen og Helge Sander om en pirat-profliga vedtog DBU at tillade betalt fodbold i Danmark fra og med sæsonen 1978 i de tre divisioner. HIK var indtil det sidste blandt de mest fanatiske modstandere af at indføre proffodbold, men HIKs fodboldledere og bestyrelse kunne ikke undgå at se, hvor det bar hen ad. Forslaget ville blive vedtaget, og så ville man også

være med fra start. HIK kom ikke blot blandt de 39 divisionsklubber, der vovede pelsen. HIK kom ganske enkelt først.

Det var en meget fin vifte af spillere, HIK kunne præsentere på et velbesøgt pressemøde i slutningen af november 1977 i restauranten på Hartmannsvej. Med den rutinerede og stadig landsholdsaktuelle Flemming Mortensen i spidsen – udset til at styre midtbanen og selvskeven som anfører. Klaus Nørregaard var udset til at kreere chancerne for angriberne, men HIK havde skrevet også kontrakt med klubbens egne gode navne: John Heegaard, Poul Emil Petersen, Stefan Grün, Per Garhøj, Klaus Granlund (hentet tilbage efter et kort visit i KB), Steen Holm Hansen (hentet tilbage fra B 93) og den ganske unge Brian Hansen.

Stefan Grün har alle år tørnet ud for HIK og er i jubilæumsåret stadig særdeles aktiv på superveteranholdet i Københavns Mesterrække. Fra en position ude på venstrekanten har Stefan betydet meget for, at HIKs spil kunne breddes ud i hele banens bredde. Skiftende midterangribere har nydt godt af de talrige indlæg fra Stefan, men Stefan kan også selv finde vej til netmaskerne. Stefan var heldig at have sin storhedstid i en periode, hvor HIK havde trænere, der forstod også at værdsætte den tekniske fodbold. Stefan nåede nøjagtig 200 førsteholdskampe.

Den endelige vedtagelse af proffodbolden skete på DBUs ordinære repræsentantskabsmøde 25. februar 1978 med et hundrede stemmer for, ti imod og én blank. Dagen efter spillede den første pengekamp i Danmark, da Herning Fremad hjemme tog imod HIK. Begge klubber var på det tidspunkt 3. divisionshold, hvilket fik en kritiker til at påpege, at den danske profmodel aldrig ville blive andet end femøres professionalismisme. Herning vandt kampen 2-1, hvilket udløste 1000 kroner til hver Herning-spiller, hvoraf de dog hver måtte aflevere 750 kroner til dækning af kampudgifterne.

Per Garhøj startede sin karriere i HIK på 1. junior i foråret 1970. HIKs junior- og

Stefan Grün scorer til 2-0 mod Kolding i Danmarks første professionelle turneringskamp.

unglingehold var ikke Københavns bedste, men Per formåede alligevel at spille sig på først KBUs udvalgte hold og senere ynglingelandsholdet, hvor han opnåede så mange kampe, at han i flere år have landskamprekorden for ynglingelandsholdsspillere. Ikke uventet strøg Per lige ind på 1. senior, debuterede før han fyldte atten år, og kom i meget høj grad til at præge dette hold fra sin position som sweeper bagerst på banen. Per har i dag klubrekorden med 381 kampe på førsteholdet.

Den rigtige profdebut

Mange så med spænding hen imod den rigtige profdebut. Den dag, hvor der skulle kæmpes om point – og kontant sejrbonus – i divisionerne. HIK brugte al sin snilde til at komme først også her. HIKs hjemmekamp mod Kolding IF på et velbesøgt Gentofte Stadion en solrig 1. april kom til at starte et kvarter før de andre divisionskampe den lørdag. Dermed skrev HIK dobbelthistorie – deltager i den første godkendte pengekamp i Danmark, og siden i den første divisionskamp med professionelle spillere. HIK slog Kolding med 2-0 i overværelse af mere end 2000 tilskuere på

mål af Charlie Petersen og Stefan Grün. Starten var altså god nok, men senere gik det grueligt ned ad bakke. HIK klarede med nød og næppe tilværelsen som divisionsklub i debutåret ved at gentage placeringen som nummer elleve fra året før.

Holdet mod Kolding bestod af Poul Emil Petersen, Preben König, Henrik Burlev, Svend Erik Bech, Stefan Grün, Steen Holm Hansen, Klaus Granlund – alle fra amatørødagernes HIK-hold – samt de nyindkøbte Flemming Mortensen (Frem), Benny Sydell (Rødovre), Leo Christiansen (Frem), Charlie Petersen (Køge), Klaus Nørregaard (KB) og Kurt Christensen (Skovshoved).

John Heegård var fra årgang 53 og vel nok den mest talentfulde målmand, HIK har fostret i de sidste halvtreds år. John nåede at komme på både junior- og ynglingelandsholdet. Kattesmidig og med lynhurtige reaktioner inde på stregen – og god til at gå ud i helt frie modstandere. En klar svaghed i luftrummet gjorde, at John ikke kom helt til tops mellem landets udvalgte som senior, men i mange sæsoner – godt støttet af den næsten jævnaldrende Poul Emil Petersen – en meget stærk sidste

skanse for HIK. John opnåede at vogte målet for HIK i 134 kampe.

Andet år som profklub – 1979 – endte som en gyser for HIK. I sidste spillerunde skulle nummer to og tre, Helsingør og Herning, møde hinanden, og HIK ville rykke op, hvis en af dem vandt. Desværre sluttede kampen uafgjort 1-1, og HIK måtte nøjes med en hæderlig fjerdeplads a point med Helsingør og Herning, men med dårlige målscore. Det var medvirkende til, at HIKs første par år som profklub blev betegnet som en fiasko. Nemesis vil andre sige, for det skortede ikke på store ord og profetier fra HIKs bestyrelse og fodboldledelses, da man lod bomben springe om, at HIK var først med at ville være profklub. »De kommende danmarksmestre,« veg man fra ledelsens side ikke tilbage fra at udråbe sig selv til i de første dage. Og mange gav HIK gode chancer for at leve op til den profeti, da de så navne som Flemming Mortensen, Klaus Nørregård og Charlie Petersen tone frem som fremtidige HIKere. Men omvendt gjaldt det også om at signalere selvtillid og tro på, at det nok skulle gå – så man skal nok se de store armbevægelser i det lys. Det var nye tider i dansk fodbold, og mange – ikke mindst klublederne – skulle lære hele gamet nærmest fra scratch.

To udlændinge kom til at sætte hvert deres tydelige præg på HIKs divisionshold. Her er de forevigtet sammen på udskiftningsbænken – vores svenskfødte massør Thure Jonsson og italienskfødte træner Mario Astori, i midten Thomas König.

En italiener i Hellerup

Tom Søndergård var blevet betroet hvervet som træner i de første to år af HIKs prof-tid, men blev nu afløst af en endnu større trænerprofil, der bestemt ikke stillede mindre krav og forventninger til de enkelte spilleres tekniske færdigheder: Mario Astori. Mario kom til HIK i 1980 i en alder af tres år og blev her i fire sæsoner. Mario var født i Venedig, hvor han startede sin fodboldkarriere, og siden opnåede han at spille centerforward for så fornemme klubber som Juventus, Atalanta og Napoli, inden han i 1956 takkede af og flyttede til Danmark. Det blev til en kort tid som aktiv spiller i Fremad Amager, men ellers var det som træner, Mario blev kendt i Danmark. Før HIK-tiden var Skovshoved, Køge, AB, Hvidovre, Holbæk og KB blevet beriget med hans kundskaber – et par af dem med danske mesterskaber til følge.

Mario var en fodboldpersonlighed. Derfor blev der naturligvis lyttet, når Mario gav sin uforbeholdne mening om HIK som fodboldklub. HIK var – efter Marios mening – en klub med for lille bredde og ude af stand til selv at stille med de talenter, der skulle til, hvis man ville til tops. Eneste løsning ville være at købe sig til den fornødne spillerstyrke udefra. Efter Marios vurdering kunne klubben stille forventning om en plads i 2. division, og så heller ikke længere oppe, men skulle selv det lykkes, måtte spillerne sadle om. Mario ønskede at ændre HIKs stil fra at kæmpe og slås til at spille fodbold. For Mario skulle fodbold – selv på 3. divisionsplan i Danmark – være seværdigt og underholdende. Fodbold måtte ikke drukne i systemer. Mario foretrak af den grund zoneopdækning. HIK var heldig at få dette pust fra det sydlige Europa på netop dette tidspunkt.

HIK fik i 1980 sin oprykning til 2. division allerede første år under Mario i kraft af slutplaceringen som nummer tre i 3. division. Efter sytten års fravær var HIK tilbage i landets næstbedste række, og HIK fortsatte med at følge Marios model med at skaffe sig kvalitet udefra. Alligevel røg HIK ud igen efter blot én sæson i 2. division.

Det var og blev første og eneste gang, Mario oplevede at rykke ud med det hold, han stod i spidsen for.

En stadig strøm af velrenommerede fodboldnavne med ikke helt få landskampe bag sig – især tidligere KBere – kom i HIKs hvide trøje i starten af firserne, hvor Mario var chefen: Niels Hagenau, Hans Åbech og Torsten Andersen. I de to sidste år under Mario blev HIK begge gange nummer otte i 3. division.

Økonomi kom ikke uventet til at spille den helt store rolle. Gang på gang dukkede diskussionen op om, hvem der nu skulle betale. Skulle det være HIK, eller skulle det være sponsorer. Ikke uventet blev det et kompromis. Hovedbestyrelsen meldte klart ud, at man var parat til at betale, hvad det i faktiske udgifter ville have kostet, hvis man havde været en ren amatørklub. Det drejede sig om rimelige udgifter til træner, udgifter til rejser, rekvisitter med videre. Smørret på brødet – betaling til spillere, moms osv. – måtte skaffes andet steds, fra sponsorer. Det var det råderum, HIKs fodbold-seniorledelse havde de første år af proftiden i dansk fodbold.

Bo Elvar Jørgensen var en af dem, der kom til at debutere på førsteholdet under Mario. Bo – søn af den mangeårige førsteholdsspiller Claus Jørgensen – kom til HIK som junior. Siden strøg Bo lige ind på divisionsholdet og tog en fast plads i de forreste rækker. Hurtig og med en fremragende balance i de jordvindende driblinger. Bo nåede at blive professionel i Waldorff Mannheim i Tyskland og at spille for et par danske storklubber, blandt andet AaB. Bo sluttede dog sin karriere i HIK og opnåede tæt ved 200 førsteholdskampe.

Skulle man for alvor spise kirsebær med de store – og det havde HIK altid haft ambition om – var det ikke nok kun at gøre noget for førsteholdet. Klubbens andethold måtte op i den sportsligt højest mulige række – danmarksserien. Og det lykkedes rimeligt hurtigt, men holdt kun i nogle få år, så måtte andetholdet slippe taget og ned i københavnsserien.

Ledergruppen bag hele satsningen var

først og fremmest Jørn König med Niels Berg – selv tidligere mangeårig førsteholdsspiller – på sidelinien. Niels havde med sit smittende humør og udtalte optimisme stor betydning, når der skulle rettes op på en lidt trykket stemning efter et – eller måske en stribe – nederlag. En kort overgang forsøgte Ole Madsen – HIKs allerstørste navn gennem tiderne – sig som manager efter kendt udenlandsk model, men det var en rolle, Ole aldrig rigtig fandt sig til rette i, og han forlod hurtigt posten.

Ungdommen falder fra

Proftiden indvarslede en ny måde at tænke fodbold på i HIK. At bevare divisionsstatusen, koste hvad det ville, blev det vigtigste af alt. Det afløste den tidligere tankegang, hvor udgangspunktet var HIKs egne fodboldspillere, som man forsøgte at udvikle så langt, deres talent rakte. Konsekvenserne så man ned gennem rækkerne. HIK hang ikke længere sammen – blev hurtigt opdelt i en A- og B-gruppe, hvor A ikke stod for amatører, men det stik modsatte: professionelle. Især var det frustrerende for lederne at se så få ungdomsspillere blive hængende efter endt ungdomstid også i B-gruppen, for det var jo også for deres skyld, at man hagede sig så voldsomt fast i divisionsstatusen. De unge skulle have noget at se op til i deres ungdomstid og noget at se frem til i deres seniortid. Men hvorfor tog de så ikke imod? Det var et emne, der gentagne gange blev diskuteret i klubbladets spalter.

Kritikken mod seniorafdelingens ledere var ofte hård: »de interesserer sig ikke for de af os, der ikke umiddelbart har eller ser ud til at få standard til at spille i divisionen eller i danmarksserien,» stod der i et indlæg i klubbladet fra en frustreret nyoprykket seniorspiller. Der var klager over ikke at blive tilsagt ordentligt til træning, at træningen ofte var meget mangelfuld – blot bestod i opvarmning og så spil til to mål. For megen hygge, for lidt alvor – væk var øvelserne, oplevelserne og engagementet i det sociale fællesskab, som man kendte og

Fællesskab opnået i fodboldtiden kan række langt. Her er Steen Holm Hansen, Jørgen Bang, Axel Frisenette og Jørgen Silcowitz foreviget af Henrik Nielsen – selv mangeårig leder i fodboldungdom – under træning til Eremitageløbet. Jørgen Silcowitz har som den eneste gennemført samtlige Eremitageløb og var en årrække med i den danske maratonelite.

satte pris på fra ungdomstiden. Gentagne gange blev der peget på behovet for at få et ungseniorhold, hvor man kunne fortsætte modellen fra ungdomstiden og modnes. Men det kom ikke.

I samme åndedrag kom bebrejdelserne for at hente for mange spillere udefra. Det forringede i endnu højere grad vore egne talenter chance for at komme frem og fik dem til endnu lettere at holde op frem for at tage udfordringen op. Det var ikke ment som et nej tak til at få tilgang ude fra – frivillig eller hentet til klubben – men som en bøn om at se det i en større helhed. En helhed, hvor der var sikret plads til ægte HIKere – forstået som spillere med en fortid i klubbens ungdomsafdeling. HIK havde allerede set en af de første konsekvenser af proffodbolden – gennemtrækket, hvor de enkelte spillere ofte kun var i HIK i kort tid. De forsvandt den dag, de ikke længere fandt nåde for førsteholdstrænerens øjne.

De turbulente år i danmarksserien

Efter fire år med Mario Astori ved roret blev styringen af divisionsholdet i 1984 betroet Johnny Petersen. Klubben havde

en tyrkertro på, at HIK for altid skulle og ville være divisionshold i fodbold, men sådan skulle det ikke komme til at gå. Et kæmpetalent – Henrik Larsen – var blevet rykket op et år før tid for at træde ind på holdet, der stadig talte store fodboldnavne som Benno Larsen, Niels Sørensen og Mikael Røssel. Efter i længere tid at have talt med om oprykning, gik alt skævt for HIK. Klubben sluttede som nummer tretten af de seksten hold i 3. division og dermed under nedrykningsstregen. Efter halvtreds uafbrudte år som divisionsklub måtte HIK for første gang nogen sinde fra 1985 tage til takke med en plads i danmarksserien. Det blev enden på den første proftid.

Hvor HIK få år tidligere havde spillet med sit andehold, var det nu klubbens førstehold, der skulle dyste i danmarksserien. En sådan nedrykning måtte naturligvis koste hoveder – på det punkt kom HIK til at ligne andre »storklubber«. Johnny Petersen fik kun det ene år, og ud røg minsanden også Jørn Kønig – stemt på ufrivillig pension fra posten som A-udvalgsformand. En vis respekt ydede man dog Jørn – i klubbladet optræder han med titel af »kommitteret« for seniorafdelingen det år.

Sekundahold kan også vinde mesterskaber. Her er det 6. senior – et af Frisses hold – der har vundet deres række i 1991 med Ole Schønswandt, Jakob Holm, Olav Hergel, Jesper Kunde, Gaute Høegh, Jesper Sonne, Søren Tornhøj, Jens Helmbæk, Lars Gjøls-Andersen, Stig Carlsson og Carsten Stæhr.

Man kom dog ikke i akut leder- og trænermangel af den grund. Snarere tværtimod. Et helt kuld – med velkendte ungdomsledere som Henrik Nielsen, Peter Dahlgren og Niels Erik Rasmussen i spidsen – tog over på træner- og ledersiden. Fra at have været en første- og andeholdstrup med få spillere af egen avl, blev der i 1985 vendt op og ned på det hele. Massiv afgang fra førsteholdet og enorm oprykning fra egen ungdomsafdeling, så næsten samtlige førsteholdsspillere det år var ægte HIKere og med meget stor overvægt til 66-årgangen. Væk var godt nok årgangens største profil, Henrik Larsen, der valgte Lyngby Boldklub som sin nye klub, men optimismen var stor. Nu skulle HIK genfødes på egne præmisser. Man lagde godt nok ud og var i lange perioder næsten sikker på igen at komme tilbage i divisionsrækkerne, men holdet stod alligevel ikke distancen. Holdet sluttede som nummer syv af de tolv hold i danmarksseriens kreds 1. Oprykningen glippede, flere spillere søgte nye græsgange, og klubben måtte finde sig i en tilværelse som danmarksserieklub i en række magre år fremover.

Allerede året efter vendte Jørn König tilbage. Stabilitet prægede ikke klubben i disse år. Først blev det Leif Sørensen – en inkarneret Hvidovre-mand og tidligere landsholdsspiller – der kom i spidsen for holdet. Hverken for ham – eller for hans afløser Kurt Stendahl – lykkedes det imidlertid at få HIK tilbage i divisionerne. Kurven var dog for opadgående, for HIK sluttede som nummer seks i 1986, fire i 1987 og tre både i 1988 og 1989.

Gammelmandsfodbolden vinder frem

Faldet som divisionsklub kunne have været endnu mere mærkbart for de øvrige seniorhold, hvis ikke turneringsstrukturen i København var blevet lavet om. Skellet mellem om førsteholdet var divisionshold eller ej blev fjernet. Nu blev alle seniorhold skåret over én kam og placeret der, hvor holdets styrke berettigede det til at være. Det betød, at HIKs øvrige seniorhold kunne komme til at spille mod en hvilken som helst københavnsk klub. Ud over første- og andeholdet stillede man i de år med yderligere fem seniorhold samt to gammelmandshold. Også tredje-fjerdeholdet havde egen træner.

Et af de øvrige seniorhold tiltrak sig særlig opmærksomhed: Frisses hold. Et lukket hold opkaldt efter deres dynamiske træner og fodboldguru, Axel Frisenette. Holdet trænede to gange om ugen både sommer og vinter med udgangspunkt på Ordrup Skole. Det skete flere sæsoner, at holdet vandt sin række og rykkede op. Holdet havde i disse år et stort kontingent af håndboldspillere med – blandt andre Michael Fenger, Lars Gjøl's Andersen, Ole Schönwandt, Adam Foss og Stig Carlsson. Frisses hold kom sammen med håndboldafdelingens »fodboldhold« til at skabe værdifulde bånd mellem de to afdelinger.

Gammelmandsfodbolden vandt for alvor frem i de år. Både generelt og i HIK. Som andre klubber havde HIK i flere år haft et oldboyshold. Siden kom veteranholdet til på initiativ af Hans Christian Kopp, og i årene efter fulgte superveteran, masters og supermasters. Det blev muligt at spille fodbold hele livet og være sikker på i kampene at stå over for modstandere, som man kunne føre lange og engagerede diskussioner med om fortidens meritter. Og det benytter ikke så få sig af i HIK, der igen årene har stillet meget trofast op i de forskellige aldersgrupper, selv om det kræver større og større spillertrupper, jo længere man kommer op i årene. Skader og erhvervskarrierer er blevet hårde modstandere for de skiftende holdmanagers at hamle op med.

HIKs oldboysafdeling og Ekstra Bladet arrangerede i mange år ved juletid en five a side-turnering for oldboys og veteran. Alle – også spillere og dommere – betalte ligesom tilskuerne for at være med. Det var samtidig en turnering, som klubbernes gamle spillere lagde stor prestige i at klare sig godt i. Og især under de lystige tredje halvlege kom der gang i indsamlingen – ikke mindst, når den kendte Fremer Johannes »Arne og Ben« Nielsen tog over. Hele overskuddet gik til fattige børns jul.

Comeback som divisionsklub

Spillestilen blev lagt mere og mere an på

det taktiske og især fysiske. Spillerne skulle løbe meget – og kunne det. Det var ifølge den nye træner, Tom Nielsen, den medicin, der skulle til for at slippe væk fra danmarksserien. Og det var nok rigtigt set, for der blev bestemt ikke spillet elegantierfodbold i danmarksserien i de år. Det var naturligvis ingen hæmsko, at man kunne spille fodbold og havde visse tekniske kvaliteter, men meget kunne opvejes med et stort løbepensum og en kontant spillestil. HIK havde udmærkede spillere i de år – også nogle, der kunne lave mål, som Klaus Jensen. Der var langt til den stil, holdet havde haft ti år tidligere, da Mario Astori stod i spidsen og prægede det med sin fodboldfilosofi.

De sidste barnefødtte HIKere på førsteholdet – og siden også i stor udstrækning på andetholdet – takkede af i de år. Profilerne på holdet var Tommy Bonne, Keld Espersen, Dennis Sørensen og Bjarne Jacobsen. Skellet mellem første- og andetholdet blev stadig større – der blev oprettet to meget adskilte træningsgrupper. Hvert hold fik sin træner, sine sociale regler og bødekaske.

Det lykkedes at komme tilbage til divisionen med Tom Nielsen ved roret. Oven i købet som vinder af danmarksseriens kreds 1 i 1990. Sæsonen blev rekordlang, for det år blev der igen lavet om på danmarksturneringen, så førstepladsen ikke gav automatisk oprykning. 3. division Øst og Vest skulle slås sammen til én række, og HIK måtte derfor ud i knald-eller-fald kampe på stribet. Første forhindring var Frederikssund, som havde vundet danmarksseriens kreds 2. HIK vandt den første kamp 2-0 hjemme, blandt andet på et selvmål af den tidligere HIKer Kim Larsen. Anden kamp sluttede 0-0, og HIK var klar til at møde Ølstykke, der var blevet nummer seks i 3. division Øst. Igen startede HIK på hjemmebane, og Klaus Jensen sikrede med to mål HIK 2-2 i en kamp, som Ølstykke dominerede totalt. Anden kamp i Ølstykke var helt lige, og det lykkedes igen Klaus Jensen at score sejrsmålet til 2-1 i sidste minut. Oprykningen til den nye 2.

division var sikret. Yderligere en kamp stod dog på tapetet – finalen om danmarksseriemesterskabet mod Frem's andethold, men nu var kræfterne brugt op, og HIK tabte 1-0. En lang, men lykkelig sæson var slut.

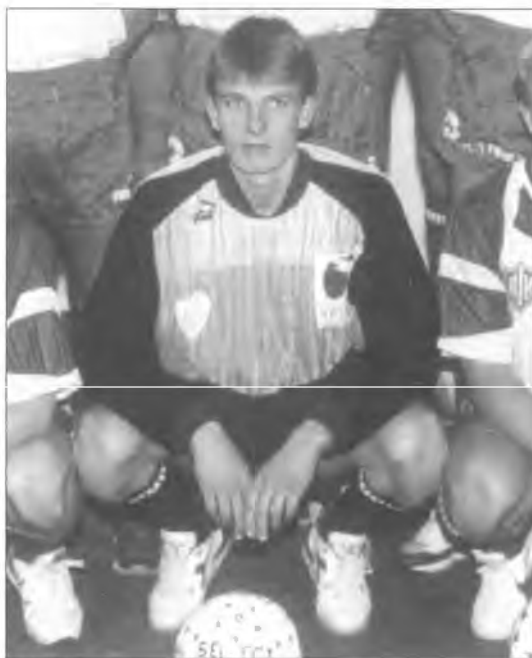
Allerede året efter blev der igen lavet om på danmarksturneringen. Turneringen skulle lægges om til efterår-forår, så 1991-sæsonen varede kun et halvt år, og det forstod HIK at lukrere på. Aldrig tidligere har HIK vel fået så stor tilgang udefra som til den første sæson i 2. division. De engelske bookmakere gav tredive gange penge på HIK som oprykker, men HIK overraskede alt og alle og vandt divisionen. Oprykningen blev cementeret i sidste spillerunde med en sejr på 5-0 over Køge.

Opholdet i den næstbedste række blev desværre igen kort. HIK blev nummer fem af kun otte hold i 1. division. De fire øverste rykkede op og kæmpede om at komme i superligaen, nummer fem til otte måtte ned i 2. division. Tom Nielsen stoppede som træner og blev efter lidt turbulens afløst af Mikael Krogh. HIK blev nummer tre i 1992/93 og nummer ét i 1993/94 i 2. division Øst, uden at det dog gav oprykning i en svært forståelig turneringsform med adskilte halvår, hvor det i efteråret drejede sig om at undgå nedrykning og i foråret handlede om oprykning.

Ny op- og nedrykning

Næste mand på trænerposten blev Niels Sørensen, der havde spillet for HIK nogle år tidligere. Med Niels sluttede HIK som nummer to i 2. division Øst i 1994/95, og denne gang gav det oprykning til 1. division. Atter blev det takket være en placering som nummer fjorten ud af seksten hold til det kortest mulige ophold – ét år. Niels kopierede dermed Marios og Tom Nielsens »bedrift« ved at rykke op og siden ned igen året efter. Men blot det at nå så højt gav en stor portion selvtillid og tro på en fremtid som divisionsklub.

En spiller, Anders Nielsen, havde sin særlige andel i opgangen. Anders var ud over selv at være farlig virkelig god til at

Torben Mikkelsen var HIK en sikker sidste skanse gennem otte sæsoner i halvfemserne.

lægge den målgivende aflevering til sin angrebskollega. Anders' talent blev hurtigt for stort til HIK, og han blev i en alder af 23 år i efteråret 1994 købt af belgiske St. Truiden, der siden har udviklet sig til lidt af en danskerklub.

Torben Mikkelsen var en anden af de spillere, der markerede sig stærkest i halvfemserne. Han var oprindelig Nykøbing Falster-dreng fra den tidligere storklub B 1901. En dygtig målmand, der fik kampe på både Danmarks ynglinge- og ungdomslandshold. Torben kom til HIK i 1992 og har været HIK en meget værdifuld målmand gennem halvfemserne. Ofte anfører og med sin betydelige rutine, af stor betydning for vore bageste rækker. Hurtig, smidig og med en god placeringsevne. Torben har nået en målmands måske bedste alder, men familieliv og erhvervskarriere har gjort det stadig vanskeligere at afse den fornødne tid til at træne og spille, så Torben har ladet år 2000 være endestationen som fast mand på førsteholdet.

Betingelserne for at forblive i divisionen har ikke været de allerbedste for de skiftende trænere op gennem halvfemserne. Især kneb det med mulighederne for at

gennemføre en ordentlig vintertræning, inden Club Danmark-hallen i Valby og kunstgræsbanen ved Gentofte Stadion kom til. HIK var som andre divisionshold i disse tider ude for, at mange spillere forsøgte lykken i klub efter klub på få år – udskiftningen var stor år efter år. Svære betingelser at være træner under, men alligevel lykkedes det Per Berg Larsen og klubbens nuværende træner Claus Brydensholt at holde HIK oppe i den landsdækkende 2. division. Her indtog HIK pladserne som nummer syv i 1997/98 og som nummer tolv i 1998/99. Jan Michaelsen – søn af ekslandsholdsspiller og udlandsprof Allan Michaelsen – markerede sig i flere sæsoner på førsteholdet, inden han skiftede til AB, hvor han siden har fået stor succes i superligaen og fået debut på landsholdet. I jubilæumsåret sluttede HIK som nummer fem i 2. division, og dermed som nummer 33 i Danmark.

Sekundaholdene falder fra

De lavere seniorhold faldt i de år helt fra. Over få år gik HIK fra at have seks-syv seniorhold til kun at have tre-fire hold, og kun første- og andeholdet fik adgang til Phistersvej. De øvrige seniorhold og alle gammelmandsholdene landsforvistes fra Phistersvej for at give plads til et stadigt mere krævende førstehold, hvad angik ikke mindst træningstid. I flere år blev tredjeholdstræneren sparet væk, og i stedet tog de lukkede hold over. Det mest markante af disse var stadig Frisses hold, hvor alt var ved det gamle. Ville man med her, skulle man kunne fremvise en endda særdeles langvarig tilknytning til HIK.

Gammelmandsfodbolden blev de afgående generationers modsvar. De var opvokset med altid at have trænet og spillet på Phistersvej i deres velmagtsdage som seniorspillere, og derfor insisterede de på at klæde om i »deres« HIK, selv om alle må have kunnet se, at der egentlig ikke var plads til det. Men ganske forståeligt og med til at sikre, at Phistersvej altid har været præget af en særlig HIK-ånd, for som rigtige HIKere har gammelmandshol-

dene aldrig villet betragte andet end Phistersvej som deres rigtige hjemmebane. Godt nok spiller de så godt som samtlige hjemmekampe på Gentofte Stadion, men de skal – efter omklædning på Phistersvej – lige kaste blikket på »deres« bane, før de sætter sig ind i bilerne og jagter mod Gentofte Stadion. Formaster man sig til at klæde om på Stadion, når man nu alligevel skal spille der, kan man godt regne med at blive set »skævt« til.

Ledelsen for de bedste seniorhold udviklede sig i halvfemserne til et onemanshow ved Jørn König. Selv posten som holdleder måtte besættes med folk fra andre klubber. Det var svært at få økonomien til at hænge sammen – det er ikke blevet billigere i faste udgifter at drive et divisionshold. Alt koster penge. Der skal lejes vintertræningsbaner og -tid ude i byen, der er udgifter til træner, massør, lægehjælp, rekvisitter og så de dyre rejser forbundet med at deltage i landsdækkende rækker med tilhørende dommerudgifter.

Da det kort før årtusindskiftet så allersortest ud, rykkede hvad man roligt kan kalde seniorgenerationen ind igen. I skikkelse af spillere, der havde været aktive på førsteholdet i halvtredserne, med Steen Wall-Andersen i spidsen for Niels Berg, Ole Scharff Haarbye, Bent Klein og Jørgen Silcowitz. Den økonomiske side af sagen blev klaret, og HIK blev igen en proklub med spillerkontrakter.

Damefodbold

Damefodbold havde det svært i starten af sin levetid i Danmark. Det gjaldt også i Gentofte Kommune. Bedst understreget af, at damefodbold i første omgang blev spillet uden for fodboldklubberne. Det var Gentofte Klampenborg Idrætsklub (GKI), der lagde navn til fra start. I 1972 og 1973 var GKI medlem af KBU med lidt over tredive medlemmer. Og med pæn succes. Allerede første år vandt GKI KBUs damerække 2 og rykkede op i den fornemste række, hvor man året efter blev nummer seks og samtidig forsøgte sig med et damejuniorhold, der dog blev trukket i løbet af sæsonen.

Det var disse damer og piger, der sammen med deres træner, Jan Carlsen – et kendt ansigt i HIK Fodbold og Ishockey – pænt bankede på og bad om at komme ind i HIK. Ikke noget med at hyde damerne op – de måtte selv hyde sig til. På det årlige fodboldmøde i december 1973 ved-

tog de tilstedeværende herrer en anbefaling til bestyrelse og generalforsamling om at optage damefodbold som en mulig aktivitet i HIK. Anbefalingen blev fulgt, og 1974 blev første år, hvor HIK deltog i KBUs damerækker, og det blev til en ottendeplads i den bedste række. Op gennem halvfjerdserne arbejdede holdet sig mod toppen af københavnsk damefodbold. Samtidig kom bredden til, så dameholdet kunne suppleres med et pige- eller damejuniorhold.

Dameafdelingen kan prale af at have fostret en landsholdsspiller. Lise Andersen nåede, mens hun spillede for HIK, i alt fire landskampe med debut i 1977 ude mod Finland på Ålandsøerne.

Damefodbold fik i 1975 sin første landsdækkende turnering. HIKs hold fik – med en række stamspillere, bedst kendt under de ikke særligt kvindelige tilnavne »Kanon«, »Taxa« og »Fortun« – for alvor noget

Et af vore dameseniorhold med Birthe »Kanon« Jensen højt til vejrs båret af blandt andre Marianne Backer – ydmygt nede på jorden – Rita Rasmussen, Karin Jensen og yderst Ulla »Taxa« Bender uden reklameindtægt.

Et af vore pigehold går fra banen – på et tidspunkt, hvor vi havde både en græsbane og en grusbane ved Maglegårdskolen – anført af Henry Astrup – også en trofast fan og tilskuer til pigernes og damernes træning og kampe.

at stræbe efter. Inden 1980 nåede man op på to seniorhold og mindst ét ungdoms- hold. I 1981 kom gennembruddet med kvalifikationskampene om at komme med i den landsdækkende 1. division. HIK måtte dog nøjes med en plads i 2. division Øst, hvor man lagde ud mod Nakskov. Det blev dog kun til denne ene sæson i divisionerne.

Indførelsen af den landsdækkende division fik eliteklubberne til at stifte deres egen divisionsforening. Og hvad herrerne endnu aldrig har formået, klarede HIKs damer i første hug. På den stiftende generalforsamling 1. februar 1981 i Odense valgtes Ulla »Taxa« Bender fra HIK enstemmigt til divisionsforeningens første formand.

Divisionsopholdet blev kort, men havde dog givet afdelingen mod på at prøve noget mere. En udenlandsk træner, Richard Lanigan, skulle give det sidste skub, men klubben blev hængende i KBUs A-række. Gradvist gik det på hæld – holdet dalede gennem firserne og halvfemserne fra en fast plads i toppen af A-rækken til midten og senere til bundregionen, men HIK rykkede aldrig ud. Samtidig svandt afdelingen ind til et enkelt seniorhold som regel suppleret med et enkelt ungdoms- hold.

Damerne har lidt under, at Phistersvej er

anlagt på et tidspunkt, hvor blot tanken om damefodbold var en by i Rusland. De måtte spille deres hjemmekampe på skæve tidspunkter, ud fra at det enlige gæsteomklædningsrum skulle være tomt for herrer. Igennem alle årene lagde især et søsken- depar – Finn Knudsen som træner eller leder og lillesøster Rita Rasmussen som stamspiller på holdet – meget energi i at få det hele til at hænge sammen på seniorsi- den. I ungdomsafdelingen var det først og fremmest Karin Jensen og senere Rita, der klarede træningen. En tredje markant spiller, Marianne Backer, gav i flere år en meget værdsat hånd med hos de yngste fodbold drenge som træner og leder.

1993 blev sidste sæson, hvor HIK deltog med et ellevemandshold – efter tyve sæso- ner i træk. Nedtrapningen hed syvmands- fodbold, hvor HIK har været med lige siden, dog med et enkelt afbræk i 1997. Pigeungdommen lukkede og slukkede samme år.

HIK Fodbold Oldboys

HIK Fodbold Oldboys blev stiftet 1. august 1939, og foreningen har til formål at bevare aktiv fodbold for ældre medlemmer, at bevare sammenhold og kammeratskab ved festlige arrangementer og rejser samt at støtte HIK Fodbold økonomisk og moralsk.

Der skulle gå 36 år, inden det første oldboyshold blev tilmeldt KBUs turnering i 1975. Holdet vandt C-rækken i første forsøg blandt andet ved at slå Ryvang med 4-1 i sidste kamp. Anders Hey scorede tre af målene ved den lejlighed.

Oldboys har alle årene holdt årsmøde med kåring af klubbester, et årligt andespil og juletræsfest for voksne og børn. Fester, fisketure og kegleaftener har også været tilbagevendende begivenheder.

De senere år har Hans Christian Kopp på afdelingens vegne arrangeret rejser, hvor turens højdepunkt har været en kamp mod det lokale hold. Rejserne er gået til Sevilla, Berlin, Rom, Lissabon, Newcastle, Prag og Budapest. Det er planen, at det nye årtusind skal bringe holdet til Sao Paolo i Brasilien og til Island.

I jubilæumssæsonen havde HIK Oldboys fem hold tilmeldt KBUs turneringer: Oldboys, veteran, superveteran, masters og supermasters (sidstnævnte for spillere over 55 år).

Afdelingens første formand var Svend Åge Mortensen (Skomager). Navne som Børge Jensen, Jens Rasted og Anders Hey, der sad i Oldboys-bestyrelsen i 25 år, har alle været formænd for foreningen. Siden 1996 har den tidligere førsteholdsspiller John Frederiksen været formand.

HIK Oldboys arrangerede i samarbejde med først Aftenbladet og siden Ekstra Bladet i mange år Københavns store vinter five-a-side for ældre spillere. Den sidste turnering blev spillet i 1990, og overskuddet gik til velgørende formål, så som ældre på plejehjem og hospitaler og senere til gamle fodboldspillere i nød.

HIK Oldboys har i dag 150 medlemmer fra tredive år og opefter. Ældste medlem var i mange år Mr. HIK, Henry Astrup.

Master og Supermasters
foran klubhuset på
Phistersvej taget i oktober
2000.

Det berømte hælsark mod Sverige i Idrætsparken 20. juni 1965.

Ole Madsen

Ole Madsen er født 21. december 1934 og startede sin fodboldkarriere som ungdomsspiller i Bispebjerg Boldklub, før han senere skiftede til naboklubben Stefan. Også de første seniorår foregik i Stefan – en københavnsk serieklub i Nordvest-kvarteret. Ole nåede at repræsentere Stefan på KBUs udvalgte seriehold, men det var via Alliancens hold, at han fik mod på at skifte til HIK. Ole kom til HIK i 1957, men måtte først i 1958 repræsentere HIK. Klubben var i 1957 rykket ned i 3. division, og det var ikke mindst Oles mange mål, der gjorde HIK til det mest scorende hold i danmarksturneringen i 1958.

Ole blev samme år valgt som »Årets Fund« i dansk fodbold og debuterede – efter at have spillet på B-landsholdet – på det rigtige landshold 15. oktober 1958 mod Holland i en venskabskamp. Danmark tabte, men Ole fik genvalg og opnåede i alt 51 landskampe, hvoraf han var anfører i de 29. Med Ole på holdet vandt Danmark 25 kampe, spillede syv uafgjorte og tabte atten. Ole spillede sin sidste landskamp i 1969 – elleve år efter debuten – og Ole repræsenterede HIK i samtlige sine 51 landskampe.

Ole var den fødte angriber, der levede på sin hurtighed, sin evne til at dække bolden og en imponerende koldblodighed foran mål og målmand. Han havde en udpræget målnæse – og en nærmest utæmmelig vilje til at vinde, hvad enten det gjaldt landskampe, divisionskampe for HIK eller spil til to mål til træning. Ole blev den første, der kunne smykke sig med titlen »årets fodboldspiller«, da han i 1963 blev kåret af årsskriftet »Fodbold-Jul«. Ole blev professionel i 1965 i hollandske Sparta Rotterdam og blev efter hjemkomsten den første eksprofessionelle på det danske landshold. Efter fire års pause kunne han atter trække trøje nummer 9 over hovedet til venskabskampen mod Mexico 6. maj 1969.

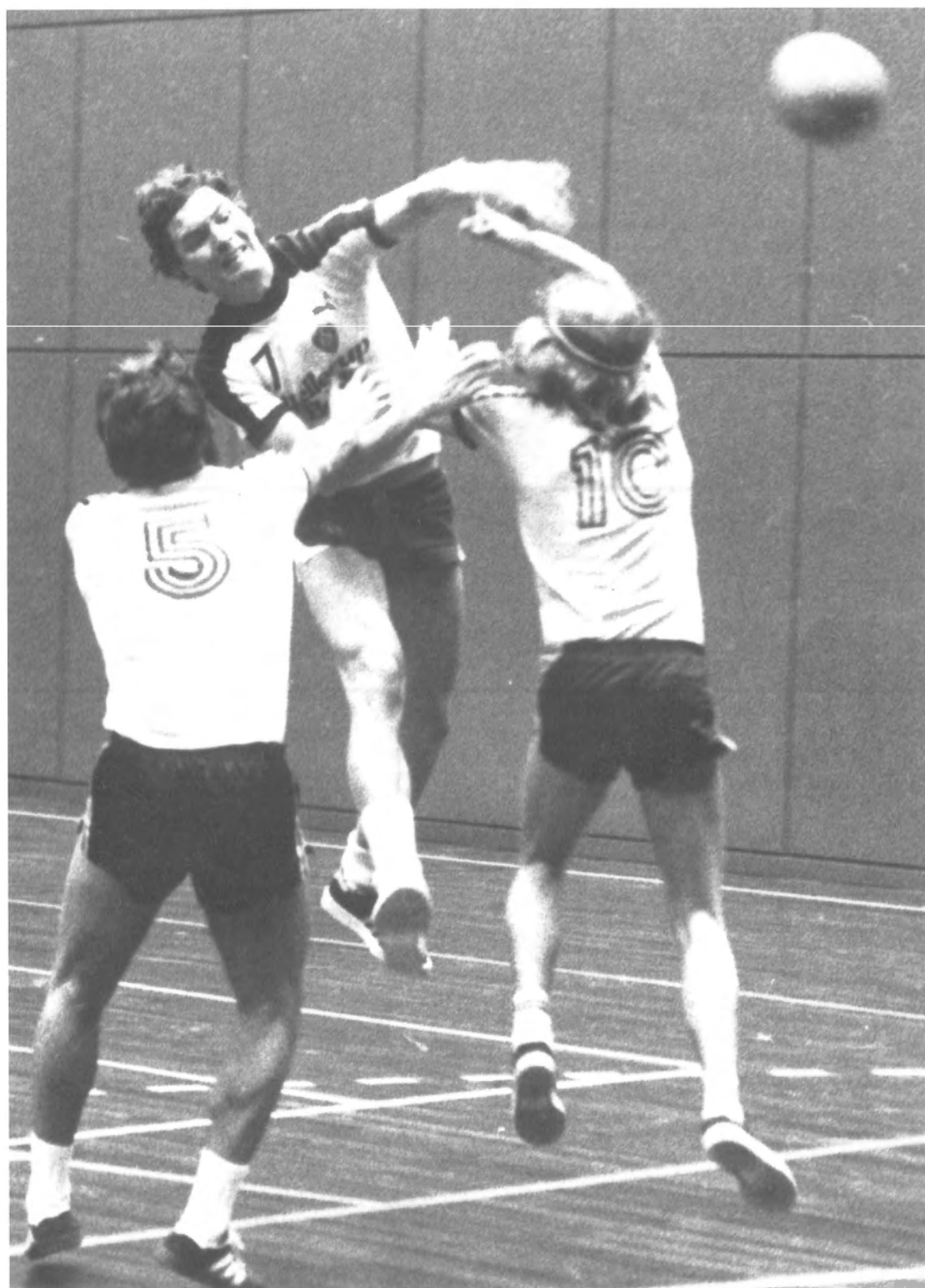
Ole nåede i sine 51 landskampe at score

43 mål – kun Poul »Tist« Nielsen (KB) og Pauli Jørgensen (Frem) har scoret flere. Ole huskes nok mest af alt for sit mål med hælen mod Sverige 20. juni 1965, da Danmark efter fjorten år, endelig fik skovlen under arvefjenden med en 2-1-sejr i Idrætsparken. Mange husker sikkert også, at det var Ole, der i 1963 scorede samtlige seks mål mod Luxembourg, da Danmark med 3-3 ude, 2-2 hjemme og til sidst 1-0 på neutral bane spillede sig frem til finalstævnet ved Nations Cup i 1964 – forløberen til europamesterskaberne.

I HIK-trøjen opnåede Ole 196 førsteholdskampe. Ole blev ofte spurgt, hvorfor han netop valgte HIK og måske især, hvorfor han igen valgte HIK, da han efter Hollands-eventyret vendte tilbage til dansk fodbold. Ole er citeret for at svare: »HIK er stor nok til mig. HIK er stor i alle de henseender, jeg ønsker det.«

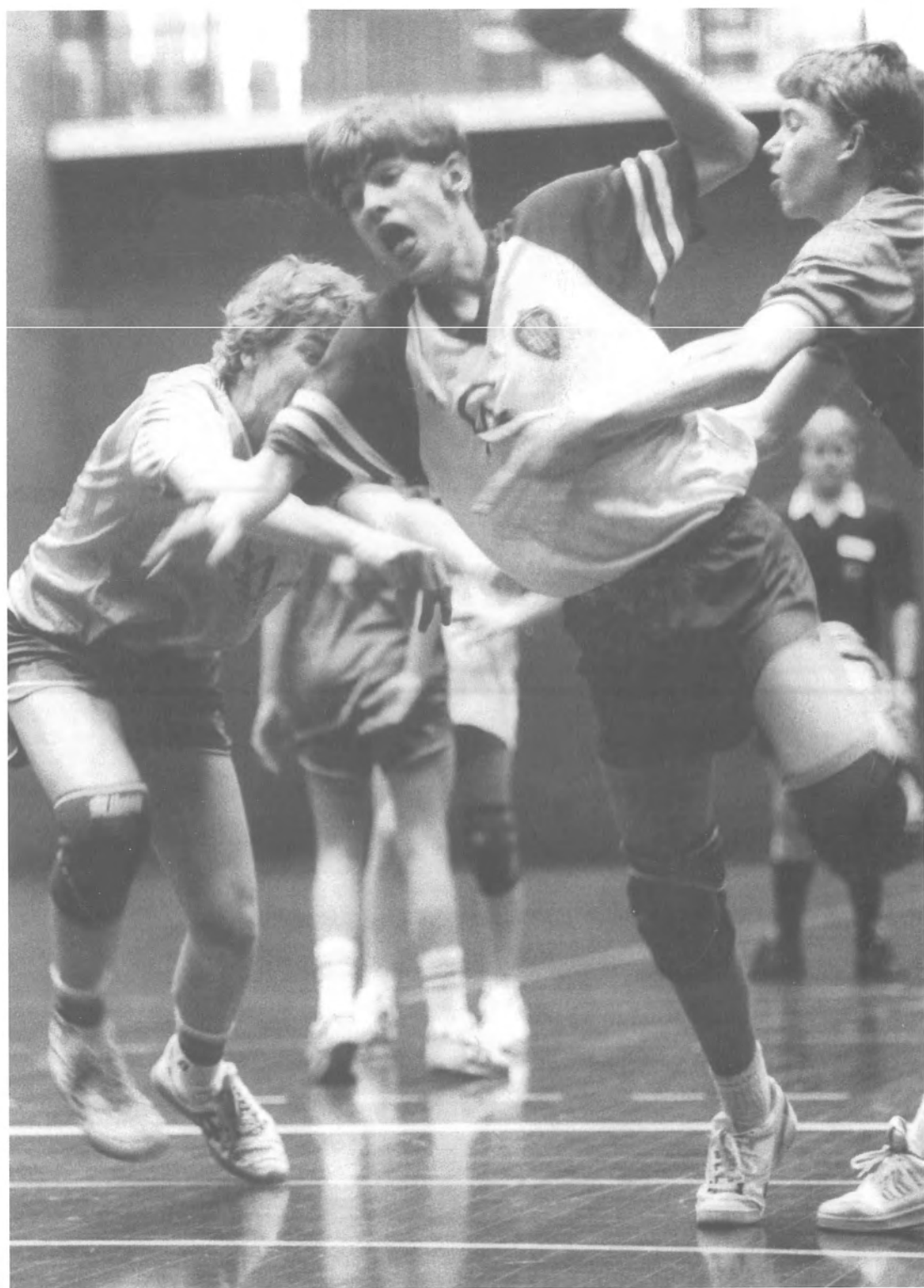

Kong Frederik IX og landsholdets ukronede konge og anfører forud for en landskamp i Idrætsparken.

Håndbold

1970 - 2000

HIK får en håndboldafdeling

Det hele startede i 1970, hvor Bo Gjetting henvendte sig til klubbens bestyrelse for at høre om muligheden for at oprette en håndboldafdeling i HIK-regi. Bo og flere af hans kammerater havde i flere år spillet håndbold i ØB, men fandt nu tiden inde til, at der måtte være behov for en ny håndboldklub i Gentofte Kommune. Klubbens bestyrelse gav Bo Gjetting mandat til at arbejde videre med dette spændende projekt, og allerede i foråret 1970 blev HIK Håndbold stiftet. Bo Gjetting blev som en naturlig ting valgt som håndboldafdelingens første formand.

Afdelingen startede op med 75 medlemmer og otte hold, og træningen var henlagt til særdeles beskedne forhold i boblehallen på Gentofte Stadion samt til tennisafdelingens boblehal på Hartmannsvej mellem klokken ti og elleve om aftenen. Klubbens førstehold i seniorafdelingen blev tilmeldt den laveste række i KHFs turnering og på trods af, at man kun havde syv en halv time om ugen til rådighed til træning i de to boblehaller til alle klubbens hold, vandt HIK rækken og rykkede derved op.

Allerede året efter – i 1971 – fandt en sammenslutning sted mellem håndboldafdelingen i Gentofte Statsskoles Idræts Forening (GSIF) og HIKs håndboldafdeling under navnet HIK. GSIF spillede dengang to rækker højere end HIK, men interessen hos GSIFs medlemmer var for nedadgående. Sammenslutningen fik den konsekvens, at seniorafdelingen rykkede to rækker op, og samtidig rykkede også ungdomsafdelingen op, idet GSIFs ynglinge og juniorer spillede i en højere række end HIKs ungdomshold. Knud Jeppesen var formand for GSIF, og han fortsatte i HIK som en meget populær leder i adskillige år.

Man stiledede højt fra start og havde derfor engageret den tidligere landstræner Aksel Pedersen som træner. Aksel var en personlighed, som ledede træningen med såvel humor som autoritet. Sammenlignet

med nutidens landstrænere må man dog nok konstatere, at Aksels træning var noget mere afdæmpet, ligesom temperamentet sjældent var på kogepunktet.

I foråret 1972 fik Bo Gjetting en aftale i stand med damehåndboldklubben VIKa, som i første omgang betød, at VIKAs damer og HIKs herrer blev ledet af en samlet bestyrelse bestående af medlemmer fra begge klubber. VIKa beholdt sit navn til at starte med, men i 1973 blev spillerne fra VIKa indlemmet i HIK, og en længe ventet dameafdeling var en realitet.

HIK Håndbold bliver Københavns største klub

Efter i to år at have trænet i boblehaller på umage tidspunkter og spillet »hjemmekampe« i forskellige håndboldhaller rundt omkring i København og omegn uden nogen form for støtte fra tilskuere, kunne håndboldafdelingen i 1972 endelig flytte ind i kommunens nye flotte sportshal, Kildeskovshallen. Her var udover svømmehal og klublokaler, to boldhaller, hvoraf den ene var beregnet for tilskuere og altså måtte betegnes som en opvisningsbane.

Fra de allerførste år. Peter Thorup i hopskud for HIK. Til højre ses daværende håndboldformand Bo Gjetting, mens Niels Erik Rasmussen skaber plads på stregen.

Turene til Kristiansand var meget populære. Her bærer Jesper Kisum rundt med Birgitte Volck. Mette Mogensen holder øje med Jesper og bagest ses Nikoline Werdelin. 1975.

Håndboldledelsen og ikke mindst spillerne var naturligvis begejstrede for de nye omgivelser, og det gav sig også straks udslag i flere medlemmer: 115 spillere fordelt på tretten tilmeldte hold. Antallet af træningstider blev også forøget fra syv en halv til atten timer.

Med Kildeskovshallens åbning opstod idéen om at lave en skoleturnering. Ophavsmanden var Einar Hytten, som den dag i dag er ansvarlig for turneringens afvikling. Skoleturneringen har sin egen

En meget ung Michael Fenger i fri position. I baggrunden følger Erik Rørbye udviklingen. 1975.

lille historie, som kan læses andet steds her i bogen, men afviklingen af turneringen havde en fantastisk effekt på håndboldafdelingens medlemstal, hvilket betød, at HIK sluttede sæsonen 1974/75 med 29 deltagende hold i KHFs turnering. Der var kun gået fem år, og HIK var nu Københavns største håndboldklub. En fantastisk udvikling som skyldtes en lang række ledere/trænere, der næsten levede og åndede for klubben med et engagement, der er helt ubeskriveligt. I »Rusen«, håndboldafdelingens eget blad, kan man fra sæsonen 1973/74 finde nogle eksempler på disse uundværlige typer. Navne som seniorinspektør Jørgen Kirkland, ungdomsinspektør Mogens Gotthard, Bruno Bjerregaard, Einar Hytten og Bo Finn Poulsen er blot nogle få blandt mange, som ydede en stor indsats.

Håndboldafdelingen havde på den tid fuld fart på og var godt på vej til at træde ud af barneskoene. Specielt ungdomsafdelingen var i fuld vigør, og der blev deltaget i en lang række stævner, hvoraf nogle er blevet store traditioner. Her tænkes på turene til Fredericia og de helt store ture til Kristiansand i Norge, som mange har ufor-glemmelige minder fra. Den mest populære tur var dog nok den til Pondus Cup i Svendborg. HIK deltog i en årrække i dette pragtfulde udendørsstævne, og på forunderlig vis spillede HIKs hold altid op til deres bedste i dette stævne, som bare var »vores« stævne på og ikke mindst uden for banen. Der var et sammenhold ud over alle grænser. Alle bakkede hinanden op, der blev festet, og man sang sammen, så det var en fornøjelse. Det var på en Svendborg-tur, at en leder fra Ålholm IF i Hillerød blev så imponeret af HIKernes opførsel og sammenhold, at da han selv flyttede til Gentofte nogle år senere, skyndte han sig at melde sig selv og sine drenge ind i HIK. Lederen hed Steen Hjermind, og drengene var Christian og Lars Hjermind.

Det var også i disse år, at navnet Michael Fenger dukkede op i HIK. Rusen kunne oven i købet bringe et billede af

Michael i noget, der lignede et hopskud – en stor sjældenhed.

De første interne håndbold-giftermål begyndte også at finde sted. Således kunne Rusen i september 1975 meddele, at frk. Gitte Lønberg var blevet til fru Flemming Juhl. Rusens aprilnummer fra samme år bragte endda et billede på forsiden af Flemming i flyvende stil ind over stregen – mål blev der næppe. Til gengæld har Gitte og Flemming været med til at sikre medlemstilgangen til HIK Håndbold, idet deres datter Trine i dag spiller på dameynglinge. Den snedige læser vil endda bemærke, at Gitte og Flemming her i HIKs jubilæumsår kan fejre sølvbryllup – flot timet.

Damesenior blev i disse år trænet af Tommy Holt, der senere indgik internt håndbold-giftermål med Susanne Hansen (jo – der skete noget i håndboldafdelingen). Dameseniorafdelingen blev først etableret nogle år efter håndboldafdelingens start, men der var godt gang i afdelingen. HIK vandt B-rækken i 1974/75, blev nummer to i A-rækken året efter og var herefter klar til københavnsserien i 1976/77.

Herresenior havde efter Aksel Pedersen fået Troels Justesen som træner, men holdet blev konsekvent kun nummer to i A-rækken uden at rykke op, og først i sæsonen 1975/76, hvor en anden tidligere landstræner, Hans Jensen, blev træner, lykkedes det at rykke op, således at såvel damer som herrer i 1976/77 debuterede i københavnsserien. Hans Jensen var i øvrigt en god ven af »verdens bedste håndbold-spiller«, Jørgen Petersen, der ved flere lejligheder trænede med i HIK. Det var en stor oplevelse og inspiration for vore spillere – ikke mindst for Rolf »Rollo« Michel- sen, som modtog en regulær skideballe af Jørgen P. for en halvdårlig aflevering. Rolf holdt hurtigt op med at spille og blev i stedet »verdens bedste holdleder« for førsteholdet.

Ved årsafslutningen 1975/76 blev en

Anders Gadegaard var i midten af halvfjerdsene en sikker straffekastsskytte for HIK. Bemærk det flotte logo på brystet.

Man behøver ikke at kede sig på bænken. Karsten Burlev og Jette Jørgensen tager Marianne Leopold under behandling. 1974.

række (også senere) kendte HIKere hædret som årets spillere, mens andre fik flidspræmier. Susanne Thor blev årets spiller i pigeafdelingen, Charlotte Bardram fik flidspræmie i småpiger, Erik Rørbye blev årets drengespiller, Nikoline Werdelin blev flider i damejunior, og endelig blev Mikael Sørensen årets spiller i herresenior. Mikael er i dag mest kendt som far til »Skalle« på vort førstehold.

Ved samme årsafslutning trak Bo Gjetting sig som håndboldformand efter seks år på posten og efterlod sig en stor og vel-fungerende afdeling, som Einar Hytten overtog ansvaret for.

Søren Tornhøj danser på stregen, mens Peter Assam (7) og Einar Hytten i baggrunden ser undrenede til.

HIKs første københavnsmestre

De første par år under Einars ledelse bar præg af, at vore to førstehold skulle konsolidere deres placering som københavnsseriehold. Damerne, der nu blev trænet af Jørgen Almberg, blev de første år henholdsvis nummer seks og nummer fem, mens det blev til to ottendepladser til herrene. Herreholdet havde på dette tidspunkt fået tilgang af en spiller, Henrik Jessen, fra håndboldklubben »Egene« i Gråsten. Egene arrangerede hvert år et stævne, som HIK via Henrik blev inviteret til, og disse Gråsten-ture blev legendariske.

Såvel herrerne som damerne deltog i flere år i dette stævne, og det blev bevidst organiseret som en tur med det sociale sammenhold som førsteprioritet. En prioritering, HIKerne til fulde forstod at sætte pris på. Bruno Bjerregaard indtrådte dengang for første gang som træner for herrerne.

Denne periode stod ellers mest i ungdommens tegn, idet holdene blev markant bedre på alle niveauer, og en lang række HIKere blev udtaget til KHF's unionshold. I sæsonen 1977/78 fik håndboldafdelingen sin første officielle titel, da damejunior blev københavnsmestre. Til slutrunden om danmarksmesterskabet blev det desværre kun til en fjerdeplads, men en flot præstation og en stor opmuntring til ungdomsarbejdet i klubben. Flere af disse spillere er stadig aktive på 3. damesenior (Susanne Thor, Henriette Riparbelli, Anne Kock og Birgitte Uldahl Jepsen). Endelig må ikke glemmes Helle Petersen, som opnåede 148 landskampe for Rødovre og Helsingør IF og i dag har stor succes som træner for vort 1. damesenior.

HIK/HG

I sæsonen 1979/80 var 1. herresenior rykket op i danmarksserien, og såvel dame- som herreynglinge lå i toppen af den nye Mesterrække, hvor de bedste hold fra KHF, Sjællands Håndboldforbund (SHF) og Lolland-Falsters Håndboldforbund (LFHF) mødtes. Der var en klar fremgang for senior og ungdom, men der viste sig også mulighed for at foretage et gigantskridt frem i rækkerne fra den ene dag til den anden.

Storklubben HG var døende. Klubben havde stort set ingen ungdomsafdeling, seniorholdene lå til gengæld med helt i toppen af dansk håndbold. HG rettede derfor henvendelse til HIKs bestyrelse og

1. damesenior 1977.

Bagest fra venstre: Susanne Kristensen, Susanne Dalby, Irene Dalgaard, Karen Gjetting, Ann Jacobsen og træner Jørgen Almberg. Forrest fra venstre: Ida Møller, Kirsten Hansen, Susanne Hansen, Gitte Juhl, Kirsten H. Hansen, Lisbeth Rørdam og Sanna Carlsson.

håndboldudvalg for at høre om muligheden for en eventuel sammenlægning. Hverken bestyrelsen eller håndboldafdelingen var umiddelbart afvisende over for forslaget, og det blev besluttet, at der skulle indledes forhandlinger med HG. Disse forhandlinger blev ført gennem vinteren 1979/80, og der blev sideløbende afholdt en række informationsmøder med håndboldafdelingens medlemmer, hvor HGs træner Gert Andersen fortalte om træning på eliteniveau og organisationsplan blev fremlagt. Målet var, at der på håndboldårsmødet 27. februar 1980 skulle foretages en vejledende afstemning blandt medlemmerne.

På håndboldårsmødet gik bølgerne højt. Normalt er det kun andears-unglinge og seniorer, som har stemmeret på mødet, men ledelsen gav på fair vis stemmeret til førsteårs-unglingene, da man var klar over, at flere af disse spillere var talenter ud over det sædvanlige. Der var stor uenighed, men det viste sig, at der blandt de helt unge var stort flertal imod en sammenslutning, og den vejledende afstemning endte med et nej til sammenslutningen. Bestyrelsen og håndboldudvalget besluttede at følge afstemningen, og man meddelte derfor HG, at HIK måtte sige nej tak til tilbuddet. HIK kunne selv.

Afslutningen på sæsonen 1979/80 gav et fingerpeg om, at man havde truffet den rigtige beslutning. Såvel herrerne som damerne rykkede op i 3. division, og det var naturligvis med stor spænding, at man imødeså sæsonen 1980/81, hvor HIKs æra som divisionsklub skulle indledes. Det var herrerne, som kom til at spille den første divisionskamp 5. oktober 1980 i Ryparkhallen, hvor holdet desværre tabte 22-27 til H37. Den første divisionskamp i Kildeskovshallen blev spillet ugen efter, 11. oktober, hvor HIK besejrede Glostrup/-Efterslægten med hele 28-16. Kamppro-

grammet fra denne første hjemmekamp eksisterer stadig, og man kan læse, at HIK stillede med følgende holdopstilling:

1. Torben Lademann
12. Adam Foss
2. Boris Salmon
4. Steen Mogensen
5. Jørgen Almberg
6. Finn Vadstrøm
7. Jens Nørgaard
8. Lars Lützhøft Christiansen
9. Søren Tornhøj
10. Stig Carlsson
11. Jesper Kampmann
14. Carsten Dahl

Damejunior 1977: Bagest fra venstre: Holdleder Finn Vadstrøm, Henriette Riparbelli, Helle Petersen, Tina Holdt Hansen, Birgitte Volck, Camilla Müllertz og træner Bo Finn Poulsen.

Forrest fra venstre: Annemette Villadsen, Anne Kock, Birgitte Uldahl Jepsen, Susanne Thor og Lone Nerup.

Damejunior 1980:

Maria Rørbye har sin egen stil. Resultatet følges spændt af Mette Kølving på stregen og af Marianne Holdt Hansen i baggrunden.

Vinder af Københavnsserien 1978/79: Bagest fra venstre: Jørgen Chr. Jensen, Jesper Kampmann, Steen Mogensen, Jørgen Almberg, Carsten Dahl og træner Bruno Bjerregaard. Forrest fra venstre Søren Tornhøj, Finn Vadstrøm, Adam Foss, Niels Bie og Henrik Jessen.

Træner var Bruno Bjerregaard og holdleder Rolf Michelsen.

Af holdopstillingen er det interessant at se, at hele otte af spillerne den dag i dag er aktive spillere på håndboldafdelingens oldboys/veteranhold. Hertil kommer det niende navn, Jesper Kampmann, som jo er nuværende håndboldformand. Det fortæller lidt om sammenholdet og den klubfølelse, der prægede håndboldafdelingens spillere i disse år.

I øvrigt modtog træner Bruno Bjerregaard ved generalforsamlingen i 1980 Henry Astrups pokal, som en anerkendelse af det enorme stykke arbejde, Bruno havde udført – og stadig gjorde – for håndboldafdelingen. Brunos metoder var måske diskutale, de blev i hvert fald diskuteret, men hans resultater var til gengæld indiskutable. Han formåede på sjælden vis at kombinere benhård resultatorienteret træning med sociale og festlige arrangementer.

Resultatmæssigt bød debutsæsonen på en hæderlig sjetteplads til herrerne, mens damerne imponerede voldsomt ved at erobre andenpladsen, som dog ikke gav adgang til oprykning. Damerne blev trænet af Carsten Daugaard med Ivan Brich som holdleder. Begge disse herrer er også aktive i HIK i dag.

På ungdomssiden var det nu ynglinge- ne, som viser flotte resultater. Både dame- og herreynglinge sluttede helt fremme i toppen af øst-divisionen. Dameynglinge som en suveræn nummer to – som sædvanlig lige efter Rødovre – men uheldigvis var det i modsætning til i dag kun rækkens nummer ét, der fik lov til at spille om DM. Ellers er der næppe tvivl om, at HIK havde hevet nogle medaljer hjem.

Sæsonen 1980/81 markerede sig endvidere som afslutning på en noget speciel »karriere« i håndboldafdelingen. Det var efter denne sæson, at »Fodboldholdet« blev opløst. Fodboldholdet bestod af en række af HIKs fodboldspillere, som i 1972 havde dannet et »lukket« hold i den laveste håndboldrække. Det var spillere som Jens Brock, Sven-Erik Bech, Jørgen Bidsted, Preben Laursen, Peter Andreasen og Stefan Grün. Formålet var at hygge sig lidt i vinterhalvåret, og hvad man manglede i håndboldtekniske kvaliteter, blev mere end opvejet af andre mere særprægede kvaliteter. Hovedstøds mål blev indført i håndboldens verden, og når man som Leif »Buller« Christensen har for små hænder til at kunne holde på bolden, ja så blev også tohåndskastet indført.

Formålet var som sagt at hygge sig, og da man jo hygger sig bedst, når man vinder, gjaldt det naturligvis også om at vinde, hvilket man gjorde. Der skulle gå mere end et halvt hundrede kampe, inden holdet løb ind i sit første nederlag. Der kom sågar en notits i B.T. om dette særprægede vinderhold. Til sidst opstod der det problem, at holdet havde kvalificeret sig til at spille en række over klubbens andethold, hvilket kunne give nogle problemer for første/andetholdstruppen, hvis andetholdet blev tredjehold. Der opstod en gevaldig diskussion om problemet, men resultatet blev, at andetholdet overtog pladsen i den højere række. Da andetholdet så rykkede ud, og Fodboldholdet igen stod til oprykning, gentog diskussionen sig.

Enden på det hele blev, at håndboldudvalget vedtog, at et lukket hold altid skulle

rangere som klubbens laveste, hvorefter Fodboldholdet blev sendt retur til den laveste række. Efter en enkelt sæson, som hverken Fodboldholdet eller deres modstandere fandt morsom, stoppede holdet sin eksistens. En trist afslutning på et sjovt og anderledes indslag i håndboldafdelingen.

Året efter, sæsonen 1981/82, endte for damernes vedkommende med en lidt kedelig tredjeplads. Kedelig, fordi man havde startet sæsonen med nogle helt unødvendige nederlag, der desværre kostede dyrt sidst på sæsonen. Til gengæld var der nu kommet tempo på herrerne, der vandt 3. division i overlegen stil. Tre nyoprykkede seniorer havde i løbet af sæsonen markeret sig på holdet. Tre spillere som vi skulle komme til at høre meget mere til: Michael Fenger, Lars Gjøl-Andersen (Bobby) og Niels Hjørtin-Hansen (Buller). Kursen var sat mod toppen af dansk håndbold.

Det var også i disse år, at HIK begyndte at få A-landsholdsspillere. Den første var Birgitte Volck som fik sin debut 10. april 1981. Birgitte spillede to landskampe som HIK'er, hvorefter hun skiftede til Helsingør i 1. division. Det skete helt i overensstemmelse med HIK, da damernes oprykning nu var kikset to gange, og Birgitte var alt for god en spiller til at spille i 3. division. Hun opnåede yderligere 65 landskampe for Helsingør, Michael Fenger blev den første herre på A-landsholdet, og han debuterede 25. september 1982.

Ved håndboldårsmødet i foråret 1982 takkede Einar Hytten af som håndboldformand efter seks år på posten. Einar fik på fornem vis ledet afdelingen gennem børneårene og ind i de voksnes rækker. Det vigtige spørgsmål om sammenlægning med HG blev tacklet på en uhyre åben og fair måde, og Einars hjertebarn, skoleturneringen Hellerup Bank Cup, fungerede på bedste vis. Einar kunne trygt forlade sin post, og på indstilling fra HIK modtog Einar i 1983 KHFs lederpokal som et bevis på sin store indsats. Finn Vadstrøm blev på samme møde valgt som ny håndboldformand.

Ungdomsafdelingen var i disse år stagneret en smule rent kvalitetsmæssigt. De fra i dag så kendte problemer med at skaffe frivillige trænere og ledere var begyndt at indfinde sig, og specielt dameungdom havde svært ved at skabe resultater. I herreungdom var der enkelte lyspunkter. Drengeholdet blev en flot nummer to i København i sæsonen 1983/84. Aktivitet var der dog masser af. Vanen tro deltog mange ungdomshold i en lang række stævner hver for sig, og imellem jul og nytår havde man så den store fællestur til Lund i Sverige. Det var et kæmpestævne med deltagelse af hold fra mange lande. Sådanne ture var og er med til at ryste klubbens forskellige hold sammen på

Jørgen Bidsted fra »Fodboldholdet« i angreb. Til højre afventer Peter Dahlgren, mens Preben Laursen i baggrunden ikke føler trang til at løbe med op i angrebet.

Einar Hytten får overrakt en gave af Steen Hjerminde ved årsmødet. Den falder tydeligvis i god smag.

tværs af afdelingerne. Samtidig giver de spillerne oplevelser og minder for livet.

Damesenior havde stabiliseret sig som et midterhold i 3. division under ledelse af Bo Finn Poulsen. Højdepunktet var landspokalturneringen 1982/83, hvor holdet på mesterlig vis nåede helt frem til kvartfinalen, men her sluttede eventyret, da holdet tabte til 1. divisionsholdet Nørlem-Nr. Nisum. I øvrigt fik damerne det år tilgang af en spiller ved navn Dorte Schübeler. Hun spillede sig straks til en fast plads på førsteholdet. Faktisk var pladsen så fast, at Dorte STADIGVÆK spiller på vort førstehold – 17 år senere. Det kan man da kalde en stabil og trofast spiller – fantastisk.

Ellers var det mest herrerne, som i disse år stjal overskrifterne. Træner Steen Skov overtog holdet i 3. division i 1981/82, og det lykkedes Steen at finde en spillestil, som var særdeles underholdende og samtidig uhyre effektiv. Efter en lidt tøvende start brølede holdet faktisk igennem 2. division og var herefter klar til at prøve kræfter med landets bedste række. Ikke dårligt, kun tre år efter at man havde sagt nej tak til sammenslutningen med HG. Spillerne havde bevist, at de selv kunne

HIK i den bedste række

I efteråret 1983 indledte HIK sin karriere i landets bedste række, og de kommende år skulle vise sig at blive særdeles hektiske, ikke bare for spillerne, men så sandelig også for lederne. Håndboldudvalget bestod af Finn Vadstrøm som håndboldformand samt Carsten Dahl og Peter Larsen, og da Carsten samtidig spillede på førsteholdet var han en travl herre. Arbejdet med at skabe gode rammer om et 1. divisionshold er særdeles omfattende og kræver ikke bare mange penge, men også megen tid. Ud over legendariske Rolf Michelsen som holdleder, var Steen Hjermand blevet knyttet til holdet som manager.

Steen havde mange idéer og visioner, og da han samtidig var en fremragende organisator, formåede han virkelig at skabe gode rammer om førsteholdet. Som eksempel skal nævnes træningslejrene til La San-

ta Sport på De Kanariske Øer, der udviklede sig til stor-ture med deltagelse af andre klubber, så der virkelig kunne trænes og spilles seriøst. Damesenior deltog også med deres egen træningslejr.

På disse ture havde Steen hjælp af sin faste makker, Torben Rysgaard, og disse herrer formåede ved hjælp af en lang række sociale arrangementer – og ikke mindst en masse konkurrencer – at skabe en fantastisk stemning og et utrolig godt sammenhold i truppen og i forholdet mellem 1. herrer og 1. damer. Der er ikke mange alternative sportsgrene, som spillerne ikke har deltaget i. Helt naturligt var det, at Buller og Michael Rasmussen satte rekord i æggekastning. Desværre fandt man aldrig en sportsgren, hvor Steen Hjermand selv kunne gøre sig gældende, bortset måske fra minigolf, men det er jo også så nemt.

Steens evner som organisator blev der også god brug for senere, da herrerne pludselig skulle deltage i Europa Cup-tur-

La Santa slutes af med Beach Party. Fra venstre ses Steen Mogensén, Søren Petersen, Charlotte Rosman, Tina Holdt Hansen og Jette Jørgensen.

Vinder 2. division øst 1983. Bagest fra venstre: Rolf Michelsen, træner Steen Skov, Jesper Kampmann, Carsten Dahl, Steen Mogensen, Jesper Kisum, Jørgen Chr. Jensen, fysioterapeut Inge Jørgensen, manager Steen Hjermand og formand Finn Vadstrøm. Forrest fra venstre: Ole Schønwardt, Kim Rousting, Michael Fenger, Lars Gjøl-Andersen (Bobby), Niels Hjørtting-Hansen (Buller) og Claus Eriksen.

Bronzemedaljer 1984. Bagest fra venstre: Manager Steen Hjermand, Kenneth Bæk, Steen Mogensen, Jørgen Chr. Jensen, Jens Nørgaard (foran JCJ), Jesper Kampmann, Niels Hjørtting-Hansen, Carsten Dahl, Lars Gjøl-Andersen, træner Steen Skov og holdleder Rolf Michelsen. Forrest fra venstre: Carsten Daugaard, Michael Fenger, Claus Eriksen, Jesper Kisum, Kim Rousting, Adam Foss, Ole Schønwardt og Henrik Lafrenz.

Masser af medaljer

Sølvmedaljer og pokalvinder 1985. Bagest fra venstre: Manager Steen Hjermand, Jørgen Chr. Jensen, Lars Gjøl-Andersen, Klaus Sletting Jensen, træner Steen Skov, Steen Mogensen, Jesper Kampmann, Carsten Dahl og Jørgen Gluwer. Forrest fra venstre: Niels Hjørtting-Hansen, Michael Fenger, Kim Rousting, massør Henrik Burlev, Torben Bo Sørensen, Michael Rasmussen, holdleder Rolf Michelsen, Claus Eriksen og Carsten Daugaard.

Dansk mester 1985-86. Bagest fra venstre: Manager Steen Hjermand, holdleder Rolf Michelsen, Jørgen Chr. Jensen, Klaus Sletting Jensen, Carsten Dahl, Steen Mogensen, Jesper Kampmann, Lars Gjøl-Andersen, træner Jørgen Almberg, massør Henrik Burlev, ass. manager Torben Rysgaard og læge Karsten Lauridsen. Forrest fra venstre: Ole Madsen, Stig Carlsson, Michael Fenger, Poul Sørensen, Michael Rasmussen, Torben Bo Sørensen, Lars Lundbye og Niels Hjørtting-Hansen.

neringen, for det gik sådan, at HIK hurtigt røg til tops i dansk håndbold. Den første sæson, 1983/84, sluttede sensationelt med bronzemedaljer. Året efter blev det til sølv og pokalsejr, og specielt sejren i landspokalturneringen er minderig. I finalen skulle man møde Ribe, som på dette tidspunkt lå suverænt nummer ét i 2. division og ikke havde tabt en hjemmekamp i mands minde. Så da finalen var henlagt til Ribes hjemmebane, var der stor optimisme i Ribe og omegn. Det blev da også til en fremragende og spændende kamp, men der var ikke tvivl om, at vi fik vist Ribe, at HIK nu var et klassemandskab. Steen Hjerminde havde da heller ikke tvivlet, så han havde fået trykt trøjer på forhånd med det glade budskab, at HIK var pokalvinder. Det vakte stor jubel hos de mange medlevende HIK'ere, som var rejst til det vestjyske for at støtte deres hold.

HIK i Europa Cup'en

Sæsonen 1985/86 bød herefter på deltagelse i Europa Cup'en for Pokalvindere. HIK var heldig med lodtrækningen og trak det belgiske hold Avanti Lebbeke – et hold ingen af spillerne nogensinde havde hørt om, men belgisk håndbold var bestemt ikke særlig frygtet. Den første Europa Cup-kamp blev spillet 28. september 1985 i Belgien, og HIK vandt med 22-18 uden at

imponere. Ugen efter, 5. oktober, var der returopgør i Kildeskovshallen, hvor man heller ikke imponerede. Det blev 18-18, og HIK var videre i turneringen.

På dette tidspunkt havde klubben fået tilgang af flere landsholdsspillere: målmand Poul Sørensen, Lars Lundbye og Klaus Sletting Jensen. Kombineret med klubbens egne landsholdsspillere: Michael Fenger, Buller, Bobby og Steen Mogensen kunne HIK principielt stille med et rent landshold på banen. Der var derfor grund til optimisme for den videre færd i turneringen.

Lodtrækningen til næste runde, ottendedelsfinalerne, var til gengæld ikke så heldig. HIK trak FC Barcelona, og her er nærmere præsentation vel unødvendig. Barcelonas træner var den samme dengang som her i år 2000, hvor de igen vandt Champions League, og selv om niveauet måske ikke var lige så højt hos Barcelona i 1985/86, var holdet en uhyre skræmmende modstander. Barcelona havde vundet Europa Cup'en for Pokalvindere de foregående to år.

Man skulle spille i Barcelona først, og hele opholdet i det catalanske blev en oplevelse. At være gæst hos denne verdensberømte klub og opleve den organisation og professionalisme, som klubben er gennemsyret af, er noget helt specielt. Der var naturligvis ikke mange, som levede HIK en chance, men et eventuelt nederlag skulle i hvert fald ikke skyldes dårlig forberedelse, så holdets træner, Jørgen Almborg, blev sendt til Barcelona for at studere holdet.

Det lykkedes da også at overraske Barcelona. HIK spillede utrolig flot og disciplineret og klarede 11-11 ved halvtid. Finn Vadstrøm og HIKs formand Ivan Hattens var med som ledere, og de var stolte som paver i pausen, hvor de i præsidentlogens private bar kunne se panikken i øjnene hos Barcelonas ledere. Otte minutter før tid var stillingen 19-19 – et utroligt resultat – men desværre knækkede filmen til sidst. Båret frem af et fanatisk publikum lykkedes det Barcelona at udnytte et par

Efter en hård Europa Cup-kamp gøres klar til at indtage den fremmede by. Søren Petersen, Lars Gjøl-Andersen og Michael Henriksen smukkeserer sig.

dumme HIK-fejl, og pludselig gik det stærkt. Fem mål i træk ændrede resultatet fra 19-19 til en Barcelona sejr på 24-19. Fantastisk ærgerligt, men alligevel ikke noget umuligt resultat at indhente på hjemmebane.

9. november 1985 mødte man så Barcelona hjemme. Af hensyn til publikum og tv-transmission var kampen henlagt til Valbyhallen, idet Kildeskovshallen desværre ikke er egnet til kampe med ret mange tilskuere og især ikke til tv-optagelser. Kampen blev et drama uden lige, hvor HIK igen lagde stærkt ud, og igennem hele første halvleg havde rimeligt styr på Barcelona, godt hjulpet af et talstærkt og medlevende publikum. HIK førte ved pausen med 13-10, og den endelige sejr var inden for rækkevidde. Ti minutter før tid var man foran med fem mål, men så gik det igen galt. Nogle uheldige udskiftninger fik rytmen til at gå i stykker, og Barcelona fik halet ind, og selv om man igen fik styr på spillet, måtte HIK nøjes med en sejr på 21-18. Blot to mål mere havde sendt HIK i kvartfinalen.

Det var uden tvivl et af de mest ærgerlige øjeblikke i HIKs historie. Barcelona vandt naturligvis turneringen igen det år, og der er ingen tvivl om, at HIK havde haft gode muligheder for at nå helt til tops, hvis man »blot« havde slået Barcelona ud. Man kan også ærgre sig, når man i tv i år 2000 under finalen i Champions League hører kommentatoren sige, at et dansk hold aldrig har besejret Barcelona, men at GOG engang har spillet uafgjort. Hvordan kan manden dog glemme HIKs sejr?

På trods af denne skuffelse blev det dog i sidste ende en jubelsæson for klubben, idet det lykkedes HIK at vinde det danske mesterskab for første gang efter en meget flot sæson. Mesterskabet blev selvfølgelig fejret med pomp og pragt – med champagne og festivitas. Senere blev holdet inviteret til en reception hos borgmesteren på rådhuset. Borgmester Birthe Philip roste

holdet i sin tale og overrakte herefter en check, som håndboldformand Finn Vadstrøm modtog på HIKs vegne.

19. april 1986 blev den store officielle guldfejt så afholdt i klubbens restaurant, som til lejligheden var pyntet festligt op. Manager Hjermind havde fået den idé, at hele restaurantens loft skulle dækkes af balloner. Flot så det ud, men da havde det også taget otte mand seks timer at puste ballonerne op. På et velvalgt tidspunkt senere i festen stillede alle sig op på stolene, og på én gang blev alle ballonerne så sprængt. Jo, der var larm i gaden.

Der var mange taler, blandt andet af

Nykredits direktør Mogens Munk Rasmussen gratulerer spillerne med guldfejtet. Bemærk ballonerne i loftet.

Glade ansigter til guldfejten. Fra venstre den nye holdleder Michael Hjalsted, Charlotte Bardram og Morten Strømstad.

borgmesteren og direktør Mogens Munk Rasmussen fra håndboldafdelingens daværende og hele HIKs nuværende hovedsponsor Nykredit. Håndboldformanden, Finn Vadstrøm, måtte igennem flere taler, idet den legendariske holdleder Rolf Michelsen sluttede sin lange karriere, og Rolf blev hyldet med stående ovationer samt et guldur fra HIK. Stående ovationer var der selvfølgelig også til Michael Fenger, som var blevet valgt til »Årets håndboldspiller 1986« i Danmark. Årets spiller bliver valgt af de danske sportsjournalister, og for første gang var samtlige journalister enige om valget. Det siger lidt om Michaels formidable sæson.

Selv om det i øjeblikket er 1. herresenior, det drejer sig om, skal det alligevel nævnes, at HIK faktisk også fik en bronze-medalje i denne sæson. Lilleput drenge blev en flot københavnsmester, og ved det uofficielle DM hos GOG på Fyn blev det til en flot tredjeplads, på trods af at holdets stærke målmand måtte melde afbud.

Inden sæsonen 1986/87 var der en del udskiftning på 1. herresenior. De tre landsholdsspillere, som man havde fået fra Rødovre, gik tilbage til deres gamle klub. Til gengæld kunne HIK så sige goddag til Søren Hansen, Søren »Charlie« Petersen og Søren Dam Hansen fra Stadion samt

Michael Henrichsen fra Saga. Alle sammen særdeles gode spillere, som også på det menneskelige plan faldt godt til i HIK. Faktisk så godt, at de alle er i klubben endnu. Endvidere fik man ny træner, idet Steffen Munck-Hansen afløste Jørgen Almberg.

HIK skulle deltage i Europa Cup'en for mesterhold, og man var så heldig at blive oversidder i første runde, men i ottendedelsfinalen trak HIK så Røde Stjerne fra Jugoslavien. Det var desværre en for stor mundfuld, selv om man vandt den første kamp hjemme med 28-24 efter en fremragende kamp. I returkampen i Beograd kom holdet under pres fra start, og spillerne var desværre noget sløsedede med afslutningerne, så HIK tabte 21-28 og var ude af Europa Cup'en.

IHF Cup'en koster dyrt

Danmarksturneringen var i 1986/87 blevet ændret, så man nu spillede et grundspil, hvorefter de fire bedste hold spillede semifinaler. HIK klarede grundspillet, som man vandt på fornem vis, men desværre kikkede det i slutspillet, og holdet endte skuffende som nummer fire. Dog havde man som vinder af grundspillet kvalificeret sig til IHF Cup'en. En af HIKs egne unge spillere, Morten Strømstad, fik i denne sæson sit store gennembrud på førsteholdet, samtidig med at Morten i februar 1987 debuterede på U-landsholdet. Ved HIKs generalforsamling fik Morten desuden overrakt Astrup-pokalen, så det var virkelig Mortens sæson.

Deltagelsen i IHF Cup'en blev en dyr oplevelse. Først trak man det islandske hold Breidablik, og selv om Island havde et stærkt landshold, så var de ikke så meget værd på klubbasis. HIK vandt såvel hjemme som ude, men det er ikke billigt at flyve til Island. Til gengæld er der mange smukke piger på Island, ikke ret mange mænd – de er altid ude at fiske – samt Europas største diskotek. Alt dette kombineret gjorde turen til Island ganske fornøjelig.

I næste runde skulle man så helt ned i

Massør Henrik Burlev synes at Fengers overkrop er alt for lysende. Michael Henrichsen og Lars Gjøls-Andersen morer sig.

den anden ende af Europa, idet HIK trak Sporting Lissabon. Portugal var dengang ikke så fremtrædende i håndbold, men Sporting Lissabon var og er trods alt en storklub, så det var med en vis usikkerhed, at holdet drog til Portugal. Det viste sig da også at blive en svær kamp, hvor man på trods af et spillemæssigt overtag havde svært ved at komme afgørende foran. I den sidste ende vandt HIK dog kampen og kunne i omklædningsrummet nyde en forfriskning sammen med den danske ambassadør. Hjemmekampen blev en noget nemmere affære, og holdet gik videre uden problemer.

I næste runde var HIK særdeles uheldig, idet holdet trak Baia Mare fra Rumænien. Ikke alene var det et klassemandskab, men turen til Rumænien var både dyr og besværlig. Ikke uden grund blev modstanderne i håndboldkredse kaldt for Baia Mareridt. HIK måtte flyve til Budapest i Ungarn, hvor holdet overnattede for derefter at køre i bus over grænsen til det nordlige Rumænien. Det er bestemt ikke verdens hurtigste grænseovergang, og samtidig var det et kulturchok at komme til Rumænien. At køre over grænsen var som at køre et hundrede år tilbage i tiden, og byen Baia Mare er vel en af de kedeligste byer i denne verden.

Om selve det sportslige kan siges, at HIK vandt hjemmekampen knebent, og man var helt klar over, at det var indsatsen i udekampen, som ville blive afgørende. Træner Steffen Munck-Hansen kunne desværre ikke deltage i turen til Rumænien, hvorfor Finn Vadstrøm stod for udskiftningen, og det var ikke kun hans skyld, at holdet tabte. Som så ofte før spillede HIK fremragende det meste af kampen, men til allersidst blev nogle afgørende scoringschancer brændt, og holdet tabte med æren i behold. Men hvad kunne det bruges til – HIK var slået ud.

I sommeren 1987 var Finn Vadstrøm blevet afløst som håndboldformand af Ole A. Madsen, som efter nogle få måneder overlod posten til Peter Larsen. Ud over Peter bestod håndboldudvalget nu af

Michael Hjalsted, der også var holdleder for førsteholdet, Jette Jørgensen, som havde ansvaret for damerne, samt Stig Aastrup, der var ansvarlig for ungdommen. Den organisatoriske ændring skulle styrke økonomien på 1. herresenior, idet det var tanken, at Finn Vadstrøm skulle fortsætte som lønnet manager. I første omgang som en provisionsordning i forhold til de ekstra sponsorpenge, som kunne skaffes, men på længere sigt var det målet, at håndboldafdelingen skulle fastansætte en manager eller direktør til at varetage den økonomiske side af førsteholdet.

Der var blevet lavet et meget stort forarbejde med udarbejdelse af et prospekt, som et af klubbens medlemmer i reklamebranchen, Gaute Høgh, havde stået for. Som optakt til sponsorjagten lykkedes det at få bragt en artikel på forsiden af Berlingske Tidende. Man følte selv, at man var klar, men desværre havde man tilsyneladende ikke informeret HIKs bestyrelse godt nok. Efter artiklen i Berlingske Tidende blev projektet stoppet af besty-

Berlingske Tidendes forsider
5. juni 1987.

Betalt håndbold i HIK

HIK satser nu som den første klub herhjemme på professionel håndbold. Spillerne skal dog næppe regne med mere end 15.000 kroner om året

Af Olav Hergel

Som den første klub herhjemme indfører HIK nu betalt håndbold og udnytter de nye regler, som Dansk Håndbold Forbund har indført for at gøre det mere attraktivt at være topspiller herhjemme.

Spillerne skal dog ikke regne med mere end 15.000 kroner hver det første år, og pengene vil ikke gå direkte ned i spillernes lommer, men ind på en konto som

Dansk Håndbold Forbund administrerer.

Men såvel spillere som ledere i den unge og ambitiøse håndboldklub er enige om, at pengene primært skal bruges til at gøre klubben stærkere, så det meste af beløbet vil gå til at købe spillere fri til træning og kamp.

Pengene skal skaffes gennem hovedsponsoren Nykredit og otte nye sponsorer, men klubbens nyansatte manager, Finn Vadstrøm tror ikke, han skal ud og gå tiggergang med hatten i hånden. »Vi har en god vare at sælge. En af de bedste i dansk håndbold,« siger Finn Vadstrøm.

Sporten
2. sek. s. 10 og 27

relsen, som ikke mente, at HIK skulle benytte lønnede ledere. Efter en del diskussion måtte projektet opgives. HIK benytter sig som bekendt stadig ikke af direktørmodellen, i modsætning til de fleste andre topklubber, og det vides i sagens natur ikke, om projektet var gået godt eller dårligt. Blot er det ærgerligt, at det ikke fik chancen, fordi HIK var med helt i toppen på det rigtige tidspunkt.

Sidste år med Europa Cup

1. division 1987/88 formede sig næsten som året før. HIK vandt grundspillet og kvalificerede sig til IHF Cup'en, men kiksede igen i slutspillet. Denne gang løb holdet dog af med bronzemedaljerne. Flot, men alligevel bittert, fordi man efter den gamle turneringsmodel nu havde være tredobbelt danmarksmester.

IHF Cup'en var endnu en gang en dyr fornøjelse, men dog ikke så slem som året før. Holdet var igen oversidder i første runde og trak derefter det franske hold Gagny, og HIK skulle starte med at spille i

Paris. En hurtig sammenligning mellem Paris og ovennævnte Baia Mare falder utvivlsomt ud til Paris' fordel. Da man samtidig havde allieret sig med den i tennisafdelingen så kendte verdensmand, Carlos Vieira, til at guide rundt i Paris, så kan alle vel regne ud, at det blev en tur, som spillerne aldrig vil glemme. Oven i købet gik det ganske hæderligt rent sportsligt, idet man klarede 18-18 i det franske, og returopgøret i Kildeskovshallen endte med den forventede sejr til HIK. Cifrene blev 23-17. Man var egentlig positivt overrasket, idet holdet på papiret ikke var så stærkt i denne sæson, blandt andet var Bobby rejst til Schweiz.

I kvartfinalen trak HIK så det spanske hold CAJA Madrid, og selv om Madrid er en dejlig by, må det erkendes, at mødet med CAJA Madrid blev en oplevelse, som HIK gerne havde undværet. Rent sportsligt fik man ørerne i maskinen. Det blev til nederlag såvel hjemme (27-29) som ude (18-34), og det kunne blot konstateres, at CAJA Madrid var en klasse bedre end HIK.

Sæsonen 1988/89 markerede afslutningen på HIKs deltagelse helt i toppen af 1. division. De ovenfor nævnte Europa Cup-kampe blev de sidste, og i danmarksturneringen undgik man med nød og næppe en nedrykning til 2. division.

»5. holdet«

I september 1983 startede daværende håndboldformand Finn Vadstrøm et hyggehold: Femteholdet, som primært består af ledere og trænere fra håndbold og fodbold. Ud over formanden bestod holdet af: Dag Tage Andersen, Casper Christensen og Per Norup fra fodboldafdelingen. Vore to førsteholdstrænere Steen Skov (herrer) og Henning Jørgensen (damer) samt håndboldlederne Michael Kølving, Klaus Pedersen og Palle Andersen. Bagest på holdet stod Michael Bo fra klubbens tøj-sponsor Patrick.

Her i jubilæumsåret – sytten år efter – ligger holdet stadig i Københavns laveste række. Et enkelt år kiksede det, og man rykkede op, men heldigvis var holdet året

Spillerne giver Carlos Vieira en lufttur i Paris, 1988.

»5. holdet« 1992:
Bagest fra venstre: Palle Andersen, Arne Hansen, Peer Abrahamson, Klaus Pedersen, læge Inge Larsen og Steen Hjer-mind. Forrest fra venstre: Jens Stausbøll, René Vinholt, Erik Ray Larsen, Jørgen Kirkland og Finn Vadstrøm.

efter tilbage i den laveste række. Fra det oprindelige hold er kun Finn og Palle tilbage, mens fodboldafdelingens lederstab i dag består af Erik »Ray« Larsen og Thomas Wex.

Damer & ungdom

HIKs damehold, som i 1979/80 var fulgt med herrerne op i 3. division, blev hængende i rækken et godt stykke tid. De første år var man med i kampen om oprykning til 2. division, men stille og roligt gled holdet længere ned i rækken. I 1982/83 blev det til en fjerdeplads, mens man året efter røg ned på syvendepladsen. Henning Jørgensen havde da overtaget trænerposten, og placeringen fik endnu en tak ned i 1984/85 til ottendepladsen, men herefter gik det opad igen, og i 1985/86 var HIK atter med i toppen.

Der var store forventninger til sæsonen 1986/87, hvor der var blevet ansat en virkelig kapacitet som dametræner: Thor Munkager. Foruden sin egen gloriøse karriere som landsholdsspiller, har Thor også haft stor succes som træner. Han er blandt andet blevet dansk mester med Helsingørs damer. Det var derfor lidt af en sensation, at Thor blev 3. divisionstræner i

HIK. Endvidere var der stor tilgang til damerne. Der kom fire nye spillere til, og yderligere tre »gamle« spillere vendte tilbage: Gitte Sørensen fra USA, Charlotte Nørr fra Gladsaxe/HG og ikke mindst Birgitte Volck fra Helsingør.

1. damesenior 1984/85. Bagest fra venstre: Holdleder Palle Andersen, Bettina Hertz, Dorte Schübeler, Janne Kajberg, Tina Bjergsted, Dorte Perlt, holdleder Klaus Pedersen og træner Henning Jørgensen. Forrest fra venstre: Mette Bülow, Hanne Kristensen, Grethe M. Nielsen, Halla Sigurddardottir, Kirsten Holdt Hansen og Bettina Volck.

Det gik også godt i løbet sæsonen, om end det måske ikke gik så godt, som man inderst inde havde håbet. Der var hård kamp i toppen af 3. division, men desværre var det igen HIK, som trak det korte strå. Holdet blev nummer tre med en margin på kun tre point op til førstepladsen. HIK kunne dog glæde sig over, at den store tilgang havde gjort andeholdet så meget bedre, at holdet vandt B-rækken i overlegen stil.

I det hele taget var 1986/87 en sæson,

Lilleput drenge. Københavnsmeister 1984/85.

Bagest fra venstre: Holdleder Henrik Luplau, Thomas Blædel, Mikkel Rasmussen, Jonas Smith, Søren Ole Henriksen, Klaus Malmvig, Marius Vidkjær og træner Carsten Daugaard. Forrest fra venstre: Matthias Lauritzen, Christian Knuth-Winterfeldt, Niklas Flagstad, Lars Hjermand og Claus Eriksen.

som bød på mange gode HIK-resultater. Som tidligere nævnt vandt herrerne grundspillet i 1. division, og samtidig vandt 2. herresenior danmarksseriens kreds 8. I princippet havde holdet så kvalificeret sig til 3. division, men da andeholdene dengang ikke måtte spille i divisionerne, kunne holdet simpelthen ikke komme højere op. Man var »dansk mester« for andehold.

I ungdomsafdelingen var resultaterne for opadgående, og puslinge drenge vandt københavnsmeesterskabet efter et uhyre tæt parløb med Ajax. Mange af spillerne var gengangere fra det lilleputhold, som også var blevet mestre året før. Puslingene vandt endda »The Double«, da de i november 1986 havde vundet pokalturneringen med en finalesejr på 4-2 over Rødovre. Lars Hjermand scorede HIKs tre første mål, mens Jacob Ræder tegnede sig for det sidste. Lars Hjermand modtog bagefter finalens Fidusbamsse.

1. dameynghing vandt A-rækken, 2. damejunior vandt C-rækken, 1. herreynglinge vandt A-rækken, 2. herreynglinge vandt B-rækken, og endelig vandt 2. drenge C-rækken. Alt i alt blev det til ni rækkevindere for HIK i sæsonen 1986/87 – måske den bedste sæson nogensinde. Det lykkedes også at få startet en afdeling for lilleput pige, så der er ikke noget at sige til, at ungdomsformanden, Stig Aastrup, strålede som en sol ved årsafslutningen.

1. drenge. Dansk mester i 1988/89.

Bagest fra venstre: Træner Stig Aastrup, Steven Fischer, Kaare B. Petersen, Marius Vidkjær, Jakob Bjørndahl, Mads Jørgensen, Søren Luplau og træner Michael Stage. Forrest fra venstre: Florian Friis, Niels Bjørndahl, Søren Jensen, Kasper Hugod, Thomas Blædel og Lars Hjermand.

»Med hensyn til den ny hal ved Maglegårdsskolen, som HIK Håndbold specielt ville få glæde af, er det trist at konstatere, at det indgåede budgetforlig i Gentofte Kommune for 1987 betød endnu en udsættelse af hallens opførelse.«

Citat fra Rusen, november 1986.

Nu kommer hallen.

I sæsonen 1987/88 rykkede 2. herresenior desværre ud af danmarksserien, efter at holdet året før havde vundet rækken uden at kunne rykke op. Det fik flere af holdets profiler til at prøve lykken i nærliggende divisionsklubber, og denne kraftige åreladning var mere, end holdet kunne klare. Trist, men en forståelig handling fra spillerens side.

På ungdomssiden var det igen puslinge drenge, som imponerede. 1. puslinge vandt københavnsmesterskabet i overlegen stil, og 2. puslinge vandt C-rækken. Årene efter fortsatte succesen for disse spillere. De vandt københavnsmesterskabet for drenge i såvel 1987/88 som i 1988/89, og i foråret 1989 lykkedes det så for drengene at vinde guld ved DM-slutrunden, som foregik hos GOG på Fyn. Det var en utrolig spændende slutrunde, hvor HIK havde forberedt sig meget professionelt ved at rejse til Fyn i god tid og overnatte for sig selv på et lille hotel i modsætning til de øvrige hold, som var stuvet sammen på en skole. Det forstærkede den meget seriøse indstilling, som trænerne Stig Aastrup og Michael Stage havde fået »banket« ind i spillerne. Det var virkelig et flot og velfortjent danmarksmesterskab.

I sæsonen 1988/89 overtog Bjarne V. Nielsen ansvaret for damesenior. Desværre begyndte det på dette tidspunkt at gå hastigt ned ad bakke for holdet. HIK rykkede ud af 3. division, og året efter, hvor Jørgen Christian Jensen var træner, rykkede holdet også ud af danmarksserien. Samtidig rykkede andetholdet ud af A-rækken. Elevatoren var virkelig for nedadgående, for i 1990/91 blev det til endnu en nedrykning for førsteholdet. Denne gang til A-rækken. Tre sørgelige år for damesenior.

Heldigvis stoppede elevatoren i Dame A, og under ledelse af Henriette Riparbelli og Stig Aastrup lykkedes det allerede året efter, i sæsonen 1991/92, at rykke op i københavnsserien igen. Samtidig blev andetholdet nummer to i B-rækken, og det nyoprettede tredjehold vandt deres række med maksimumpoint. Endvidere var der på initiativ af blandt andre Helga Johannesen blevet dannet et oldgirlshold, som blev en flot nummer to i B-rækken i debutsæsonen. Alt i alt var der igen ved at komme en positiv stemning hos damesenior.

På lederfronten blev Jesper Kampmann ved håndboldårsmødet i marts 1990 valgt til ny håndboldformand. Herudover bestod håndboldudvalget af Finn Vadstrøm som ungdomsformand samt Jørgen Christian Jensen og Stig Aastrup.

Aastrup-klanen har i mange år præget håndboldafdelingen. Alle Hr. og Fru Aastrups fem børn har været aktive i HIK. Annette, Helle, Stig, Jens og Ulla har hver især vist deres spillemæssige kunnen. Helle opnåede en række kampe på 1. damesenior, mens Stig og Jens primært førte sig frem på 2. herresenior. Annette og Ulla klarede sig med lidt mindre. På lederplan er det Stig, som holder familiens fane højt, idet Stig har været træner i mange år,

Aastrup-klanen har markeret sig flot i håndboldafdelingen. Her er det Helle Aastrup i et gennembrud. Sussie Svenningsen følger interesseret med.

blandt andet for DM-drengene, og han har også været ungdomsformand og siddet i håndboldudvalget. Efter nogle års pause er klanen dukket op igen, og her i jubilæumsåret er Helle træner for lilleput pige, og Stig træner for 2. herresenior.

Herresenior kæmper for 1. division

I slutningen af firserne og begyndelsen af halvfemserne var 1. herreseniors primære opgave at undgå nedrykning fra 1. division. I sæsonen 1988/89 blev det klaret med en tredjesidsteplads, hvorimod det året efter blev til en overraskende flot femteplads. Peter Mogensen var blevet manager, og Bruno Bjerregaard havde overtaget trænerposten. Bruno formåede virkelig at få spillerne til at kæmpe. Gang på gang kunne man i sæsonens løb læse i aviserne, at HIK igen havde fået point på trods af, at modstanderne spillede meget kønnere og bedre håndbold. Til gengæld havde HIKerne fightet en vis legemsdel ud af bukserne.

Bruno stoppede som træner efter en enkelt sæson og overlod tøjlerne til Torben Roldsgaard. Også i sæsonen 1990/91, hvor 1. division var blevet udvidet til tolv hold, klarede HIK sig godt, og holdet sluttede på syvendepladsen. Desværre gik det så helt galt i 1991/92, hvor HIK sluttede på sidstepladsen i 1. division, og førsteholdet måtte for første gang i håndboldafdelingens 22-årige historie opleve at rykke ned. Spørgsmålet var så, om man ville rasle ned igennem rækkerne, som mange troede, eller om holdet kunne stabilisere sig i 2. division.

Michael Fenger gav tilsagn om at fortsætte karrieren, og med rutinerede kræfter som Michael Andersen og Thomas LaFrenz var der en stamme, som sammen med en række unge spillere kunne bygge et nyt hold op. Endvidere ansatte man en ung ambitiøs træner, Søren Lindholdt, som havde nogle spændende nye idéer. Dette, kombineret med en række sociale tiltag, skulle danne grobund for en tilbagevenden til den bedste række.

Desværre fungerede holdet ikke opti-

malt, og efterhånden som sæsonen skred frem blev det mere og mere klart, at spillerne ikke havde den fornødne tillid til træneren. Resultaterne var dårlige, og midt i sæsonen måtte håndboldudvalget skride ind og fyre træneren. Carsten Daugaard og Michael Fenger overtog ansvaret, og det lykkedes at få rettet op på holdet, således at sæsonen sluttede med en forbliven i 2. division, hvorimod andetholdet måtte forlade københavnsserien.

Trænerduoen fortsatte i 1993/94, og der var nu en helt anden stemning og indstilling i truppen. HIK var fra starten med i toppen af rækken, og det så længe ud som om, at man kunne vinde 2. division og dermed rykke direkte op i det forfættede land. Desværre kiksede det i de afgørende kampe, men der var stadig mulighed for oprykning, idet der skulle spilles kvalifikationskampe om oprykning til 1. division. Modstanderen var først AGF, som efter nogle særdeles spændende kampe blev besejret, og herefter var der finale mod Nyborg. HIK har altid haft et godt tag på Nyborg, så der var grund til en vis optimisme. Heldigvis viste optimismen sig velbegrundet, for Nyborg blev under stor jubel besejret. Mange gode HIKere havde taget turen til Nyborg – og også til AGF – for at støtte holdet, og alle kunne glæde-

1994. Christian Hjermand i hopskud, Christian spiller nu for Flensborg i Bundesligaen og er fast mand på det danske landshold.

strålende konstatere, at HIK var tilbage i 1. division.

I sæsonens løb havde Christian Hjermand virkelig været stærkt spillende, og det var helt fortjent, at Christian 12. marts 1994 fik sin debut på A-landsholdet. Ud over at have været den bærende kraft på HIKs hold havde Christian været med på ungdomslandsholdet, som vandt VM-sølv i Egypten. Lige siden har Christian, som nu spiller i Flensborg i Tyskland, været fast inventar på højre fløj på det danske landshold.

Ahrnt Clausen, som havde været manager i to år, trak sig tilbage, og Søren Dam Hansen overtog posten. Søren havde mange 1. divisionskampe på bagen for såvel Stadion som HIK, så med ham og Michael Fenger ved roret, var det rutinerede kræfter, der skulle forsøge at overleve i 1. division i 1994/95.

Det skulle vise sig at blive lige så svær en opgave, som frygtet. En stor del af sæsonen lå HIK til direkte nedrykning, og først efter en hæsblæsende afslutning nåede holdet lige op over stregen. HIK skulle igen ud i kvalifikationsspil, hvor modstanderen viste sig at blive Fredericia. Det blev til sejr hjemme, men nederlag ude, hvorefter en altafgørende tredje kamp skulle spilles i Kildeskovshallen. Igen blev det fantastisk spændende og medrivende, inden HIK med en beskedent tremålssejr kunne juble over sin forbliven i 1. division. Samtidig kunne man glæde sig over, at andetholdet var tilbage i københavnsserien.

Michael Fenger stoppede nu officielt sin førsteholdskarriere og blev sportslig ansvarlig sammen med Søren Dam Hansen. Ny træner blev Thor Munkager, som tidligere havde været træner for HIKs damer. Det skulle vise sig at blive en svær tid for Thor og HIK de kommende år.

Spillermaterialet og de økonomiske forhold var ganske enkelt ikke gode nok til at klare sig i 1. division, som efterhånden var præget af provinsklubber fra små samfund, hvor erhvervslivet bakker op om byens hold, og hvor klubberne bliver dre-

vet mere forretningsmæssigt. I forhold til disse klubber var HIK »glade amatører«.

Sæsonen 1995/96 endte med nedrykning til 2. division, og året efter var det lige ved at ende i den store katastrofe, idet HIK sluttede på niendepladsen i rækken, og derfor skulle deltage i kvalifikationssillet om forbliven i 2. division. Heldigvis blev denne omvej klaret uden de store problemer.

På trods af disse to sæsoners resultatmæssige fiasko fortsatte Thor Munkager som træner i såvel 1997/98 som 1998/99, hvor det begge sæsoner blev til placeringer midt i rækken. Det har været vanskelige arbejdsvilkår med stor udskiftning i

Håndboldafdelingens årsmøder har altid været præget af sjov og show. I 1990 var der lagkagekrig mellem Søren Bruun (tv) og Stig Aastrup.

Ved årsmødet 1998 optrådte damesenior som Spice Girls. Fra venstre ses Tina Fauerby, Marie-Louise Grantzau, Kathrine Engelbrecht og Julie Mohr.

spillertruppen næsten hvert år, hvilket har gjort det svært at få holdet til at spille stabilt. Det har været kendetegnende, at spillet har været af meget svingende kvalitet. Der har været mange gange, hvor HIK i store dele af kampene har styret spillet og ført, for derefter at sætte det hele over styr i de afgørende minutter, hvor en kamp typisk skal køres hjem på sammenhold og rutine.

Damesenior 1992/93-1999/2000

De seneste syv sæsoner har damesenior stået lidt i stampe. Spillermaterialet har ikke været prangende. Talentet og den håndboldmæssige kunnen er for så vidt i orden til en lidt højere placering, men seriøsiteten og træningsfliden er desværre ikke på højde hermed. Dette kombineret med stor udskiftning i truppen fra år til år har bevirket, at det har været særdeles vanskeligt at få sammentømret et hold, hvor spillerne kunne yde deres bedste.

Hertil skal så tilføjes, at der også på trænerfronten har været stor udskiftning. Næsten hvert år er spillerne blevet præsenteret for en ny træner. Der har været HIKere som trænere, Bo Finn Poulsen og Søren Bruun, og der har været trænere udefra, men lige meget har det hjulpet, og det kan til dels – om ikke undskylde – så dog forklare spillernes manglende motiva-

tion. Det er svært at finde en stil og en rytme, når der hvert år er en ny træner med nye idéer.

Resultatet har været, at holdet i alle årene har ligget i københavnsserien, og de fleste af årene endda i den tunge ende. Det positive er dog netop, at man har undgået nedrykning på trods af de svære forhold. De senere år har der endda været en klar opadgående tendens ikke mindst i spillernes indstilling. En af forklaringerne er utvivlsomt det gode arbejde, som der er ydet i junior/yngrlinge i de seneste år.

Denne seriøsitet har smittet af på seniorerne, i takt med at de unge er blevet seniorer, og da HIK i øjeblikket har nogle særdeles stærke ynglinge, er man blandt seniorerne blevet klar over, at der skal ydes noget de kommende år, hvis man vil bevare sin plads på holdet.

Kulminationen er meget passende kommet her i jubilæumsåret, hvor det lykkedes damesenior at rykke op i danmarksserien efter en utrolig flot sæson, hvor det ikke blev til et eneste nederlag. Inden denne sæson blev spillerne igen præsenteret for en ny træner, nemlig Helle Petersen. Det var med stor spænding, at man gik sæsonen i møde, idet Helle ikke har været træner før. Helle havde den fordel, at hun har spillet sin ungdomstid i HIK og derfor kender klubben. Hun har spillet 148 landskampe og et hav af 1. divisionskampe, så hun ved, hvad der kræves, og har samtidig hentet inspiration fra mange elitetrænere. Endelig vil man jo gerne som helt ny træner bevise, at man dur til noget, og det har Helle så sandelig bevist i denne sæson. Oprykningen kommer også i sidste øjeblik, idet man må forvente, at de talentfulde unge, der rykker op i de kommende år, ikke vil finde det tilfredsstillende at spille i københavnsserien. Nu er turen op mod

1. damejunior 2000. Øverst fra venstre: Træner Helle Petersen, Randi Hansen, Christa Krell-Jørgensen, Linda Larsen, Dorte Schübler, Elisabeth Hines, Lene Saugmann og Lina Amstrup. Forrest fra venstre: Christina Brunke, Anne-Louise Thorsteinsson, Anja Thomsen, Maja Mladenovic, Laura Uhler og Kirstine Jørgensen.

divisionerne begyndt, og der hersker en positiv og forventningsfuld stemning, som forhåbentlig vil munde ud i yderligere oprykning, måske ikke allerede i den kommende sæson, men så i den næste da.

Når man gennemgår dameseniors udvikling, kan man ikke lade være med at beklage den manglende bredde i afdelingen. Med hiv og sving har HIK kunne stille to damehold plus det lukkede tredjehold, der er forbeholdt mødregruppen under kyndig ledelse af Henriette Riparbelli (gift med Flemming Joensen) og Jette Jørgensen (gift med Steen Mogenssen), ja der var igen et par håndbold-ægteskaber. Det tidligere nævnte tiltag med et oldgirls-hold blev desværre opgivet igen, så også her mangler afdelingen et vigtigt element til at beholde spillerne i klubben, efterhånden som de kommer op i årene. Det er vigtigt med en sekunda-afdeling, både af hensyn til det sociale liv i klubben og for muligheden for måske at kunne rekruttere nogle rutinerede medlemmer til lederposter.

Ungdomsafdelingens seneste år

Ved håndboldmødet i 1992 stoppede Finn Vadstrøm som ungdomsformand og blev afløst af Søren Blåhøj. Søren var et forholdsvis nyt bekendtskab i HIK, idet han først gjorde sin entre i klubben i august 1990 som træner for drengene. Søren kom fra Hauge i Jylland, et faktum han havde svært ved at skjule, så ganske hurtigt blev han kun kaldt for »Jyden«. På trods af sin korte tid i HIK var Søren med sit engagement og sin personlighed et naturligt valg som ny ungdomsformand, og han har da også siddet på posten lige siden.

Ved siden af jobbet som ungdomsformand har Søren i alle årene trænet en eller flere afdelinger, typisk herreynglinge eller -junior, hvilket er de årgange, der måske kræver mest som træner. Der kræves utroligt meget for at være med i toppen af ungdomshåndbolden, og HIK skal helst være med i øst-rækken hvert år såvel for herre- som dameungdom.

Det var og er en umulig opgave for HIK

Søren Blåhøj (t.h.) og Michael Andersen har tilsyneladende opfundet en ny træningsøvelse.

med de begrænsede midler og den halkan-pacitet, som er til rådighed. Man var derfor begyndt at samarbejde med andre klubber om at stille med fælles hold i de årgange, hvor HIK måske var lidt svagt besat. I 1990/91 stillede HIK et dameynglingehold i fællesskab med Gladsaxe/HG og et herreynglingehold sammen med KFUM, men sidenhen har der kun været samarbejdet med KFUM. Dette samarbejde er efterhånden blevet formaliseret i en sådan grad, at HIK/KFUM i dag stiller fælleshold for såvel herre- og damejunior som herre- og dameynglinge.

Resultatet har været, at man har nogle velfungerende afdelinger, der er i stand til at skabe såvel en rimelig bredde som gode sportslige resultater. Herrejunior vandt Ekstra Bladets pokalturnering i 1994/95, men den foreløbige kulmination var DM-bronzemedaljerne til damejunior i sæsonen 1998/99. Træner var her Jens Blankschön, som igennem de seneste syv sæsoner har været den dominerende træner i dameungdom. Ved siden af trænerarbejdet har Jens også siddet i håndboldudvalget i de senere år, ligesom han har været redaktør af Rusen.

DM-bronze – damejunior 1998/99. Bagest fra venstre: Hjælpetræner Søren Carlsen, Anna Bachmann Boje, Pernille Harild, Melanie Bokstad, Pernille Ringsing, Jane Bech, Anne Louise Sandby-Møller og træner Jens Blankschön. Knælende fra venstre: Holdleder Mette Hornsberg Olesen, Jai Njile, Karen Hjorth, Trine Juhl, Sofie Koch Fahler og Kristin Nystrup. Liggende ses anfører Louise Gro Hansen.

Der er ingen tvivl om, at samarbejdet med KFUM vil fortsætte. Med de nuværende betingelser er der ingen mulighed for, at HIK inden for en overskuelig fremtid vil kunne klare sig i øst-rækken alene. Måske kunne man klare det et enkelt år fra tid til anden, men der ville ikke være nogen kontinuitet i forløbet. Som det er nu, er HIK/KFUM ved at være en fast ingrediens i de allerbedste rækker for junior og ynglinge, hvilket betyder, at vi dels har lettere ved at holde på vore egen talenter og samtidig kan tilbyde gode sportslige udfordringer til talenter fra de omkringliggende klubber.

Disse talenter skulle gerne kunne tilby-

Henriette Riparbelli
leger med børnene i
miniafdelingen.

des sportslige udfordringer også på senior-siden, og det er i denne forbindelse, at dameseniors oprykning til danmarksserien skal ses. Dameungdom har i øjeblikket en meget stor talentmasse, og det skal specielt blive spændende at følge dameynglinge her i sæsonen 2000/01. Som juniorer blev det til bronze ved DM, og med U-lands-holdsspilleren Karen Hjorth i spidsen er der lagt op til en hård jagt på DM-guldet.

For de yngste årgange har målet været at få så mange som muligt til at spille håndbold i HIK, og man har blandt andet etableret en miniafdeling, hvor det primære er sjov og ballade samt ikke mindst en masse boldlege, hvorimod håndboldspillet i organiseret form ikke indgår. Afdelingen har været en succes, men det er krævende at få de yngste afdelinger til at fungere ordentligt. Det kræver, at man har voksne ledere og trænere, og det er vanskeligt, når træningen ligger mellem klokken to og fem om eftermiddagen.

Derfor er det også så meget mere imponerende, når HIK alligevel kan fremvise nogle flotte resultater, som da lilleput drenge i 1993 vandt Ekstra Bladets pokal-turnering med følgende mandskab:

Carsten Dyssel, Frederik Bjørn Tjellesen, Peter Bigård, Georg Memgel, Johannes Daltorp, Sebastian Dines, Sebastian Rønde, Jarl Vistisen, Kasper Birkholm, Mark Vincent, Kenneth Thiele og Magnus Wanscher. Træner for holdet var den allestedsnærværende Christian Knuth-Winterfeldt.

Igen i 1994/95 var der succes hos lilleput drenge, der vandt københavns mesterskabet.

Traditionen tro deltager klubben i mange stævner, hvor man dels får chancen for at spille mod en række andre hold,

end man normalt gør, og samtidig giver det en masse oplevelser og et sammenhold på tværs af afdelingerne. Ud over de almindelige stævner hos Albertslund og Ydun har det op gennem halvfemserne været turene til Thy-Cup, Midtjysk Julecup og ikke mindst til Flensborg, som har bidraget med oplevelser.

Turene til Flensborg blev på forbilledlig vis arrangeret af Peter Johannesen, som på det tidspunkt ligeledes sad i håndboldudvalget. Turene fandt sted i foråret som afslutning på sæsonen, og når man læser Rusens numre fra disse tider, finder man hurtigt ud af, at det var festlige og fornøjelige ture, der oven i købet gav sportslig succes indimellem.

Ungdomsafdelingen i år 2000

Her i jubilæumsåret kan det konstateres, at det som helhed går rigtig godt i ungdomsafdelingen. Det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at der ikke er ting,

som kunne være bedre. I enkelte afdelinger kunne der godt bruges flere spillere, ligesom det til stadighed er svært at få voksne velkvalificerede ledere og trænere til de yngste, men der er dog håb om, at det med den nye hal vil være muligt at lægge træningstiderne lidt mere hensigtsmæssigt.

Der er gode muligheder for topresultater i junior- og ynglingeafdelingerne, hvor holdfællesskabet med KFUM giver grobund for et kontinuerligt resultatorienteret arbejde i disse årgange, således at der til stadighed vil kunne afleveres talentfulde og træningsvante spillere til seniorafdelingerne.

En stor og engageret trænerstab med ungdomsformand Søren Blåhøj og håndboldudvalgsmedlem Jens Blankschøn i spidsen er garanter for, at HIKs ungdomsafdeling trygt kan gå de næste et hundrede år i møde.

Efter et hundrede år og mange stævner kan man godt blive træt: Godnat – godnat og vi ses til nye et hundrede år.

Lars Lützhøft Christiansen, Kristiansand 1975.

Anne Louise Meincke, Thy Cup 1995.

Mathilde Skriver, Thy Cup 1995.

25.000 spillere til skolehåndbold

I 1972 – umiddelbart efter Kildeskovshallens åbning – fik håndboldafdelingens daværende formand, Bo Gjetting, idéen til en skoleturnering. Det lykkedes at få Hellerup Bank med på idéen, og i efteråret 1972 blev den første »Hellerup Bank Cup« afholdt. Det viste sig, at der var stor interesse blandt kommunens skoler, idet mere end et hundrede hold i alle aldersgrupper tilmeldte sig. Hele turneringen blev afholdt over en weekend og afsluttedes søndag aften, hvor daværende borgmester Jørgen Godtfredsen overrakte præmier til de vindende hold.

Stævnet var en fantastisk succes, som langt oversteg alle de forventninger, HIK havde haft. Einar Hytten var den store organisator af stævnet, og han kunne glæde sig over en næsten perfekt afvikling. Ud over de mange spillere var en masse forældre og et hav af skolekammerater mødt op i Kildeskovshallen for at heppe på spillerne, og specielt under finalerne var der en helt euforisk stemning i den

fyldte hal, hvor tilskuerne fra de enkelte skoler forsøgte at overgå hinanden i support.

Efter stævnet kunne HIK glæde sig over en enorm tilgang af unge mennesker, som via deres deltagelse i Hellerup Bank Cup havde fået lyst til at prøve at spille håndbold i en klub. Man blev hurtig enig om, at denne skoleturnering skulle være en tilbagevendende begivenhed, der år efter år kunne brødføde håndboldafdelingen med nye spillere. Turneringen afvikles da også den dag i dag, og turneringen i HIKs jubilæumsår bliver nummer 28 i rækken – alle under ledelse af Einar Hytten samt naturligvis en lang række frivillige hjælpere, som er i ilden fra morgen til aften. Når turneringen slutter søndag aften, er man som hjælper fuldstændig ør i hovedet efter at have tilbragt hele weekenden i larmen.

Igennem tiden har turneringen haft tre forskellige hovedsponsorer. Fra 1972 til 1990 var Hellerup Bank hovedsponsor, og stævnet hed Hellerup Bank Cup. Fra 1991

Der har altid været et stort publikum til skoleturneringen.

til 1994 var navnet »Pondus Cup« med Den Danske Bank som sponsor, og siden 1995 har Nykredit været hovedsponsor, og turneringen hedder derfor »Nykredit Cup«.

I turneringen er der præmier til alle spillerne i finalen samt en speciel præmie til finalens figther Disse præmier er traditionelt blevet uddelt af en repræsentant fra hovedsponsoren i fællesskab med en kendt person. Således har det mange gange været Gentofte Kommunes borgmester, der har deltaget i præmieoverrækelsen, men også landsholdstrænere og –spillere, som Michael Fenger og Christian Hjermand har haft denne fornøjelse. Det er jo også ganske passende, når de begge har startet deres karriere i denne turnering.

Interessen for stævnet blandt kommunens skoler er selvfølgelig gået op og ned gennem årene, men den er aldrig forsvundet. Størst var turneringen i 1986, hvor 173 hold eller cirka 1700 spillere deltog. De senere år har tilmeldingerne ligget på halvfjerds-firs hold, men uanset antallet af hold er entusiasmen og engagementet hos spillere og tilskuere lige stort.

Rusen – håndbold-afdelingens blad

Rusen blev til i april 1974, hvor et prøve-nummer blev fremstillet på primitiv vis. Redaktionen bestod af Søren Fogtdal, Frans Dalgaard, Finn Vadstrøm, Bo Finn Poulsen og Bruno Bjerregaard. Det var Bruno, som havde fået idéen, og da Rusen i november 1999 udsendte eksemplar nummer 100, fortalte Bruno lidt om baggrunden og forholdene for Rusen. Vi gentager her Brunos indlæg:

»Dengang i 1974 så verden anderledes ud – man gjorde i hvert fald tingene på en anden måde. Men formålene og principperne har nok ikke ændret sig væsentligt. Har man for eksempel kontrol med medierne, bliver de ofte et styreudvalg og/eller samlingspunkt.

HIK Håndbold blev for alvor noget, da Kildeskovshallen åbnede i 1972, og vores klub blev i løbet af få år meget stor (størst med mere end 300 ungdomsmedlemmer. Entusiasme, hårdt arbejde og spilleregler

Glæden er stor, når man vinder en skolekamp.

var nøgleordene – alle var meget unge og »ukloge«, og derfor lykkedes ofte det umulige, som »de kloge« ville have afskrevet på forhånd. Således var det også, da Rusen så dagens lys – først i et par prøvenumre – men snart fulgte NO.1/1974.

Det var en stor dag, da to mælkekasser fyldt til randen med Ruser blev båret ned i hal 1 – og alle numre blev revet væk.

Navnet Rusen (en ruse = fiskeredskab) var mit symbolvalg for det centrale punkt på håndboldbanen, nemlig håndboldmålet, og at det hele drejede sig om HIK-mål var uomtvisteligt. I perioden 1972-82 kogte alting og hele tiden, og når jeg ser tilbage, må jeg indrømme, at jeg erindrer det som én lang RUS (en rus = tilstand), mange blev »høje«, når »læderet røg i garnet« eller andre ting lykkedes – og det var mange i de år.

At fremstille Rusen var både en sport og en videnskab for os amatører. Vi havde ikke WordPerfect, stavekontrol og trykkeri.

Rusens redaktør, Christian Knuth-Winterfeldt, ses her i en koncentreret udgave.

I 1974 var der stadig anerkendte virksomheder, der mangfoldiggjorde på sprit-duplikator.

Vort projekt tog rigtig fart, da hallen indkøbte en stencilbrænder, og vort udstyr bestod derudover af en skrivemaskine (uden slettebånd) – saks og lim – fotos – udklip – duplikator – hæftemaskine (på et tidspunkt fik vi en elektrisk) – samt en række mere eller mindre tvangsudskevne hænder. Det hele var håndarbejde og foregik i et mødelokale i Kilden – alle svedte tran – især stavning, layout, brænderindstilling og stencilmontering i duplikatoren var de store problemskabere.

Omdrejningspunkterne for Rusen var »keep it simple«, udkom hyppigt og forfælg HIK-mål – indholdet var kun sjældent morskabslæsning, idet bladet udover resultatformidling også ofte blev anvendt til at reyse og stille krav over for medlemmerne. Bladet var uden diskussion »politisk«, og det var redaktionen, der suverænt styrede indholdet, som de normalt selv skrev eller omskrev.

Afslutningsvis vil jeg benytte lejligheden til at takke de mange »børn«, der hjalp mig i sin tid, samt dem, der bar Rusen videre – og i særdeleshed vil jeg udtrykke min store respekt for det arbejde, som Knuth i de senere år har ydet for at bevare og udvikle Rusen.

PS: Et klubblad er nødvendigt for at suset, Rusen og fællesskabet kan nås.

Bruno Bjerregaard

Som Bruno nævner, har der igennem årene været mange, som har hjulpet med udgivelsen af Rusen, og selv om bladet i perioder desværre har ligget stille, så har der altid været nogen, som har ofret tid og kræfter på at få Rusen i gang igen. Her skal nævnes Bo Finn Poulsen, Jørgen Christian Jensen, Mette Rasmussen og Jens Blankschön samt ikke mindst Rusens nuværende redaktør Christian Knuth-Winterfeldt, der yder et utroligt stort stykke arbejde.

I forhold til starten har Rusen i dag et meget flot layout, og indholdet er lavet til

og af medlemmerne på en uhøjtidelig facon, hvor tonen er rå, men hjertelig. Der er ingen tvivl om, at Rusen er en vigtig del af sammenholdet – især i ungdomsafdelingen.

HIK-Holding

HIK-Holding så dagens lys samtidig med, at håndboldafdelingen for første gang tilmeldte et hold i oldboysrækken. Målet var at skabe sammenhold blandt en række spillere, som havde spillet i forskellige klubber i de yngre år, og som måske ikke havde så dybe rødder i HIK. Blandt de stiftende medlemmer var gamle førsteholdsspillere fra AIA, Schneekloth, Fredericia ff, MK.31, Stadion og naturligvis HIK.

Formålet med HIK-Holding var og er ganske enkelt: Ved gennem sportsligt og selskabeligt samvær at lutre og fornylse selskabets medlemmer samt gennem økonomisk støtte til HIK Håndbolds yngste medlemmer at styrke denne afdeling. For at

kunne optages i HIK-Holding skal man være medlem af HIK og være fyldt tredive år. Hovedmanden bag idéen var Ivan Brich, som også valgtes til selskabets første præsident.

I virkeligheden skulle »holding» i HIK-Holding udtales med stumt h – altså »olding». Dette slog dog aldrig rigtigt an, for den flok, der skabte HIK-Holding i 1978, følte sig langt fra som oldinge, og da det i øvrigt i de år blev moderne med holdingselskaber, så blev navnet altså HIK-Holding, med H, henvisende til Håndboldafdelingen.

Det er naturligvis uoverkommeligt at gå i detaljer med HIK-Holdings historie, men et par fragmenter giver måske udenforstående et indtryk af selskabets karakter:

Allerede ved julefrokosten i 1978 besluttede medlemmerne at arrangere en opvisningstur til USA i 1980. Og som tænkt – så gjort. Af sted med koner og kærestes i halvanden uge med kampe i New York og San Francisco samt mellemstop i New Orleans. USA er aldrig blevet det samme igen. HIK-Holding heller ikke. Et sådant

HIK-Holding blev fra starten, som det absolut første sportsselskab i Danmark, »noteret» på Børsen med følgende mandskab: (bagest fra venstre) Ole Pedersen, Hans Christian Kopp, Ivan Brich, Kaj Mieritz, Otto Dalby, Niels Henrik Fog, (forrest fra venstre) Steen Hjerminde, Flemming Stenså, Torben Rysgaard, Peter Fog Larsen og Niels Erik Rasmussen. Bo Gjetting og Michael Thorup mangler på billedet.

arrangement var aldrig blevet til noget uden en ildsjæl, der tager det meste af slæbet selv og også sørger for, at andre hjælper til. Organisatoren var Steen Hjerminde.

I en årrække blev der endvidere holdt sommerarrangementer med Dybbøl og Skjold Birkerød, med skiftende værter. Det gav sjove kampe, bragende fester samt mange gode venskaber.

På den sportslige front gik det fornemt. HIK-Holding bare vandt og vandt de første år. Man rykkede op fire år i træk og endte som nummer fire i oldboys Mesterrækken. Først i slutningen af halvfemserne er resultaterne overgået, da HIK i 1998 og 1999 på elegant vis vandt danmarksmesterskabet for oldboys.

Et så succesrigt selskab som HIK-Holding vil næsten altid blive udsat for kupforsøg, og det skete også. Primo juni 1980 rottede et flertal sig sammen under middagsgeneralforsamlingen og fik gennemført, at der blev dannet en tennisfraktion i Holding regi. Den eksisterede dog kun et par sæsoner. I samme omgang forsøgte man også at bane vejen for, at

kvinder kunne blive medlem af HIK-Holding! Den gik ikke.

Ikke alle succeser varer ved, så i 1988 var der krise i HIK-Holding. En del af stifterne fra 1978 havde trappet ned såvel sportsligt som socialt, og tiden var inde til en reorganisering af foreningen. En række »unge« medlemmer med basis på femteholdet trådte til, og i løbet af kort tid kom der igen liv i HIK-Holding.

Her i år 2000 består HIK-Holding af små et hundrede medlemmer, der mere eller mindre stabilt bidrager til foreningens kasse, og hvert år uddeles der penge til ungdomsafdelingen som tilskud til arrangementer, rejser og lignende.

De sociale arrangementer er for tiden begrænset til årsmøde samt julefrokost, hvorimod man sportsligt er HIK-Holdingselskab for oldboys, veteran og femtehold, så alt i alt er der en kerne på cirka tredive personer, som arbejder aktivt for, at gamle spillere fortsat kan komme i klubben, bevare fællesskabet og samtidig støtte ungdomsafdelingen.

1. old boys. Dansk mester 1998 og 1999. Sølvmedaljer år 2000. Helt bagest fra venstre: Henrik Johnsen, Jens Nørgaard, Ole Schönwandt (skjult), Steen Mogensen, træner Steffen Munck-Hansen, fysioterapeut Sonja Flensborg. I midten fra venstre: Søren Petersen, Søren Dam Hansen, Michael Henriksen, Adam Foss, Lars Gjøls-Andersen, Michael Fenger. Forrest fra venstre: Søren Hansen, Povl Ziebe, Carsten Dahl, Thomas Weincke, Stig Carlsson. Teamchef Michael Rasmussen og Ole Madsen, manager.

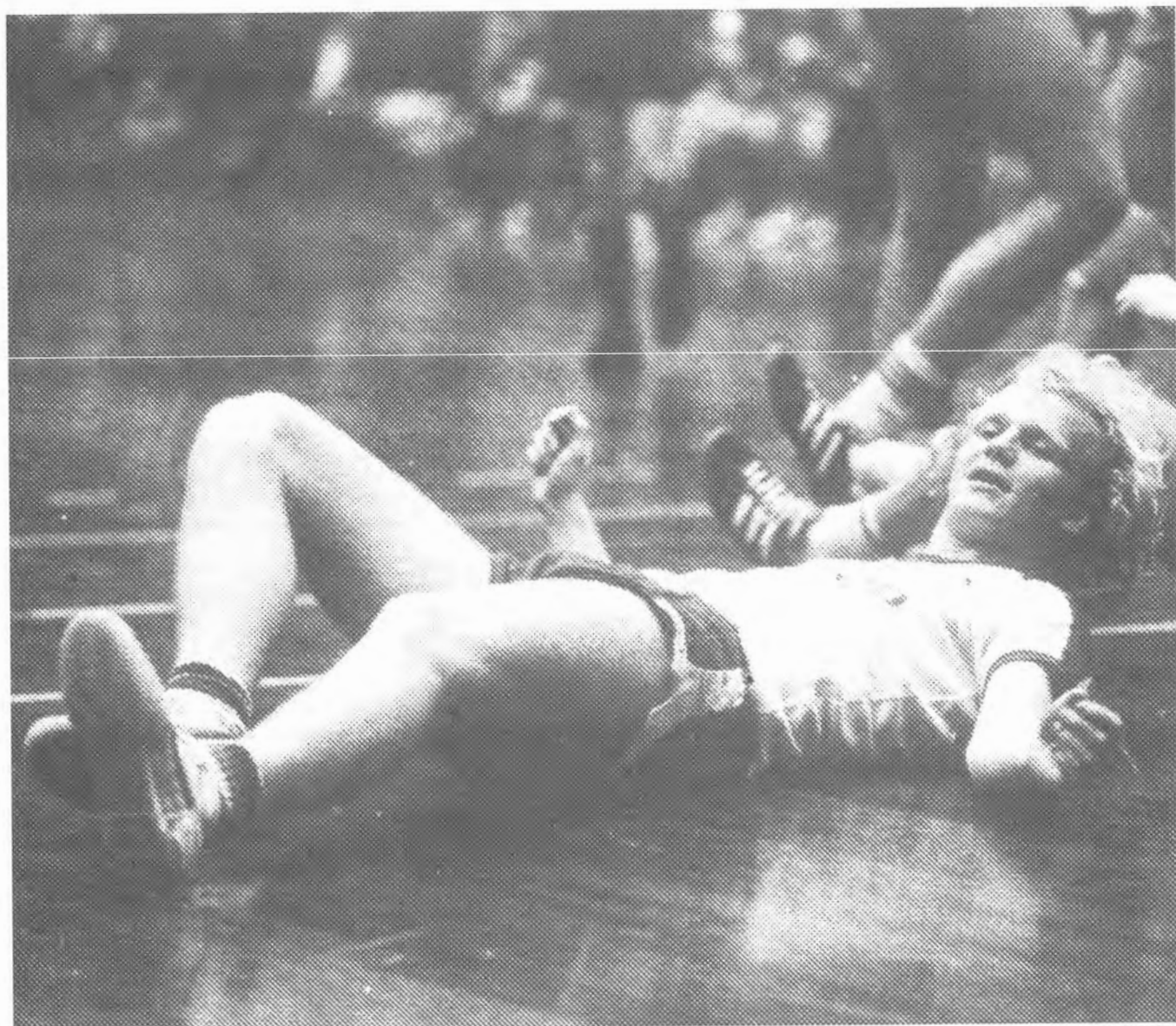

HIK håndbolds landsholdsspillere

Nedenfor er kun nævnt det antal kampe, som de pågældende har spillet, mens de repræsenterede HIK.

Listen er afsluttet 31. juli 2000.

Navn	A-landskampe	U-landskampe	Y-landskampe
Birgitte Uldahl Jepsen		2	3
Henriette Riparbelli			2
Birgitte Volck	2	5	4
Karen Hjorth		13	
Melanie Bokstad			1
Michael Fenger	234	28	6
Lars Gjølås-Andersen	78	22	3
Jørgen Gluver	31		
Christian Hjerminde	40	19	
Kasper Hugod		19	7
Niels Hjørtting-Hansen	18	20	6
Klaus Sletting Jensen	61		
Lars Lundbye	45		
Steen Mogensen	19		
Morten Strømstad		14	
Poul Sørensen	29		

Michael Fenger.

Michael Fenger

Michael Fenger er årgang 62 og har siden 1974, hvor han blev medlem af klubben, kun spillet i HIK. Dette på trods af utallige henvendelser fra ind- og udland.

Fengers hjem var præget af håndbold. Søsteren Suzanne og lillebror Allan spillede også håndbold, og forældrene var flittige tilskuere til HIKs kampe. Samtidig var hjemmet altid åbent for vennerne, så det var et naturligt midtpunkt for alle HIKere op gennem ungdomsårene. Der er ingen tvivl om, at det fantastiske sammenhold og kammeratskab, som kendetegnede HIK i »guldalderen«, blandt andet var blevet grundlagt i Fengers hjem.

Michael var blevet bidt af håndbold, og talentet blev udbygget med masser af træning og ikke mindst selvtræning, hvor Michael og Niels Hjørtning-Hansen (Buller) i timevis skød på mål, dribblede og opfandt nye finter. Begge spillere var venstrehåndsspillere, og begge kom på landsholdet som højre fløj, men på HIKs hold spillede Michael som regel back, og det viser lidt om Michaels evner. Han var en spiller i topklasse på to forskellige pladser.

Michael blev ret hurtigt udtaget til udvalgte hold, og håndbolden optog stort set al hans fritid. Ikke mindst fordi Michael også fungerede som ungdomstræner i HIK – sideløbende med sin egen karriere. Da Michael debuterede på A-landsholdet, spillede han stadig på ungdomslandsholdet. HIK var rykket op igennem rækkerne og krævede ligeledes mere tid til træning og turneringer. Imponerende nok formåede Michael sideløbende at tage en uddannelse på universitetet.

Denne evne til at organisere og få tingene til at gå op i en højere enhed var netop en af Michaels helt store forcer på banen. Med et sublimt overblik og en god portion is i maven lykkedes det ham gang på gang at ændre et truende nederlag til sejr. Det var sjældent, at Michael var anfører på hol-

det, men alligevel var det helt naturligt, at man rettede sig efter hans anvisninger.

Michaels faglige kunnen, hans evne til at få tingene til at fungere og ikke mindst hans næsten ydmyge holdning til sit eget talent, gjorde ham fantastisk vellidt i alle kredse. I hele Michaels karriere er det stort set umuligt at opdrive nogle negative kommentarer om hans person, og det gælder fra såvel spillere, ledere og ikke mindst journalister. Som sådan var det kun naturligt, at han på et tidspunkt blev valgt som spillernes talsmand på landsholdet – en opgave han i alle årene havde på HIKs hold.

I 1985/86 blev Michael valgt til årets håndboldspiller. Denne vælges af de danske sportsjournalister, og for første gang var samtlige journalister enige om valget.

Michael har rekorden for herrer med 234 landskampe og samtidig rekorden i HIK med 355 kampe, hvoraf nogle var som spillende træner. Michael bevægede sig nemlig langsomt fra banen og ud på bænken, efterhånden som tiden gik. Først som spiller, så spillende træner, herefter kun træner for til sidst at slutte som sportslig leder for førsteholdet. Her i jubilæumsåret huserer Michael stadig på HIKs førstehold, om end det nu hedder 1. oldboys. Her er det blevet til to danske mesterskaber og en sølvmedalje de seneste tre år.

Sammenfattende kan Michael Fenger karakteriseres som gennemsympatisk, et hundrede procent loyal, en pryd for håndboldsporten og en enestående repræsentant for HIK.

Ishockey

1965 - 1996

Hvad gør mere end 65 års aldersforskel, når begge hjerter brænder for ishockeysporten. Som her, hvor det internationale ishockeyforbunds præsident, den 75-årige Günther Sabetzki, hilser på – bukker med ærbødig respekt for disse herlige purke fra HIKs drenge D-hold.

HIK får en ishockeyafdeling

Vinteren 1962/63 blev starten til den ishockeyafdeling, der i 1965 blev oprettet i HIK. På Sølyst Sø nær Klampenborg begyndte nogle skoledrenge at spille ishockey i deres fritid. Udstyret var beskedent, »skrueskojter« og skojer fra kunstløb til bandy, stavene var ofte hjemmelavede, og målene bestod af brændestykker. Disse entusiastiske skoledrenge havde en drøm om at spille i klub.

Med en hurtighed, der sikkert har fået den ellers besindige bestyrelse til at snappe efter vejret, fik man – med den flittige næstformand Erik Henning Jensen i spidsen – samlet kommunens ishockey-intereserede og omskrevet klubbens love for derved at kunne starte en ishockeyafdeling. Det stiftende møde for ishockeyafdelingen blev holdt 23. april 1965, og Gentofte Stadion blev udpeget som hjemmebane.

En af grundene til, at HIKs bestyrelse i 1965 var positivt stemt over for ideen om at oprette en ishockeyafdeling i klubben, var, at Gentofte Kommunes kommunalbestyrelse i foråret 1965 havde besluttet, at der i tilknytning til de øvrige idrætsanlæg på Gentofte Stadion skulle anlægges en åben skøjtebane, som skulle stå klar til brug 1. oktober samme år. Men skæbnen ville det anderledes: Skøjtebanen blev først spilleklar i marts 1966, så ishockeyspillerne måtte det første år tage til Gladsaxe Stadions ishockeyhal for at træne og spille deres »hjemmekampe«.

Ishockeyafdelingen havde til at begynde med 35 medlemmer, hvoraf ingen havde erfaring fra andre ishockeyklubber. Ishockeyafdelingens første udvalg bestod af Kurt Rangstrup, Thomas Greifenberg, Claus Poulsen, Per Olsen og som holdleder Henning »Fessor« Nielsen. Thomas var rekrutteret fra Gentofte Skiklub, og Henning var fra fodboldafdelingen, hvor han havde trådt sine barnesko både som fodboldleder og som dygtig fodboldspiller.

Kurt Rangstrup var de to første år ishockeyafdelingens formand, hvorefter han på grund af arbejde flyttede til Jylland. Hans efterfølger som formand blev Henning Nielsen, som virkede de næste to år godt hjulpet af Per Olsen.

1965.

En af de første og – viste det sig – sværeste opgaver for spilleudvalget var at vælge klubdragt. HIKs blå og hvide klubdragt, som var det mest nærliggende, var allerede »optaget« af naboklubben K.S.F. fra Østerbro. Valget faldt på en hvid trøje med røde skuldre, tre røde striber om albuerne og en bred og en tynd, rød stribe om lænden. Røde tal på ryggen og HIK på brystet. Bukserne var hvide, og strømperne hvide med røde striber. Det er synd at sige, at denne nye klubdragt vakte begejstring hos klubbens bestyrelsesmedlemmer. I mere end halvtreds år havde klubbens fodboldspillere markedsført klubben med blå bukser og hvide trøjer, men man accepterede til sidst, at klubbens farver, blå og hvid, ikke var mulige.

Ishockeyafdelingen var de første år af dens levetid ikke medlem af klubbens bestyrelse. Afdelingens interesser blev i

stedet varetaget af klubbens næstformand Erik Henning Jensen. I 1967 vedtog bestyrelsen imidlertid at udvide bestyrelsen, så ishockeyafdelingen fra 1968 kunne få en plads. Ishockeyafdelingens første bestyrelsesmedlem blev Henning Nielsen.

De første år i ishockeyafdelingen

Træningen for de formodede bedste spillere begyndte allerede i juni 1965 på Glad-saxe Isstadion. Man havde fået stillet hallen til rådighed én gang om ugen, men først fra klokken ni om aftenen. For at sikre sig, at ishockeyspillerne kom godt fra start, havde ishockeyudvalget engageret så dygtige instruktører som landsholdets træner Åke Wilhelmsson og landsholdsbacken Sven Christensen.

HIK spillede sin første turneringskamp i Sjællandsserien 10. oktober 1965 mod Amager SIK. I samme sæson tilmeldte klubben sig til 2. division Øst, hvor man spillede den første divisionskamp 30. november (også imod Amager SIK) og vandt endda 4-3 med Peter Tauson, Claus Poulsen, Poul Christensen og Klaus Fossum som målscorere. I debutsæsonen 1965/66 blev HIK nummer fem ud af otte klubber i 2. division. Det var kun AIK og 1. divi-

sionsklubbernes andethold, der sluttede foran HIK.

Allerede i sæsonen 1966/67 var der stor fremgang at spore. Førsteholdet blev inden turneringen suppleret af en håndfuld spillere fra USG, der er Københavns Universitets sportsforening. Af disse kan nævnes den senere formand Mogens Petersen og en anden profil – idrætsforskeren Claus Bøje. En tredje forstærkning var HIKs første udlænding nogensinde, nordmanden Erik Tøndevold. Erik var udover at være en dygtig spiller et fantastisk klubmenneske. Med status som en af Danmarks bedste kirurger, har han igennem 25 år hjulpet utrolig mange af klubbens medlemmer over diverse skader.

Denne saltvandsindsprøjtning af nye spillere medførte, at holdet vandt 2. division Øst og dermed kvalificerede sig til at spille om oprykning til 1. division. Herning vandt oprykningen, men da Dansk Ishockey Union besluttede at udvide 1. division med et ekstra hold, var HIK pludselig i 1. division!

Det første år i 1. division 1967/68 blev imidlertid en for stor mundfuld for det urutinerede mandskab, som efter kun en enkelt sæson måtte tilbage i 2. division.

HIK Ishockeys første divisionskamp i Rødovre skøjtehal 10. oktober 1965. Fra venstre Jørgen Sølling, Torben Quist, Thomas Greifenberg, Kurt Rangstrup, Jesper Greifenberg, Poul Christensen, Knud Mørk, Per Fossum, Allan Houlberg, Klaus Fossum, Per Olsen, Klaus Poulsen og Peter Tauson.

Læretiden i 1. division var dog ikke for-gæves, idet holdet i den efterfølgende sæson igen vandt 2. division og dermed var tilbage i den fornemste række. Og her blev de i de næste otte år, indtil Dansk Ishockey Union i 1974 reducerede antallet af hold i 1. division fra ti til otte. Holdet havde godt nok ligget i den nederste halvdel af 1. division det meste af tiden og var ikke godt nok til 1. division, men træningsvilkårene var heller ikke de bedste på den åbne skøjtebane på Gentofte Stadion.

I samme periode blev klubben suppleret med endnu en dygtig udlænding i polakken Wladyslaw Drozdiewicz, som var en kærkommen forstærkning, da han forstod at få pucken ud af forsvarszonen, når det brændte på. »Walde«, som han hed i folke-munde, var især kendt for en uovertruffen baghånd, hvormed han kunne løfte puc-ken fra egen zone og langt op over de overhængende lamper for at lade den dumpe ned lige foran modstandernes mål, hvilket ofte resulterede i frit løb for en hurtig forward.

De gæve ishockeyspillere stortrivedes med egen hjemmebane, men det var i begyndelsen så som så med tilskuerinteres-sen til klubbens hjemmekampe, da det kunne være en tvivlsom fornøjelse at være tilskuer på den åbne skøjtebane på en råkold vinterdag. Det var nu heller ikke altid fryd og gammen for spillerne. Kulden var én ting, men de værste oplevelser var nu, når regnen stod ned i kaskader. Her gjaldt det om at holde sig oprejst, for hvis man først faldt, så vejede man let ti kilo mere, når man fik rejst sig igen, for udstyret (bomuld og læder) tog godt imod van-det.

I 1970 – kun fem år efter ishockeyafde-lingens start – fik afdelingen sin første landsholdsspiller. Klubbens målmand, Knud Mørk, blev udtaget til landsholdet og debuterede mod Rumænien ved VM. Knud Mørk nåede i alt at spille femten lands-kampe for Danmark. Han kom i 1975 på klubbens æresvæg og blev senere formand for ishockeyafdelingen.

Ungdomsafdelingen ser dagens lys

På grund af de dårlige træningsforhold på den åbne skøjtebane var det naturligvis ikke let for ledelsen at få etableret en ungdomsafdeling de første år. Men efterhånden gik det op for flere og flere af kom-munens unge, at der også blev spillet ishockey i Gentofte, og allerede i 1972 var klubbens ungdomsafdeling den næststørste på Sjælland kun overgået af Rødovre. Klubben havde på det tidspunkt et juniorhold og tre drengehold.

Holdene i ungdomsrækkerne spillede mod store klubber som Gladsaxe, K.S.F. og Rungsted. Klubber, som alle havde flere års ishockeytradition bag sig.

I sæsonen 1972/73 startede en ny turne-ring for de helt små spillere, drenge under ti år, og klubbens unge spillere præsterede at vinde deres række og blive sjællands-mestre. På holdet spillede en kun femårig gut, Michael Tauson! Han valgte dog at kvitte ishockeyen og blev i stedet mangedobbelt danmarksmester i tennis.

Klubbens ungdomsspillere begyndte også at gøre sig gældende på udvalgte hold. I 1972 deltog fire HIKere, tvillingerne Lars og Henrik Rauh, Erik Mørk og Allan Ibsen på Københavns udvalgte hold. At afdelingen også dette år havde en topsco-erer i drengerækken – den senere første holds- og landsholdsspiller Ole Andersen –

Kamp omkring den legen-dariske landsholdsmål-mand, Knud Mørk, som var frygtet af alle mod-standere for hans hård-hed foran sit mål. Omkring målet ses Kurt Rangstrup, Klaus Fossum og Claus Bøje.

Tribune.

Læskure fra badeanstalten

Kik-hul.

Spillerindgang.

understregede, at ishockeyafdelingens ungdomsafdeling var levedygtig og havde potentiale til noget sportsligt stort på længere sigt.

For at skaffe ekstra midler til ungdomsafdelingen til rejseformål, udstyr mm., startede en kreds af aktive og forældre i 1972 en støtteforening. Ideen havde de fra en lignende aktivitet i fodboldafdelingen.

Interessen fra HIKs øvrige medlemmer steg også i denne periode. Især medlemmerne fra fodboldafdelingen begyndte så småt at vise sig på Gentofte Stadion, og der gik ikke længe, inden de fik mod på

at prøve denne nye sport i HIK-sammenhæng. Flere blev endda så gode, at de senere kom på klubbens førstehold. Af navne fra fodboldafdelingen, som også begyndte at spille ishockey, kan nævnes: Jan Carlsen, Jan Otte, Christian Vejre, Ole Andersen, Lars Kokfelt og Sandor »Sonny« Neumann.

Kombinationen fodbold/ishockey er jo ideel, fordi det foregår på hver sin årstid.

Fodboldafdelingens daværende formand, den tidligere førsteholdsmålmand gennem en lang årrække, Fritz Otte, var en trofast tilskuer til HIKs ishockeykampe

såvel på hjemmebane som på udebane. I 1973 skrev Fritz Otte i HIKs klubblad:

»Ishockey er efter min mening en yderst fascinerende idræt, der skulle have alle muligheder for at udvikle sig til nationalsport nummer to herhjemme, og det ikke mindst når man ser, med hvilken fart ungdomsafdelingerne landet over udvikler sig. Det har selvfølgelig også forbindelse med alle de dejlige skøjtehallen, som nu skyder op herhjemme i såvel store som mindre kommuner – eller skal vi sige næsten alle – ikke sandt GENTOFTE KOMMUNE. Men det er en helt anden historie, og den ligger uden for rammerne af denne lille artikel – men altså alligevel!»

Fritz Ottes søn, Jan, blev senere en fremragende back på klubbens førstehold i ishockey.

I 1974 vedtog Dansk Ishockey Union på årets repræsentantskabsmøde, at 1. divisionskampe den kommende sæson ikke måtte afvikles på åben bane. Til alt held for ishockeyafdelingen besluttede Gentofte Kommune i efteråret 1974, at der skulle opføres en længe ventet hal over den åbne skøjtebane. Gentofte Kommune havde i første omgang tænkt sig at overdække den åbne skøjtebane med en boblehal, men det blev heldigvis ændret til en grundmuret hal. Hallen blev taget i brug i efteråret 1975. Den overdækkede skøjtebane blev et vendepunkt i afdelingens historie, på trods af at den ikke havde tilskuerfaciliteter, der tilsvarede mange andre haller.

HIK bider sig fast i 1. division

Sportsligt må man sige, at ishockeyafdelingen klarede sig forbavsende flot. Dette set i lyset af de fysiske forhold, afdelingen levede under, sammenlignet med mange af de øvrige ishockeyklubber i Danmark samt de økonomiske rammer, som var gældende for afdelingen.

Efter de første år som elevatorhold, kom der otte år med fast holdeplads i 1. division, hvilket i sig selv var flot. At det så faktisk var sådan, at holdet næsten hvert år kun lige akkurat reddede livet og undgik nedrykning – mange år endda først på

allersidste spilledag – siger noget om de problemer, ledelsen og spillerne også måtte slås med.

Ishockeyafdelingens ledelse fik de første år at mærke, at der var flere penge i mange af de andre klubber. Spillerne begyndte hyppigere end før at skifte klub, og der begyndte også at optræde udenlandske spillere på modstandernes hold. Første gang, HIKs ishockeyspillere løb ind i udenlandsproffer, var i 1973, da en på det tidspunkt forholdsvis ukendt klub, Aalborg I.K., rykkede op i 1. division. Aalborg I.K. havde to svenske spillere på holdet. Det fik HIK til at hoppe med på vognen og købe sin første canadiske spiller, Donnie Dwight.

Første møde med en elitetræner

HIK tog lidt af et spring i 1977, da man fik en af Sveriges unge lovende trænere Dan Hober som førsteholdstræner. Ligesom mange andre svenske elitesportsfolk fik Dan lidt af et chok, da han trådte ind på Gentofte Stadion. Træningsniveauet var på to-tre gange om ugen. Fællesnævneren for de daværende HIKere var uden tvivl hygge set med en svenskers øjne. Dan blev således set op til flere gange med fråde om munden af raseri gående hjem fra træning. Senere på sæsonen blev han dog hærdet og nøjedes med at ryste på hovedet, så man kunne være bange for, at det på et tidspunkt skulle falde af. Dan Hober største chok som elitetræner var vel nok, da den daværende målmand Henning Stig Pedersen – populært kaldet Guf – valgte at springe en opvarmning over før en kamp. Da Dan kom tilbage til omklædningsrummet, sad Guf og klædte om til kampen med en bøfsandwich i munden. Ikke ligefrem hverdagskost for en svensk eliteserietræner, der da heller ikke var ked af at rejse tilbage til Sverige efter den sæson. Dan Hober blev senere svensk mester op til flere gange.

I sæsonen 1980/81 traf daværende formand Knud Mørk en begavet disposition. Afdelingen fattedes som altid penge, og Knud valgte at slå to fluer med ét smæk.

Søren Gjerding jubler efter at have skudt HIK tilbage i 1. division i den nervepirrende tredje og afgørende finale mod Herlev i 1981.

Klubben kontaktede den femdobbelte danmarksmester Søren Gjerding og tilbød ham et job som spillende træner, hvilket viste sig at være en kæmpegevinst for HIK. Førsteholdet led stadigvæk lidt under, at selvom man spillede på første-holdet, så skulle der også være tid til at have det lidt sjovt engang imellem. Gjerdings styrke var her, at han i stor udstrækning formåede at fortælle spillerne, hvornår det var tilladt at hygge sig, og i ligeså høj grad, hvornår det var alvor.

HIK tilbage i 1. division

Efter fire år i 2. division, hvor oprykning til den bedste række var tæt på mange gange, lykkedes det endelig i 1981 at vende tilbage til landets fineste række efter en forrygende flot slutspurt. HIK blev dette år nummer to i grundspillet og skulle spille om oprykning mod Herlev, Hvidovre og Tårnby. Der skulle spilles bedst af tre kampe, og efter overbevisende at have besejret Hvidovre i to kampe, var man klar til finalen mod Herlev.

Første finalekamp blev vundet af HIK med 7-2. Anden finalekamp blev vundet af

Stor glæde i Østerbro Skøjtehal, hvor HIKs førstehold minutter forinden sikrede sig oprykningen til 1. division ved at slå Herlev 5-4. Fra højre til venstre Niels »Silkeborg« Jakobsen, Henning »Guf« Pedersen, Lars Kokfelt, Mark Finn Poulsen, Flemming »Skotte« Andersson, Max Ignjatovic, Kim Ottesen, Torkild Ruby, Erik Mørk, Lars Hougaard, Lars Lønberg, Ulrik »Hudi« Petersen, Søren Gjerding, Christian Vejre, Flemming Vamberg, Jan Otte, Tommy Rasmussen, Åge Hjerrild og Sonny Neumann, 1981.

Herlev med 5-4 efter »sudden death«, og så var der lagt op til en tredje og afgørende finale. Den blev spillet på neutral bane i Østerbro Skøjtehal.

I overværelse af 1700 tilskuere vandt HIK finalen efter et brag af en kamp. Herlev førte både 2-0 i første periode og 4-2 efter anden periode. Inden tredje periode rejste holdets enfant terrible Christian Vejre sig i omklædningsrummet og skrev HIK-Herlev 5-4 på taktiktavlen med store bogstaver. Om det var udslaget skal være usagt, men i tredje periode ændrede kampen fuldstændigt karakter, og klubbens spillende træner Søren Gjerding scorede det afgørende mål til 5-4, tolv minutter før tid, hvilket kan være frygtelig længe i ishockeysporten.

I anledning af oprykningen blev holdet og lederne inviteret til reception på Gentofte Rådhus, hvor borgmester Jørgen Godtfredsen bød velkommen og udtrykte sin glæde over, at kommunen efter fire års pause igen havde et hold i 1. division. Sammen med de pæne ord fik klubben overrakt en check på 10.000 kroner som oprykningsskade.

At klubben havde en stor bredde i seniorafdelingen i 1981 blev understreget af, at klubbens andet-hold dette år for første gang vandt sjællandsmesterskabet. HIK spillede mod Rungsted, Rødovre og K.S.F.

Skøjteprinsesser i HIK

Piger i tennis- og håndboldafdelingen havde altid været populære. Fodboldafdelingen havde også taget pigerne til sig, og i 1981 indtog pigerne så Gentofte Isstadion for at spille turneringsishockey i HIK. Ishockey blev ellers af de fleste anset for en decideret mandesport, men Åge Hjerrild kæmpede i mange år med at få rekrutteret tilstrækkeligt med piger til klubben og samtidig overbevise bestyrelsen om, at pigerne også var berettigede til træningstid. Indtil da fik de bedste piger lov at træne med på drengeholdene, og enkelte gange deltog Tine Christoffersen i turneringskampe for drengehold – under et falsk drengenavn naturligvis! I 1981 lykke-

Det første pigehold i HIK. På billedet ses blandt andre træner Åge Hjerrild (i dommertrøje), Dorte Obel og Tine Christoffersen, 1981.

des det endelig at samle så mange, at der kunne tilmeldes et hold til den løbende turnering. Pigerne var i alderen fra tolv til tyve år.

Det var naturligvis med spænding, at klubbens ledelse imødeså, hvordan den første sæson ville forløbe, især da nogle af pigerne på holdet ikke havde prøvet at spille ishockey før. Men det gik over al forventning, og holdet sluttede i deres første sæson på en tredjeplads.

Den grimme ælling blev til en flot svane

Sæsonen 1981/82 må betragtes som den, hvor HIKs ishockeyafdeling for alvor markerede sig i dansk ishockey. Klubbens ishockeyspillere imponerede alle – ikke mindst pressen – ved i deres første kamp i 1. division at vinde over sidste års danske mestre, Aalborg I.K., men holdet kom dog hurtigt ned på jorden igen ved at tabe deres næste kamp til Herning.

Det var ishockeyledelsens målsætning at sikre forbliven i 1. division, hvilket var en stor opgave for et oprykkerhold. Sportspressen var samtidig begyndt at interessere sig for holdet, som nu var kommet i det fine selskab, og som engang imellem tillod sig den frækhed at stjæle point fra de store klubber.

I aviserne var overskrifter som »De gjorde det igen« og »De er ikke de bedste

ishockeyspillere i 1. division, men de er nogle af de klogeste med til at skabe større opmærksomhed om klubben. HIKs ishockeyhold blev efterhånden også fast indslag i tv-sporten, noget der på det tidspunkt ikke var dagligdag for klubbens øvrige afdelinger. Pressen udsendte i øvrigt følgende advarsel: »Pas på, HIK kan slå et hvilket som helst hold i slutspillet».

For at tilføre holdet mere 1. divisionserfaring fik man den tidligere HIK-spiller Ole Andersen tilbage samt fighteren Ivan Halberg fra Rungsted. I bund og grund var HIK som hold hverken præget af en solid bredde eller deciderede stjerner, som trak sejrene hjem, når kampene stod og vippe. Holdet var mere kendetegnet ved, at der var et fantastisk godt kammeratskab og en stor respekt for hinanden. Alle var bevidste om begrænsningerne, men man var samtidig af den overbevisning, at alle hold kunne slås, hvilket blev af stor betydning i slutspillet. Den daværende 1. division bestod af otte hold, og der var ingen direkte nedrykning. Efter grundspillet skulle de fire nederste så spille om, hvilket hold der skulle tage turen ned i 2. division. Ved at slå Frederikshavn i sidste grundspilskamp sikrede HIK sig en syvendeplass og skulle herefter ud i en bedst-af-tre dyst mod arvefjenden Rungsted. Stjerneholdet fra Herning havde i slutning-

Målmand Sandor »Sonny« Neumann, der gennem en lang årrække vogtede buret på førsteholdet.

en af sæsonen kastet nogle såkaldte dumme point væk og var havnet på femtepladsen og skulle pludselig til at spille om nedrykning mod K.S.F.

Den første kamp mod Rungsted i Hørsholm Skøjtehal endte lidt overraskende med en sejr på 5-3 til HIK, og lige pludselig havde Rungsted ryggen mod muren før anden kamp på Gentofte Stadion. Denne kamp er måske en af de kampe, som skiller sig mest ud for førsteholdet. Med nerverne uden på trøjerne for begge hold blev der således ikke scoret i de første to perioder, hvilket er atypisk for ishockey. Pucken blev så ikke andet end lige givet op til tredje periode, før en Rungsted spiller sendte en lang pasning fra egen halvdel imod HIKs mål. Pucken havde ingen rigtig adresse og var på vej forbi målet, da Sonny Neumann ved et uheld kom til at styre pucken ind i eget mål! HIK kom tilbage i slutningen af perioden, hvor Niels »Silkeborg« Jacobsen fik udlignet, og man skulle herefter ud i en af de frygtede sud-den deaths. Der skulle ikke gå mere end 21 sekunder af overtiden, før Rungsted igen havde heldet med sig på en løs puck foran mål, der helt tilfældigt ramte en stok og blev styret mellem benene på HIKs målmand, der i øvrigt fyldte seksten år samme dag – hvilken fødselsdagsgave!

Kampens udfald gav Rungsted det nødvendige pust til den tredje og afgørende kamp, som de vandt på hjemmebane med 5-3. Efter kampen udtalte Rungsteds anfører, Per Holten Møller, til dagbladet B.T.: »Rungsted satser på fremtiden. Derfor er dansk ishockey også bedst tjent med, at vi og ikke en klub som HIK bliver oppe.« En ikke alene i denne situation, men i det hele taget dårlig bemærkning, der ikke ligefrem forbedrede forholdet mellem HIK og Rungsted.

Ét var skuffelsen over at tabe til Rungsted, men da spillerne fik at vide, at K.S.F. helt uventet havde slået Herning, så det virkelig dystert ud for et mandskab, der havde fightet hele sæsonen og lige pludselig skulle til at spille for sin eksistensberettigelse mod et af de (på papiret)

bedste hold i grundspillet. Men kendetegnende for ånden og fighter-viljen i HIK handlede man ud fra musketer-ånden: én for alle og alle for én. Søren Gjerding var udmærket klar over, at det ville blive nogle nervepirrende kampe, så han kontaktede nogle af de gamle legender fra tidligere år og spurgte, om de ville hjælpe holdet. En af dem var den tidligere OL-sejler Lars Lønberg, og det skulle vise sig at blive lidt af en genistreg, idet han scorede til 4-3 til HIK i sudden death i Herning. Hermed var det lige pludselig Herning, der havde ryggen mod muren i en totalt pakket hal på Gentofte Stadion i den anden kamp. Som i så mange andre kampe spillede HIK-mandskabet op til sit bedste. Holdet måtte lægge øre til mange tilråb fra modstandernes tilskuere om pindsvins- og icinghockey, hvilket i virkeligheden var udtryk for en uhyre effektiv defensiv taktik, som fik selv det gamle tjekkiske landshold til at ligne et angrebsivrigt ishockeyhold.

Kampen bød ikke uventet på et stort pres mod HIKs mål, men hele holdet kæmpede bravt. Selv Ole Andersen, der normalt kun befandt sig på modstandernes banehalvdel, var nede i forsvarszonen for at fighte. Skudstatistikken endte med hele 50-21 i Hernings favør, men kampen endte 5-1 til HIK med tre mål af Søren Gjerding. Glæden oven på det hektiske slutspil ville ingen ende tage, da man til sidst havde sikret klubben minimum én sæson mere i det forjættede land.

Sæsonen var også den første, hvor ishockeyen fik stor interesse blandt de andre afdelinger. Ikke mindst under slutspillet var der et fantastisk fremmøde fra andre afdelinger, hvilket gav en glimrende platform for en yderligere integration af »afdelingen oppe på Stadion« med det såkaldte Store-HIK, som Hartmannsvej blev kaldt.

En af de store spillere på første-holdet i sæsonen 1981/82, var den kun femtenårige målmand, Sonny Neumann. Sonny blev i december 1981 af Dansk Ishockey Union indstillet som kandidat til prisen »årets fund« i dansk idræt. Det blev ikke Sonny,

der fik prisen, men pudsigt nok en anden tidligere HIK'er: Anette Peitersen, der fik prisen for sine golfpræstationer. Anette havde tidligere spillet damefodbold i HIK, men stoppede sin fodboldkarriere i 1980 på grund af et dårligt knæ.

Den store sportslige succes, som første-holdet havde, smittede naturligvis af på ungdomsafdelingen. Den var nu Københavns tredje-største, hvilket fik kommunen til at give ishockeyafdelingen tre ekstra træningstimer i skøjtehallen. Det betød, at man nu kunne tilmelde hold i samtlige rækker. I ungdomsrækkerne vandt klubben i sæsonen 1981/82, junior B (16-18 år) og drenge B (12-14 år).

Sæsonen 1981/82 var så sandelig sæsonen, hvor den grimme ælling udviklede sig til en flot svane!

Ed Galiani erobrer klubbens hjerter

Op til sæsonen 1982/83 havde der været livlig aktivitet i ishockeyklubben. På trods af at ishockey hvert år modtog et ikke ubetydeligt beløb fra Store HIK, var det dyrt at drive et ishockeyhold i 1. division. Samme år lykkedes det HIK og Gentofte Stadion (herunder den flittige restauratørfamilie Just) at få et samarbejde i stand med Dansk Koncert Bureau, hvilket resulterede i, at Gentofte Station i en årrække blev benyttet som koncertsted for musikens største verdensstjerner. Til disse to-tre årlige koncerter stillede ishockeyafdelingen ledet af Henning »Brolægger« Petersen hver eneste gang op med 200 frivillige. Arbejdet bestod i at sælge mad og drikkevarer og virke som sikkerhedsfolk. Denne indsats skabte et rimeligt økonomisk fundament for klubben. Pengene skulle blandt andet benyttes til at hente en ny, dygtig udlænding til førsteholdet.

I august 1982 landede der en lille tæt amerikaner ved navn Ed Galiani på Gentofte Stadion. Klubben havde fået lovning for, at man i Galiani ville få en solid angrebsspiller, men alle havde deres tvivl i starten. Da udlændinge på daværende tidspunkt skulle være i landet tre måneder før sæsonstart, og da han var landet relativt

Den mest farverige og formodentlig mest afholdte af alle udlændinge i HIK Ishockeys historie, Ed Galiani, der her skærmer Dana Barbin fra Herlev af, 1982.

sent i Danmark, var han låst i de første ti kampe.

Da Galiani endelig blev spilleberettiget, var der dog ingen tvivl – HIK havde fundet en guldklump. Ingen kan vel benægte, at den lille, tætte amerikaner såvel på som uden for banen er den udlænding igennem tiderne, der har tilført ishockeyklubben mest. At opleve ham tage pucken i egen zone og skøjte igennem det meste af modstanderholdet og sikkert sende pucken i mål var en fryd for enhver tilskuer.

På trods af at Ed Galiani kom så sent i gang, endte holdet på en sjette-plads i denne sæson, og så var det igen tid til det nervepirrende nedrykningsslutspil. Denne gang var det så Frederikshavn, der skulle dystes med i en bedst-af-tre runde. Efter at have været bagud 4-2 før tredje periode i den første kamp vendte HIK kampen til en sejr på 5-4, hvoraf de sidste to mål naturligvis var signeret Ed Galiani, der for øvrigt

spillede med gips om armen, fordi han havde brækket håndleddet! Den anden kamp skulle herefter spilles i Frederikshavn, og igen kom HIKs slutspilsrutine holdet til gode, da det vandt 7-6 efter sud-den death. Det afgørende mål blev sat ind af den evigt fightende Ivan Halberg.

Da førsteholdet var ved at være præget af en høj gennemsnitsalder, var det en fornøjelse at se et af de unge talenter, Christian Abelin på seksten år, blomstre op i den sæson. Efter slutspillet måtte man dog sige midlertidigt farvel til et andet ungt talent, målmanden Sonny Neumann, der fik tilbudt et treårigt idrætslegat på et amerikansk universitet.

Ny udbygning af Gentofte Stadion

Efter mange års pres på kommunalbestyrelsen blev der 1983/84 iværksat en større opbygning af Gentofte Skøjtehal. Hvor spillerne før klædte om i den gamle stadionbygning, fik ishockeyhallen opført sine egne omklædningsrum samt en foyer med diverse kontorlokaler, hvorved hallen på daværende tidspunkt var den mest moderne hal i Danmark. Samme sæson fik ishockeyafdelingen en meget afholdt formand i Per Høj Jørgensen, der i en årrække var med til at strukturere og udvikle klubben betydeligt. Samme Per Høj blev senere tilknyttet Dansk Ishockey Unions ledelse.

Førsteholdet var også inde i en positiv udvikling, da klubben havde mulighed for at supplere holdet med en udlænding mere. Det var Ed Galianis tidligere holdkammerat fra universitetsdagene i USA, Jeff Beaney. Det medvirkede til, at HIK kunne flytte sig fra at være et decideret bundhold til at være et lidt bredere hold med potentiale til at slå alle hold i divisionen. Da Ed og Jeff var af samme højde og statur, var de ikke altid nemme at skelne fra hinanden. Af samme årsag besluttede dagspressen at døbe dem Chip og Chap!

Førsteholdet sluttede på en fin femteplads, og det blev den sidste sæson med Søren Gjerding som førsteholdstræner.

Bestyrelsens målsætning var, at han skulle gøre holdet til et stabilt midterhold, indtil der kom nye, unge talenter op fra den talentfulde ungdomsafdeling, som man så småt havde fået opbygget i klubben. Med en oprykning fra 2. division, en syvende-, sjette- og femteplads må man sige, at Søren Gjerding havde løst sin opgave.

Samme sæson blev dansk ishockey dog ramt af en større skandale. Det kom frem, at Esbjerg havde bestukket nogle toldere til at stemple deres udlændinges pas, så det så ud som om, at de havde været i landet rettidigt for at være spilleberettigede. Udover fængselsstraf til et bestyrelsesmedlem fra Esbjerg endte hele skandalen med, at Dansk Ishockey Union vedtog, at der sæsonen efter ikke måtte deltage nogen udenlandske spillere i de danske ligaer. Det var utvivlsomt et stort tab for HIK, der måtte sige farvel til især Ed Galiani, som på det tidspunkt var en af de bedste spillere i ligaen. Galiani drog herefter med Ole Andersen til den svenske 1. divisionsklub HC Dalen og blev senere i firserne udtaget til det amerikanske landshold til VM.

Ungdommen trænger sig på

Sæsonen 1984/85 blev af samme årsag en turnering uden de store udenlandske profiler, og sporten tabte interesse blandt medier og tilskuere. HIK havde efter nogle fine sæsoner og ikke mindst på grund af de faciliteter, der var til stede, tiltrukket en del kvalificerede danske spillere fra naboklubberne, hvoraf flere var juniorlandsholdsspillere. Kombinationen af egne spillere og tilførsel udefra medvirkede til en fin sjetteplads for førsteholdet, og endnu flottere blev andetholdet suveræne sjællandsmestre samme sæson. Året var også kendetegnet ved ungdomstrænernes flid. Dreng A (14-16 år) havde udover store talenter fået Søren Gjerding som træner, og der var af gode grunde store forventninger til dette hold. Resultatet udeblev heller ikke, da de kvalificerede sig til DM og sluttede turneringen med flotte sølvmedaljer, hvilket var første gang i klubbens historie. Det var

Den altid seriøse førsteholds- og senere landsholdstræner Per Holten Møller, som førte HIK til sin første semifinale om DM.

ikke kun drenge A, der havde potentiale. Dreng B (12-14 år) ville også være med og opnåede således bronzemedaljer ved DM. Holdet blev trænet af ingen ringere end Jan Carlsen.

Efter et år med en tjekkisk træner valgte klubben igen en model med en spillende træner for førsteholdet. Rekordholderen af landskampe på daværende tidspunkt Per Holten Møller blev udset til at føre holdet videre. På trods af at det igen blev tilladt at have en udenlandsk spiller på holdet, og HIKs Peter Maher endte med at blive topscorer i turneringen, var der ikke nok bredde i truppen og for langt ned til den talentfulde ungdom. HIK endte på sidstepladsen og måtte se sig henvist til 2. division. Dette uheldige faktum skyldtes uden tvivl, at klubben var midt i et generationsskifte i seniorafdelingen, og flere af de gamle kræfter fortrak til andetholdet og oldboys, der begge blev sjællandsmestre. Ungdomsafdelingen markerede sig igen flot med sølvmedaljer ved DM for junior B (16-18 år)

I 1987 var klubben ved at være så velstruktureret og velfungerende på såvel

I slutningen af firserne havde HIK opbygget en solid stamme af ungdomsspillere. Her ses André Hilmand.

spiller som ledersiden, at alle følte en positiv udvikling under opsejling. På formandsposten havde man fået Jan Carlsen, og der findes vel ikke nogen person i hele HIK i nyere tid, der har så stort et klubhjerter og samtidig ofrer sig selv for medlemmerne, som han har gjort det og altid med en positiv indstilling og smil på læben. Bevares, Carlsen var måske ikke altid den mest strukturerede person, men kombinationen af ham og en masse kompetente mellemledere gav en fantastisk entusiasme og udvikling, der var en fornøjelse at være en del af. Af ledere kan nævnes Henrik Rauh, Henning »Brolægger« Petersen, Keld Just og Søren Reisler.

Med en velfungerende lederstab samt det faktum, at der nu var dannet en fødekæde fra ungdomsafdelingen til førsteholdet, var betingelserne optimale for klubben. Førsteholdet blev forstærket af den tilbagevendte målmand Sonny Neumann, der sammen med Christian Abelin, Anders Bach og amerikaneren Scott Fahr udgjorde rygraden på holdet, der førte klubben tilbage i 1. division. De tre danske spillere blev udtaget til landsholdet, der rykkede op fra C- til B-gruppen ved VM samme år.

Udover de tre landsholdsspillere gav det

imponerende ungdomsarbejde endelig afkast. Spillere som Søren Tauson, Kristian Just og Henrik Petersen fik deres gennembrud i denne sæson. Samtidig fik klubben vel nok sin mest seriøse første-holdsleder i Karoly »Kotti« Neumann, der i en årrække blev Per Holtens yderst betroede adjutant. Det var imponerende, hvor meget ishockeyforståelse Karoly havde, på trods af at han aldrig havde spillet selv. Karoly blev senere medlem af bestyrelsen i Dansk Ishockey Union, hvor han blev ansvarlig for udviklingen af ungdomsishockey i Danmark.

Samme år lød startskuddet for et solidt arbejde for kvindeishockey. Line Baun Danielsen havde meldt sig ind i HIK, og samme Line havde været primus motor for, at der blev stiftet et landshold for kvinderne, som hun selv med stor succes spillede på i en årrække.

Landsholdsspillere på striben

Med et ledelsesteam og en solid grundstamme af unge, seriøse spillere i klubben, var fundamentet ved at være på plads. Førsteholdet blev inden sæsonen 1988/89 suppleret af unge landsholdskapaciteter som Jan Lyø, Jesper Hille og Michael Widenborg. Holdet, der var det yngste i eliteserien, formåede at få udtaget seks juniorlandsholdsspillere og fire seniorlandsholdsspillere. Endnu flottere var det måske, at diverse anførere for senior-, junior A- og junior B-landsholdene alle spillede på HIKs førstehold, hvilket formodentlig ikke er præsteret af andre klubber i dansk ishockey's historie!

I samme sæson blev holdet igen krydret med en fantastisk dygtig udlænding i form af canadieren John Archibal. Ligesom med Ed Galiani var man meget forbeholden i starten over for John Archibal, da opfattelsen var, at han ikke gav sig fuldt ud under træningen. Det viste sig så, at han faktisk var kommet over med et brud på det ene ben! Efter et besøg på amtssygehuset fik han så gips på i nogle uger, hvorefter han var klar til at tage kampen op. John Archibal var en noget atypisk

Fighting spirit var altid HIKs varemærke. Her ses Zoltan Neumann og Henrik Arvidsen ofre sig foran eget mål. Jan Nielsen i baggrunden ser dog mere ud som om, han vil væk fra det hårde skud, 1987.

canadier, da han var meget teknisk og ikke spillede specielt fysisk hårdt. Kombination af John Archibal, Søren Tauson og Christian Abelin udgjorde en fantastisk angrebskæde, der var frygtet af alle hold.

Trods den meget unge gennemsnitsalder formåede HIK at tage point fra alle andre hold i grundspillet og endte på en syvendeplass, hvorefter der skulle spilles kvalifikation med hold fra 2. division om næste sæsons pladser i 1. division. Skellet mellem 1. og 2. division var dog ved at komme til syne, og HIK havde ikke nogen problemer med at blive i den fornemste række. Klubben udmærkede sig endvidere ved, at Jesper Hille og Sonny Neumann blev udtaget til 1. divisions All-Star-hold.

De mange unge første-holdsspillere var også stærkt medvirkende til, at HIK vandt U22-turneringen på Sjælland samme år. Desværre blev DM for denne nye turne-

Canadieren John Archibal var meget europæisk med sin tekniske spillestil. Den gensidige glæde imellem »Archi« og HIK var stor, hvilket resulterede i, at han seriøst overvejede at skifte til dansk statsborgerskab. Kæden med Archibal, Christian Abelin og Søren Tauson var formodentlig den farligste i HIK Ishockeys historie, 1988.

ring afholdt samtidig med, at A-landsholdet spillede, og derfor manglede HIK tre stamspillere. HIK endte alligevel med at få sølv.

Året 1990 blev uden tvivl en milepæl for ishockeyafdelingen. Frivillige lederes indsats gennem 25 år og et efterhånden stort antal aktive spillere på alle niveauer medvirkede til, at HIK var blevet et respekteret navn i dansk ishockey. Det blev yderligere markeret ved, at førsteholdets træner, Per Holten Møller, blev udnævnt til landstræner i forlængelse af hans indsats på klubplan. Seriositeten på såvel ungdoms- som seniorplan gav da også afkast. Førsteholdet prøvede for første gang nogensinde at føre turneringen efter de første fem spillerunder. Da gennemsnitsalderen ikke var så høj, og grundspillet var blevet endnu mere intenst, kunne denne føring dog ikke holdes hele sæsonen. HIK tils spillede sig dog den bedste placering nogensinde ved at blive nummer fire i grundspillet, og derved kvalificerede klubben sig for første gang til medaljeslutspillet. HIK lagde ud mod Rødovre i semifinalen i en bedst-af-tre dyst. Nervepirrende slutspil var jo ikke noget nyt for HIK, men det, at holdet ikke havde kniven for struben og uanset udfal-

det, så rykkede man ikke ned, var en dejlig fornemmelse. Helt uden nerver var det unge hold dog ikke, da man mødte op på Rødovres hjemmebane (Brøndbyhallen) og blev modtaget af 5000 tilskuere, hvoraf de fleste var Rødovre-supportere. Holdet var samtidig plaget af, at John Archibal sad ude med en knæskade. Begge faktorer var medvirkende til, at HIK måtte se sig besejret 0-3 af et rutineret Rødovre-mandskab med Valeri Bragin i spidsen – formodentlig den mest komplette spiller i dansk ishockey nogensinde. I den anden kamp kom HIK også til kort og tabte 3-5 til et bedre mandskab og måtte derfor se sig henvist til at spille om bronzemedaljerne. Her blev det desværre heller ikke til medaljer, da HIK tabte to gyserkampe til Frederikshavn – begge i sudden death.

HIKs første danmarksmesterskab

Ved stiftelsen af et decideret kvindelandshold besluttede en del af landsholdsspillerne sig for at melde sig ind i HIK på grund af det hyggelige miljø samt muligheden for at kunne træne mere sammen. Med kombinationen af de »gamle« HIK-piger, Tine Christoffersen og Dorthe Obel, og de nytil-

Efter mange års træningsflid og lidt forstærkning med spillere fra naboklubberne lykkedes det for »Åges piger« at vinde det første danmarksmesterskab i HIK Ishockeys historie. Pigerne var faktisk så dominerende, at de vandt DM hele fem gange, 1990.

komne vandt HIK DM-finalen over Herlev, og HIKs første DM i ishockey var en realitet. De dygtige »hockey-toser«, som de også blev kaldt, faldt godt til i klubben og bidrog til et fantastisk velfungerende sportsmiljø! Tilslutningen af piger med interesse for ishockey var samtidig blevet så stor, at der måtte laves to hold, samt at de yngste piger måtte træne med drengene for at få istid. Selvom pigeholdene aldrig fik de mest optimale træningstider og økonomisk støtte på niveau med herreholdene, lykkedes det alligevel HIKs pigehold at vinde hele fem danmarksmesterskaber i træk!

Sæsonen kulminerede med en fantastisk jubilæumsreception 28. marts 1991 på Hartmannsvej, hvor der blev samlet 25.000 kroner ind fra sponsorgaver til en nydannet ungdomsfond. Receptionens højdepunkt var uden tvivl, at afdelingens formand, Jan Carlsen, fuldt fortjent opnåede den højeste ære, der kan overgå en HIK'er: at få sit billede hængt op på æresvæggen. På samme væg fandt man tidligere kun én anden repræsentant fra ishockeyafdelingen: Knud Mørk.

Oven på den flotte jubilæumssæson var HIK for alvor blevet sat på ishockeylandkortet. Faktisk var der så stor interesse, at den svenske eliteserieklub HV 71 købte det måske største backtalent i afdelingens historie, Kristian Just. Førsteholdet var samtidig så uheldig at miste træneren Per Holten Møller, der valgte at blive landstræner på fuld tid. Holdet fik først i sidste øjeblik fat i en udenlandsk kapacitet i Per Svenson, der dog måtte bruge sin første sæson på at lære klubben og holdet at kende. Holdet sluttede på en syvendeplads, og det eneste lyspunkt var, at Jan Lyø blev udtaget til turneringens All-Starhold. I Per Svensons anden sæson (1991/92) havde han fået mulighed for at danne sig et solidt indtryk af dansk ishockey. Samtidig havde han benyttet sommeren til at søge Sydsverige tynd for svenskere med dansk pas, hvilket resulterede i, at HIK fik tre unge svenskere med danske forældre som supplement til holdet.

Førsteholdet blev også forstærket af René Jørgensen og et ungt backtalent i Peter Green fra Rungsted, der var meget velkommen, da klubben havde mistet Jesper Hille, som valgte at prøve lykken i Rødovre. HIK rådede fortsat over John Archibal, men holdet blev aldrig rigtig nogen trussel og sluttede sæsonen i den tunge ende. Klubben markerede sig til gengæld flot på ungdomssiden med flere nye ungdomslandsholdsspillere, hvoraf man opfostrede ikke mindre end tre mål-mænd: Rasmus Åradsson, Magnus Tøndevold (søn af Erik Tøndevold) og Mikkel Lund – et fundament som HIK uden tvivl kunne få gavn af i mange år.

Team Panasonic fødes

Efter et par sæsoner med middelmådige placeringer samt en Bosman-sag, der stort set fjernede alle begrænsninger for antallet af udenlandske spillere, stod ishockeyafdelingen i en svær situation. Skulle man hoppe med på galejen og købe så mange udenlandske spillere som muligt, eller skulle man forblive glade amatører? Et for bestyrelsen utrolig svært spørgsmål, men ikke fordi man havde svært ved at vælge, men mere fordi man ikke vidste, hvor

Førsteholdet i aktion. Med Hernings Dan Jensen i ryggen blokerer Peter Green pucken, men bliver hurtigt assisteret af Mads Olsen, Stefan Robitaille og Michael Iversen, 1992.

pengene skulle komme fra. I kulissen arbejdede de altid flittige klubmennesker Henrik Rauh og Rasmus »Pels« Petersen, og man fik den gamle sejerlegende Stefan Myralf på banen. Stefans entusiasme og erfaring med sponsering frembragte nogle for dansk idræt banebrydende ideer. I stedet for et større antal små og mellemstore sponsorer solgte man i princippet førsteholdets markedsværdi til én sponsor: Panasonic Danmark. Sponsoratet blev integreret ved, at holdet døbttes Team Panasonic, og kampdragten blev designet i Panasonics blå og hvide farver, som heldigvis matchede HIKs farver. Dansk Ishockey Union godkendte dog ikke »cover-navnet«, da man var bange for, at klubberne skulle ændre navne efter for-godtbefindende. Sponsoratet derimod medførte store fordele for klubben.

Udover et kontantbeløb stillede Panasonic tv- og videoudstyr til rådighed, så hver sektion på tilskuerpladserne fik deres egen tv-skærm hængende ned fra loftet, hvor man kunne se langsomme gengi-

velser af spillesituationerne. Inden sæsonen startede, fik man tilmed udbygget tilskuerfaciliteterne, så man for første gang i hallens historie kunne sidde ned. Med røg og lysshow op til hjemmekampene blev Gentofte Stadion hurtigt omdøbt til »The Panasonic Dome« af pressen. Faktisk var forholdene blevet så gode, at der i samme sæson blev afviklet landskampe i hallen, hvilket var første gang i klubbens historie.

Med sponsoratet i baghånden blev der satset hårdt, og førsteholdet blev suppleret med hele fem udenlandske spillere, hvilket nogenlunde svarede til antallet i andre eliteserieklubber. Set i relation til de store profiler, som andre klubber var i besiddelse af, kunne det dog konstateres, at HIKs udlændinge ikke skilte sig ud på nogen måde, og frem for alt manglede der deciderede afslutertyper imellem dem. Det bevirkede måske også, at holdet ikke sluttede blandt de fire bedste hold, der kvalificerede sig til slutspillet. Holdet var dog meget tæt på. I sidste grundspilskamp i Vojens skulle Team Panasonic »bare« have

I firserne og halvfemserne var der nogle drabelige dystre mod Rungsted, der som regel endte med sejr til HIK til stor frustration for Rungstedspillere og fans. På billedet ses Team Panasonics målmand Sonny Neumann afværge russeren Leonid Thruknos forsøg i en »omvendt« grundstilling, 1995.

uafgjort, og bagud 2-1 havde holdet to skud på stolpen i sidste minut af kampen! Millimeter, der reddede Vojens fra at gå konkurs. Samme margin betød også, at ishockeyafdelingens i forvejen hårdt spændte økonomi blev sat yderligere under pres.

Sæsonen 1995/96 blev den sidste med ishockey-afdeling i HIK-regi. Afdelingen var drænet økonomisk, og pressen døbte nu førsteholdet »discount-holdet«, da klubben kun havde råd til to udenlandske spillere. Holdet blev samtidig lammet, da den rutinerede målmand, Sonny Neumann, valgte at stoppe lige op til turneringens start. På det punkt havde HIK dog »sat penge i banken«, da Rasmus Åradsson, som havde stået i skyggen af Sonny Neumann, på blændende vis overtog og faktisk i sin første sæson som førsteholdsmålmand opnåede at komme på landsholdet. Klubben præsterede faktisk at mønstre yderligere tre landsholdsspillere: Dennis Olsson, Mads Olsen og Kristian Just, hvoraf sidstnævnte senere blev kåret til årets spiller i Eliteserien.

Et sørgmodigt farvel

Det blev økonomien, der gjorde en skilsmisse uundgåelig. Gennem alle 31 år mødte ishockeyafdelingen stor forståelse i bestyrelsen, der sørgede for det vigtige økonomiske fundament. Men i den rivende udvikling, der var i dansk ishockey, er det forståeligt, at man i en klub, som også skulle pleje fodbold, håndbold og tennis, ikke kunne opretholde en tilskudsordning, der kunne forekomme lidt ubalanceret set i forhold til medlemstallene.

Der blev udadtil skabt en fin balance ved, at ishockey-afdelingen i høj grad eksponerede HIK over for omverdenen, og på den måde bidrog spillerne til at cementere HIKs position som en af Danmarks største og mest velrenommerede idrætsklubber. Der blev også skabt balance i forhold til de gunstige økonomiske vilkår gennem et beundringsværdigt stykke arbejde udført af forældre og andre frivillige ledere. Det var alt sammen faktorer, der

spillede sammen i vurderingen ved skilsmissen: HIK skabte en ramme for ishockeyspillerne, der blev fyldt med uvurderligt udbytte for de medlemmer, som fik retten til at kalde sig HIKere.

Jubilæumsfesten 1975 på bane 1.

100-års Jubilæumsfest

Der har i mange år været tradition for, at klubben hvert femte år i november måned i tennishallen på Hartmannsvej fejrer klubbens fødselsdag med en stor fest.

Sådan var det også i år 2000, hvor der kunne fejres 100-års jubilæumsfest. Festen blev afholdt den 25. november med 600 deltagere.

Fem af tennishallens baner var inddraget til festen, og hallen var festligt udsmykket i klubbens farver, blå og hvidt.

Middagen var lagt i hænderne på klubbens restauratør, og aftenens underholdning stod tre af klubbens tennismedlemmer for: rock- og country-sangeren Tamra Rosanes, entertaineren Eddie Skoller og violinisten Kim Sjøgren.

Et stort festfyrværkeri og et svingende danseorkester afsluttede denne mindeværdige aften.

Lis og Claus Jørgensen
sammen med
Ole Jensen.

Som indledning til festen
førte tennisspilleren Line
Elvstrøm Ekner klubbens
fane fra 1940 på plads i
tennishallen.

100-års jubilæumsfest...

I hallen var der opstillet fire store buffeter.

Festklædte deltagere slapper af under underholdningen.

Der var trængsel ved scenen da underholdningen gik i gang.

Kim Sjøgren og hans ni "Havfruer".

Eddie Skoller og hans guitar.

Tamra Rosanes og hendes gitarist Jens Runge.

Der var stemning og fest på dansegulvet hele aftenen.

Jubilæumssangen...

1900

2000

Sang ved HIKs 100 års jubilæumsfest Lørdag den 25. november 2000

Melodi: Såd'n gjør' de ikke i halvfemsene

December nittenhundred' og årene derpå,
der stiftedes den sportsklub, som vi kalder HIK,
da samledes en masse af unge raske mænd
med lyst til at bevæge sig i frit terræn.
De fik en bane på en dejlig grund,
som var placeret ned til Øresund.
De sparked' fodbold, kastede og løb og hopped',
de spilled' tennis og minsandten også kroket.
Såd'n var det ikke i halvfemsene,
da var der korn på residensene.
Tiden går og går.
Havnen den består
Hundred' år med HIK

Desværre sku' der bygges, det varede kun kort,
så måtte fodbold flytte til et splinternyt resort,
kommunen havde fundet en anden herlig spot,
med plads til fodboldbane, ih, hvor var det småt!
Vi fik til huse midt på Phistersvej,
sportspavillon med kvist og lurendrej.
Tennis det blev der også plads til - fire baner,
så kom der gang i Hartmannsvej med hal og sauna.
Såd'n er det her i vores gamle klub,
vi flytter rundt og det ta'r aldrig slut.
Tiden går og går,
sporten den består
i vort skønne HIK

Med fodbold og med tennis gik tiden med manér,
alligevel så følte vi, der skulle ske lidt mer!
Hvad med at dyrke håndbold, kom én en dag og sa'e?
Det startede i 'bobler', som vi ej holdt af!
Så fik vi Kilden med den skønne hal,
hvor vi ku' boltre os i bølgedal.
Gentofte Stadion blev fodbolds hjemmefane,
det er så stort, at fan'sene man knap ka' anel
Så kom der ishockey med puck og stav,
de skøjted' med til de sig overgav.
På en enkelt gang
skete de sprang
fra vort gamle HIK

I aften skal vi feste, vi kommer alle mand,
vi fejrer hundredåret for den bedste klub i land.
Vi mindes alle de som har tegnet vores klub,
og alle de som tog et helt frivilligt job.
Vi fejrer dem, der bygged' sejren op,
ih, hvilken fest i Hartmannsvejens store haller,
hundrede år med massevis af idrætsboller!
Her kommer vore egne superstars
Tamra og Kim og Eddie de er large!
De os bare li'
vil tillykke si'
med vort fine HIK

Nu vil vi sangen stoppe, men før det helt ta'r slut,
vi alle gratulerer med en HIK salut!
Vi sige vil tillykke, vi håber, at vi må
en masse gode stunder her i klubben få.
Gid vi får dage fyldt med spil og sang,
ser gode venner til lidt bægerklang.
Tennis, håndbold, fodbold ej er det vel hele livet,
alle vi har dog fået meget af det givet.
Såd'n er det her i vores gamle klub,
vi holder sammen, det ta'r aldrig slut.
Tiden går og går
evigt du består
kære gamle HIK

Blugie

100-års *Jubilæumsreception*

På klubbens stiftelsesdag den 10. december blev der afholdt reception i klubbens restaurant på Hartmannsvej. En stor kreds af klubbens medlemmer og venner mødte op.

Borgmester Hans Toft havde medbragt et flot maleri til klubben. Her ses han (tv) sammen med klubbens formand Søren Smedegaard og næstformanden Preben Kørig.

Fodboldformanden Steen Wahl-Andersen og håndboldformanden Jesper Kampmann.

Klubbens to æresmedlemmer: Erik Henning Jensen og Jørgen Silcowitz.

Claus Jørgensen og Ralf Ginsburg,
begge tidligere fodboldspillere på klubbens førstehold.

Fire "gamle" klubmedlemmer:
Bent Schaldemose, (tennis), Bent Klein, (fodbold),
Torben Rasmussen, (fodbold), og Henning Fossum, (fodbold).

FARVEL TIL PHISTERSVEJ

Det areal, som anlægget på Phistersvej kom til at ligge på, var oprindeligt jorde fra Bernstorffs Gods, som strakte sig fra Tranegårdsvej til Charlottenlund Skov. Her var den skønneste eng, gennemskåret af grøfter på kryds og tværs, fuld af overdådigt blomstrende kodriver, violer og hele den øvrige flora. Dengang lå der en række store lystejeendomme som "Store Taffelbay", "Maglegaard" samt traktørstedet "Constantia". I 1909 opførtes Maglegårdsskolen, og der var til idrætsformål projekteret en mindre fodboldbane øst for skolen. Gentofte Sogneråd besluttede dog i 1912 at ændre denne plan og i stedet anlægge en hel "Sportspark" på Phistersvej med en meget stor fodboldbane, en pavillon og fire tennisbaner.

Jordbundsforholdene på Phistersvej var ganske vist de dårligst tænkelige. Det var gammel mose- og engjord.

Sportsanlægget på Phistersvej blev indviet i foråret 1915. Gravemaskiner er nu, i år 2000, i gang med opføre et nyt anlæg på Phistersvej.

FARVEL TIL PHISTERSVEJ...

Stikordsregister

Abelin, Christian	204, 206	Bjerregaard, Bruno	162, 164, 166, 178, 185, 186
Albertsen, Anders Abildgaard	89, 91, 92	Blankschön, Jens	181, 183, 186
Almberg, Jørgen	164	Blomberg, Charlotte	92
Andersen, Bettina	83, 85, 89	Blomberg, Maria	86
Andersen, Dag Tage	46, 113, 118, 121	Blåhøj, Søren	181, 183
Andersen, Jens	126	<i>Boblebal</i>	19, 20
Andersen, Lars Gjøl	150, 167, 170, 189	Boissewain, Robert	109
Andersen, Lisa Gram	40, 54, 57, 58	Bokstad, Melanie	189
Andersen, Lise	153	<i>Bolddreng</i>	115
Andersen, Michael Elkjær	46	Bolle, M.	61
Andersen, Michael	83-88, 91, 178	Bolton, Hereward	33, 44
Andersen, Ole	197, 198, 202, 203, 205	Bolton, Leslie	39, 134
Andersen, Svend Borch	32, 109	Bolton, Aase	32
Andersen, Søren Nygård	125	Bonne, Tommy	150
Andersen, Torsten	147	Borg, Bjørn	53, 66, 67, 73, 79
Andersson, Viveca	69	Boye, Erik	32
Andreasen, Jens	31	Boysen, Axel	111
Archibal, John	206, 207	Boysen, Preben	109
Arildsen, Therese	83, 85	Braband, Jørgen	32, 40
Astori, Mario	143, 146, 148	Brandt, Guido	39
Astrup, Fie	83, 85, 86, 91, 98	Breisling, Grethe	23
Astrup, Henry	32, 40, 48, 79, 154, 155	Brendstrup, Jesper	85
<i>Astrups Pokal</i>	166, 172	Brenting, Anne	88, 89
Bach, Anders	206	Brich, Ivan	166, 187
Bach, Henriette	73	Brock, Frode og Jette	23
Bach, Per Ole	46	Brock, Jens	22, 31, 42, 46, 47, 80
Backer, Marianne	154	Bruun, Birte	32, 41, 45, 95
Bagger, Erik	31, 46	Bruun, Søren	180
Ballhausen, Jørgen	21, 30, 42, 44, 46, 47	Brydensholt, Claus	152
Balling, Pia (Stockmann)	58-61, 67	<i>Bredstrup</i>	111, 115
Bang, Jørgen	109, 139	Buchwald, Ida	77
Bardram, Charlotte	163	Buchwald, Inger	63
Bastiansen, Peter	75, 78	Budtz, Charlotte	88, 89
Beaney, Jeff	204	Budtz, Christoffer	88
Bech, Bjørn	99	Budtz-Olsen, Christian	68, 69
Bech, Poul	45	Bundesen, Christian	65
Behrndt, Helge	32, 99	Bundgaard, Rasmus	88
Bender, Ulla	154	Bungert, Wilhelm	60
Bengtsson, Ib	112, 114	Buschewitsa, Una	88
Bengtsson, Ove	79, 97	Butenschön, Poul	39
Benny og Marianne	23	Bøgelund, Dorte	62
Berg, Niels	147, 152	Bøje, Claus	196
Bergelin, Lennart	54, 73	<i>Båstadsturneringen</i>	61
Bering, Lene	63, 69, 72, 73, 80, 82, 83, 98	Camradt, Christian	87, 88
Bernard, Jacky	23	Carlsen, Jan	42, 46, 153, 198, 205, 206, 209
Bernhoft, Mikael	61, 64, 67, 68, 97	Carlsson, Hans	82, 84
Bertelsen, John	78, 80	Carlsson, Åsa	88
Bertelsen, Niels	109	Carstensen, Edward	31
Bille, Morten	84	Caujolle, J. F.	71
Bjerg, Søren	132	<i>Centre Court</i>	15, 16, 44

Cetti, Julie	88	Evert (Lloyd), Chris	74
<i>Cheftræner</i>	119	Fahr, Scott	206
Christensen, Alexander	92	<i>Fair Play-matcherne</i>	79
Christensen, Finn	71, 76, 78	Fauerfeldt, Jeppe	89
Christensen, Michael	88	<i>FC Barcelona</i>	170
Christensen, Morten	79	<i>Federation Cup</i>	72
Christensen, Poul	196	Fenger, Michael	42, 150, 162, 167, 170, 172, 178, 179, 190, 191
Christensen, Reinholdt	134	Fetterlein, Frederik	88
Christensen, Sven	196	Finkielmann, Miki	125
Christensen, Tom	63, 69, 71, 73	Flinke	115
Christiansen, Claus	132	Flintso, Peter	88
Christiansen, Michael	129	<i>Fodboldalliancen</i>	137, 138
Christiansen, Peter Rønne	91, 92	<i>Fodboldgrusbane</i>	115, 117, 127
Christoffersen, Tine	201, 208	<i>Fodboldbold, håndboldens</i>	166
Clarke, R.	60	<i>Fodboldoldboys</i>	150, 155
Clausen, Ahmt	179	<i>Fodboldskole</i>	133
Cooper, Ashley J.	55	Fogtdal, Søren	185
Crazy Games	80, 82	Folting, Camilla	82, 86
Dahl, Carsten	168	Ford, Michael	62
Dahl, Dora	55	Forsing, Jan	124
Dahl, Martin	82	Forsman, Pentti	54
Dahl, Torben	31, 45	Fossum, Henning	218
Dahlgren, Peter	35, 121, 149	Fossum, Klaus	196
Dalgaard, Frans	185	Frahm, Kasper	87, 88
Danielsen, Line Baun	206	Frahm, Maria	91, 92
Daugaard, Carsten	166, 178	Frandsen, Kai	112
Davidson, Sven	54, 72, 73	Frandsen, Aage	45, 113
Dehlholm, Poul	22, 41, 45, 58, 59, 96, 99	Frank, Andreas	87
Dideriksen, C. J.	41	Fraser, Neale	61
<i>Divisionsforeningen</i>	143, 154	Frederiksen, Adolph	39, 44
Drobny, Jaroslav	57, 72	Frederiksen, Henry	113
Drozdiewicz, Wladyslaw	187	Frederiksen, John	155
Dupont, Ernst	109	Frederiksen, Mads Høier	83, 85, 86
Dwight, Donnie	199	Frederiksen, Mikael	129
Dyrberg, Bente	63, 68	Frederiksen, Philip	82, 83
Dyrberg, Eva	85	Frederiksen, Poul	28, 31, 42, 119, 129, 130
Ebbe, Mogens	99	Friis, Agnete (Varn)	54, 55
Egholm, Jacob	82, 84	Frimann, Bo	17
Egholm, Steen	62, 83	Frisenette, Axel	113, 115, 116, 149, 150
Egstrand, Jette	23	Fræk, Freddy	81
Ejlerskov, Gitte (Grage)	63-65, 68	Frølund, Ole	34, 46
Ekberg, Mats	77, 79	<i>FS Øresund</i>	132
Ekner, Dorte	42, 59, 61-65, 68-77, 80, 99	Fuchs, Henning	64, 66, 68, 97, 99
Ekner, Line Elvstrøm	88-93, 213	Gade, Bernt	82
Ekner, Marie Elvstrøm	92	Galiani, Ed	203, 204, 205
Elsborg, Steen	87, 90	<i>Gangsted-Rasmussens Legat</i>	127
Elvstrøm, Lars	59, 62-80, 92, 99	<i>Ganløse</i>	119
Emerson, Roy	60, 61, 80	Garhøj, Bent	45
Enghoff, Tina	68	Garhøj, Per	43, 113, 117, 118, 144
Eppers, Jan	47	<i>Generalforsamling</i>	28, 29, 30, 31, 44
Espersen, Keld	150	<i>Gentofte Kommune</i>	9, 12, 20, 22, 25
<i>Europa Cup</i>	66, 67, 73, 170, 72	<i>Gentofte Pokalturnering</i>	138
<i>Europamesterskaber, officielle</i>	61		

<i>Gentofte Skøjtebal</i>	199	<i>Hellerup Strandpark</i>	9, 10
<i>Gentofte Stadion</i>	9, 17, 115, 137	Helmuth, Osvald	32
<i>Gentofte Statsskoles IF</i>	161	Henrichsen, Michael	172
<i>Gentofte Studenterkursus</i>	78	Henriksen, Tom	120
Gimeno, Andres	64	Herlitz, Johann	60
Ginsborg, Bernhard	32, 40, 108	Hermansen, Birgitte	68, 74-77, 79, 80, 99
Ginsborg, Ralf	41, 135, 218	Hertz, Jens	62, 98, 99
Gjerding, Søren	200, 201, 203, 204	Hey, Anders	42, 45, 137, 139, 155
Gjetting, Bo	31, 45, 46, 161, 163, 184	<i>HG</i>	164, 181
<i>Gladsaxe/HG</i>	181	Hille, Jesper	206
Gluver, Jørgen	189	Hincheli, Jens-Erik	93
Gonzales, Pancho	53	Hindsberger, Mogens	78
Gotthard, Mogens	162	Hindsberger, Ulrich	77, 79, 82
Granlund, Klaus	143, 144	Hjalstad, Michael	173
Green, Peter	209	Hjermind, Christian	178, 179, 189
Gregers, Carsten	63, 69, 71, 77, 79, 98	Hjermind, Lars	176
Gregers, Torsten	63	Hjermind, Steen	162, 168, 187
<i>Gregory Cup</i>	97, 98	Hjerrild, Åge	201
Gregory, Colin	97, 98	Hjorth, Karen	182, 189
Gregory, Ian	97, 98	Hjorth, Nicklas	88, 89, 91, 92
Greifenberg, Thomas	195	Hjørtung-Hansen, Niels	167, 170, 189, 191
Greve, Peter	71	Hoad, Jennifer	55
Grindvold, Ellen	73, 75	Hoher, Dan	199
Grün, Stefan	144, 145	Hocke, Torben og Yvonne	23
Hagen, Ole Høeg	45, 46	Hoff, Merete (Berning)	61, 92, 99
Hagenau, Niels	147	Hoff, Ove H.-G	37
Halberg, Ivan	202	Hoffmeyer, Birgit	
Halsted, Søren	35	(Sørensen)	47, 59, 61, 62, 90, 92, 99
Hansen, Brian	144	Hoffmeyer, Cecilie	92
Hansen, Helge	40, 135	Hoffmeyer, Jan	46
Hansen, Jannik Steen	62, 64	<i>Holding</i>	187
Hansen, Kaj Bjørn	98	Hollænder, Rita	32
Hansen, Mogens Schultz	41	Holm Hansen, Steen	113, 141, 144
Hansen, Per Højer	74	Holst, Peter	87
Hansen, Poul	108, 138	Holt, Tommy	163
Hansen, Søren Dam	172, 179	Hornemann, Gertrud	99
Hansen, Søren	172	Hornemann, Kim	63, 69, 72
Hansen, Uffe Bjørn	34, 42, 137, 139	Hornemann, Poul	98
Hansen, William og fru	17, 108	Howe, Bob	72
Harboe, Niels	46, 62	Hughes,	98
<i>Hartmannsvej</i>	9, 11, 17	Hugod, Kasper	189
Hartwig, Rex	72, 73	Hultén, Lina	65
Hattens, Ivan	31, 42, 44, 46, 81, 170	Hven, Per	40
Hauch, Carsten	64, 67, 97, 98	Hytten, Einar	46, 162, 163, 167, 184
<i>Havnen</i>	12, 65, 81	Høgh, Gaute	173
Hedelund, Carl Edvard	57, 63, 71, 73, 103	Høgsted, Arne	81
Heegård, John	144, 145	Højberg, Søren	30, 34, 41, 44, 45, 47, 86, 93, 96, 98, 100
Hegn, Jørgen	96	53-55, 57, 58, 60, 67, 68,	
Heine, Anette	58	<i>Håndbold-femteboldet</i>	174
Heine, Lisbeth	58	<i>Håndboldoldboys</i>	187
<i>Hellerup Bank Cup</i>	162, 184	Ibsen, Allan	197
<i>Hellerup Boldklub</i>	10	<i>Idrætslederpris</i>	130, 167
<i>Hellerup Lystbådehavn</i>	10	<i>IHF-Cup</i>	172, 174

Illum, Andreas Peter	88, 89	Jørgensen, Per Høy	204
Illum, Bernt Johan	87, 93	Jørgensen, René	209
Illum, Carl Christian	93	Jørgensen, Tanna Elvar	77, 82, 98
<i>Indendørsfodboldstævne</i>	117, 120, 135	Kampmann, Jesper	43, 46, 47, 166, 177, 217
Ingevold, Bent	99	Ketola, ...	88
Ipsen, Frederik	47, 90	<i>KFUM</i>	181, 182, 183
Ipsen, Jannik	54, 55	Kiilerich, Kristian	87
Jacobsen,	18	<i>Kildeskoushallen</i>	9, 161
Jacobsen, Arne	11	King, Billie Jean	74
Jakobsen, Bjarne	150	<i>King's Cup</i>	57, 60, 65, 75, 77
Jacobsen, Niels	202	Kirkland, Jørgen	162
Jantzen, Torben	44, 45	Kjeldsen, Kristina	89
Jensen, Arnold	39	Klausen, Reidar	30, 46
Jensen, Benny	124	Klein, Bent	33, 152, 218
Jensen, Børge	41, 155	<i>Klitgården</i>	118
Jensen, Erik Henning	40, 44, 45, 48, 49, 58, 100, 195, 217	<i>Klubrekord</i>	136, 137, 145, 191
Jensen, Jørgen Christian	177, 186	Knap, Anders	84
Jensen, Klaus Sletting	170, 189	Knap, Peter	63, 69, 73, 79, 80
Jensen, Klaus	150	Knight, Billy	57, 98
Jensen, Ole	41, 136, 213	Knudsen, Finn	119, 154
Jensen, Poul Henning	37, 40, 44	Knuth-Winterfeldt, Christian	131, 182, 186
Jeppesen, Knud	161	Koch, Anne	164
Jepsen, Birgitte Uldahl	164, 189	Kodes, Jan	61
Jessen, Henrik	164	Kokfeldt, Lars	198
Jessen-Petersen, Ivan	40, 109, 135	Kondelka, Stephan	65
Johannesen, Helga	177	Kondrup, Budde	36
Johannesen, Peter	183	Kopp, Hans Christian	150, 155
Johansen, Henrik	34	Krabbenhøft, Jørgen	113
Johansen, Sophus	108	Krishnan, ...	61
Johansen, Stig	59, 61	Kristensen, Ann-Louise	86
Johansen, Vera	54, 57, 63	Kristensen, Jakob	125
Johansson, Torsten	54, 59, 96, 98	Krogh, Michael	151
Johnsen, Ove	42, 113, 114, 121, 127	Krogsgaard, Christian	82, 83, 86
Jones, Ann Haydon	61	Kukal, Jan	66
Jones, Mark	76	Kumar, Naresh	60
Jones, Ross	58, 61, 62, 64-66, 74, 77, 97	<i>Kvindeishockey</i>	201, 206, 208
Jonsson, Thure	139, 146	Kühn Petersen, Poul	113
Jorst, Henrik	76, 79	<i>Kystmesterskaberne</i>	79
<i>Jubilæumsfest</i>	213	Kähler, Katha	79
<i>Jubilæumsreception</i>	217	Kästel, Kay	39
<i>Julefive a side</i>	150, 155	<i>Københavns Boldspil-Union</i>	130, 134, 140
Just Petersen, Kjeld	125, 203, 206	<i>Københavns mester</i>	130, 132, 164, 177, 182
Just Petersen, Kristian	206, 209, 211	König, Jørn	42, 113, 143, 147, 149, 152
Justesen, Troels	163	König, Preben	30, 35, 42, 46, 47, 138, 141, 142, 217
Jørgensen (Klougart),		Lafrenz, Thomas	178
Mari-Ann Bloch	59, 61, 63, 64, 68, 71	<i>Lagkagefodbold</i>	128
Jørgensen, Bo Elvar	147	<i>Landsboldsspiller</i>	134, 136, 137, 157, 167, 170, 179, 189, 197, 206, 63, 68, 69
Jørgensen, Claus	30, 31, 32, 33, 213, 218	Langermann, Ida	154
Jørgensen, Erling og Emmy	17, 126	Lanigan, Richard	148
Jørgensen, Henning	175	Larsen, Benno	148
Jørgensen, Jette	173, 181	Larsen, Christian W.	76, 77, 80, 86
Jørgensen, Lis	33		

Larsen, Erik Martin	46, 77	Mathiasen, Niels	71
Larsen, Glenn	130, 132	Matz, Anker	24
Larsen, Henning	39	McEnroe, John	53
Larsen, Henrik	120, 123, 124, 148	McKay, Barry	60
Larsen, Holger	40	McKinley, Chuck	60
Larsen, Kaj	41	Mercelis, Christiane	58
Larsen, Knud	108	Merlo, Guiseppe	100
Larsen, Lissi	47	Metrevelli, Alex	61
Larsen, Per Berg	152	Meyer, Anne	63, 72, 73, 76, 79, 80, 83, 98
Larsen, Per Hector	113	Meyer, Frederik	82
Larsen, Peter Martin	79	Meyer, Jonna	42, 82
Larsen, Peter	168, 173	Michaelson, Jan	152
Larsen, Preben	41, 113	Michelsen, Rolf	163, 168
Larsen, Rikke Scheel	82	Miehe-Renard, Louis	32, 33
Larsen, Thomas	88	Mikkelsen, Christian	86, 90
Larsson, Bo	79	Mikkelsen, Torben	151
Laursen, Preben	35	Miltoft, Kenneth	124
Laursen, Rikke	83	Mogensen, Ib	113, 114
Laver, Rod	53	Mogensen, Peter	31, 178
<i>Lejrskole</i>	118, 119	Mogensen, Steen	47, 170, 189
Lemche, Jørgen	32	Monberg, Ole	71
Leoni, Claudio	80	Moritzen, Henning	32
Leschly, Jan	58-61, 63, 65, 67, 73	Morozowa, Olga	61
Lewis, Chris	69, 71	Mortensen, Flemming	144
Liberski, Marcus	92	Mortensen, Michael	73, 75, 77, 78
Lindholdt, Søren	178	Mortensen, Svend Aage	39, 108, 155
Lochmann, Jens	132	Mottram, Tony	98
Lokvig, Rasmus	88	Munck, Susanne	63, 69, 72
Lund, Arne	58	Munck-Hansen, Steffen	172
Lund, Mikkel	209	Munkager, Thor	175, 179
Lund-Andersen, Jacob	90, 92	Müller, Jes Bech	76-80, 88, 98
Lundberg, Knud	54	Myralf, Stefan	47, 210
Lundbye, Lars	170, 189	Møller, Christian Max	63, 73-75, 79
Lundgren, Jesper	46, 47	Møller, Per Holten	202, 205, 208
Lundgren, Patrick	82, 86	Mørk, Erik	197
Lundquist, Jan Erik	57	Mørk, Knud	42, 46, 197, 199
Lyø, Jan	206, 209	Navratilova, Martina	74
Lønberg, Lars	203	Neumann, Karoly	206
Madsen, Edvard	99, 100	Neumann, Sandor	124, 198, 202, 203, 206, 211
Madsen, Flemming	126	Nielsen, Anders	151
Madsen, Ole A.	173	Nielsen, Annie	23
Madsen, Ole	41, 135, 138, 140, 141, 147, 156, 157	Nielsen, Bente Vagn	54
Madsen, Poul og Bertha	13	Nielsen, Bjarne V.	177
<i>Magasinturneringen</i>	64	Nielsen, Henning	
<i>Maglegårdshal</i>	177	(Fessor)	31, 41, 45, 113, 195, 196
<i>Maglegårdsskolen</i>	16, 25, 28, 44	Nielsen, Henriette Kjær	86
Malmqvist, Carl	34	Nielsen, Henrik Nabe	71
<i>Manager</i>	147	Nielsen, Henrik	113, 119, 121, 149
Marburger, Bo	63, 72	Nielsen, Janni	63, 65, 68
Marcher, Olaf	111	Nielsen, Jytte	54
Marcher, Ole	113	Nielsen, K. E. K.	78
Marcussen, Axel	39	Nielsen, Kai	88, 98
Marcussen, Merle	23	Nielsen, Kristian Vilhelm	31, 47

Nielsen, Kurt	53-55, 57, 71	Petersen, Johnny	148
Nielsen, Milly Vagn	42, 54, 55, 57, 65	Petersen, Knud	138
Nielsen, Rikke H.	88, 90	Petersen, Mogens	45, 196
Nielsen, Svend Erik Kundby	82, 83, 85	Petersen, Niels Johan	45, 46, 72
Nielsen, Svend	64	Petersen, Niels og Hanne Bøcker	17
Nielsen, Tom	150, 151	Petersen, Poul Emil	144, 145
Nilson, Alf	34, 40, 44, 45	Petersen, Rasmus	210
Nordin, Jørgen	29, 30, 42, 44-46, 49	Petersen, Søren	172
<i>Nordisk Cup</i>	60, 61	Petersen, Tine H.	91, 98
Novak, Jiri	88	Philip, Jørgen	23
Nyholm, Lars Kristian	63, 65, 68, 69	Phister, Joachim Ludvig	14
Nyholm, Thorkild	45, 46, 62-64, 66, 95	<i>Phistersvej</i>	9-11, 14-16, 44, 220
<i>Nykredit Cup</i>	184	<i>Pigefodbold</i>	128, 153
<i>Nykredit</i>	172	Plenov, Nina	86, 89
Nyyssönen, Raino	61	Plougman, Helge	98
Nørr, Charlotte	175	Pokalfinale	108, 124, 131, 132, 134, 169, 170, 176, 181, 182
Nørregaard, Klaus	144	Polczynski, Marek	92
Obel, Dorthe	208	<i>Pondus Cup</i>	184
Oldgirls	177	Poulsen, Bo Finn	162, 168, 180, 185, 186
Olmedo, Alex	67	Poulsen, Kaj V.	40
Olsen, Eugen	32, 40, 44, 48	Poulsen, Klaus	195, 196
Olsen, Louis	39	Poulsen, Niels	78
Olsen, Mads	211	<i>Prins Henriks Cup</i>	69
Olsen, Per	45, 46, 195	Prochownik, Else (Schmidt)	54, 58
Olsen, Ruth Ole	23	Prochownik, Peter	58
Olsson, Dennis	211	<i>Professionel fodbold</i>	45, 46, 144
Olufsen, Chastine	82, 86	<i>Professionel håndbold</i>	173, 174
Olufsen, Marie	83	Ptazek, Karin	86, 92, 98
<i>Olympiske Lege</i>	135, 136	Rangstrup, Kurt	195
Osuna, Rafael	60	Rasmusen, Bo	63, 65
Otte, Fritz	16, 34, 41, 45, 140, 143, 198	Rasmussen, Arne Velschow	54, 98
Otte, Jan	198, 199	Rasmussen, Holger	110
Page, ...	61	Rasmussen, Mette	186
Paish, ...	98	Rasmussen, Niels Erik	113, 121, 149
Pallesen, Claus Storm	59, 67, 73, 75, 97, 98	Rasmussen, Rita	154
Pantmann, Erik	33, 42, 45	Rasmussen, Torben	42, 45, 113, 218
Parving, Ida	82-85, 87	Rasted, Jens	32, 42, 110, 155
Parving, Mette	83, 85	Rathlev, Niels	63
Party, Budge	55	Rauh, Henrik	197, 206, 210
Paulsen, Jacob	91, 92	Rauh, Lars	197
Pedersen, Aksef	161	Ravn, Jørgen	61
Pedersen, Allan Birger	35	Rehberg, Aksel og Gerda	12, 13
Pedersen, Dean	90	Reisler, Søren	206
Pedersen, Frantz	87	Rich, Agnete	32, 54
Pedersen, Henning Stig	199	Rich, Jørgen	33, 40, 45
Peters, Erik	108	Riise, Ulla	57, 61
Petersen, Bendt Holger	35	Ringheim, Henning	33, 34, 137
Petersen, Erik	31, 42, 111, 113, 118	Riparbelli, Henriette	164, 177, 181, 182, 189
Petersen, Ernst Bøcker	24	Roldsgaard, Torben	178
Petersen, Hanne	31	Rosanes, Tamra	213, 214
Petersen, Helle	164, 180	Rosenkrantz, Benny	23, 24
Petersen, Henning	203, 206	Rosenkrantz, Inga	24
Petersen, Henrik	206		

Rossing, Christian	86	Stolle, Fred	61
<i>Rusen</i>	162, 185, 186	Stolle, Harry	33, 40
Rydbirk, Erling	123, 124	<i>Strandfodbold</i>	133
Rysgaard, Torben	168	<i>Streetfodbold</i>	133
Ræder, Jacob	176	Strøbech, Charlotte	76, 79
Røjhæk, Ole	22, 23	Strøbech, Thomas	86, 87
Rørbye, Erik	163	Strøm, Lennart	42, 110
Rossel, Mikael	148	Strømstad, Morten	172, 189
Sampras, Peter	53	Studiekreds	110
<i>Sandkassefodbold</i>	109	Stæhr, Carsten	124
Schaff-Haarbye, Ole	31, 152	Svaneke Boldklub	122
Schallemose, Bent	33, 41, 45, 218	Svenson, Per	209
Scheuer-Larsen, Tine	77, 88, 89	Søderberg, Torben	40, 44
Schirakow, Randi	23	Soilbeck, Lotte	69
Schmidt, Else	39	<i>Sølyst sø</i>	195
Schmidt, Simon	87	Søndergaard, Tom	122, 142, 144
Schmidt, Ulf	54, 98	Sørensen, Anne Mette	68, 76
Schubert, Jan	141	Sørensen, Dennis	150
Schultz, Erik	41, 136, 143	Sørensen, Gitte	175
Schultz, Ernst	7, 9	Sørensen, Henry	41
Schübeler, Dorte	168	Sørensen, Leif	149
Schönau, Elsebeth	62	Sørensen, Mikael	163
<i>Sekundafodbold</i>	138, 152	Sørensen, Niels	148, 151
Seles, Monica	87	Sørensen, Poul	170, 189
Selvig, Peter Bo	86, 87	Sørensen, Søren Lund	77, 87
<i>SIG</i>	49	Sørensen, Thomas	90, 93
Silcowitz, Jørgen	30, 33, 41, 45, 48, 140, 143, 152, 217	Tauson, Michael	197
Simonsen, Peter	37	Tauson, Peter	196
Sivertsen, Finn og Lise	17, 120	Tauson, Søren	206
Sjøgren, Kim	213, 214	Taylor, Roger	98
<i>Skandinaviske Mesterskaber, de</i>	57, 58, 60, 66, 72	<i>Team Panasonic</i>	209, 210
Skoch, David	88	<i>Tennishal</i>	11, 17, 19, 21, 44
<i>Skoleturnering</i>	109, 115, 162, 184	<i>Texaco Cup</i>	64, 67, 71, 77, 78, 80, 82
Skoller, Eddie	213, 214	Thielsen, Ebba	36, 41
Skov, Steen	168	Thielsen, Eigil	52
Smedegaard, Søren	43, 44, 46, 47, 217	Thielsen, Per	44, 54, 98
Smitt, Ebbe Wagner	59, 62, 66	Thomsen, Henrik	32, 33
Smitt, Tove Wagner	99	Thomsen, Per og Ruth	13
Spang-Larsen, Erik	30, 34, 40, 140	Thor, Susanne	163, 164
Sparre, Helle (Viragh)	65, 73	Thordahl, ...	23
Sperling, Axel	39	Tilden, Bill	53
Sperling, Inga	39	Timmermann, Mogens	58, 61
<i>Spillende træner</i>	144, 200	Toft, Hans	21, 217
Splidsboel, Kim	124	Toft, Mads	83
Stadil, Morten	76	Tolstrup, Nina	76
Stage, Michael	177	<i>Torke! Badensvej</i>	114
Stalder, T.	66	Traberg, Susanne	62
Stead, Roy	90	Tranekjær, Knud	41
Steenstrup, Erik	27, 39	Trinnerup, Erik (Trille)	20
Steffensen, Henrik	46	Trojel, Jørgen	41
Stendahl, Kurt	149	Truelsen, Leif	33, 98, 100
Stockenberg, Staffan	98	<i>TUS Varrel Bremen</i>	121, 122
		<i>Tyske indendørsmest., det åbne</i>	66

Tøndevold, Erik	196	Vaala, Simon	86
Tøndevold, Magnus	209	Wade, Virginia	80
Tønnesen, Christian	63	Wall-Andersen, Steen	31, 47, 139, 152, 217
Uldall, Peter	61, 64, 67, 68, 97	Wallenberg, Marcus	98
Ulrich, Bodil	60	Wandall, Rasmus	82
Ulrich, Einer	14, 32, 40, 52, 57, 64, 95, 97, 98	Weiss, Fritz	134
Ulrich, Jørgen	45, 46, 53, 61, 63-68, 73, 77, 78, 80, 86, 93, 97, 98, 100	Wejp-Olsen, Michael	91
Ulrich, Stein	76, 77, 79, 80, 83, 88, 91	Werdelin, Nikoline	163
Ulrich, Lars	118	Westh, Sys	58
Ulrich, Torben	41, 53-55, 57, 59, 61, 64, 67, 72, 74, 77, 92, 98, 100, 102,	Westrup, Illa	79
<i>Ulrichs mindelegat, Einer</i>	64	Wex, Thomas	47
Upton, Sidney	61	Widenborg, Michael	206
<i>USG</i>	196	Wilhelmsen, Jette	86
Utzon, Peter	88	Wilhelmsson, Åke	196
Vadstrøm, Finn	46, 167, 168, 170, 173, 177, 181, 185	Willumsen, Peter	87, 88
<i>Vagn Jacobsen-pokalen</i>	58	Wilson, Bobby	60, 98
Vang, Felix	42, 44, 45, 48	Winther, Lars	125
Vejre, Christian	198, 201	Wollny, Camilla	88
Vejre, Ole	46	Ziener, Gert	32, 137
<i>Vestyske mesterskaber, de</i>	61	Ölander, Lasse	97, 98
<i>Veteranfodbold</i>	107, 150	Ølgård, Rasmus	83, 84
Vieira, Carlos	174	<i>Ørestadspokalen</i>	66, 95
<i>VTKA</i>	161	<i>Østre Borgerdyd</i>	161
Vincent, Claude	40, 44	Åbech, Hans	147
Volck, Birgitte	167, 175, 189	<i>Åben bane</i>	63
Vyplasi, G.	61	<i>Åben skøjtebane</i>	195
Vaala, Kasper	87	Aagård, Charlotte	93
		Åradsson, Rasmus	209, 211
		Aastrup, Helle	178
		Aastrup, Stig	173, 176-178